

LUTKAR

ZALOZBA
CHIARA

Kdo je LUTKAR?

Vsak posameznik v vsaki skupnosti je pravi Lutkar z vsemi vzvodi za spremembo.

Lutkarji smo prav vsi in je zatekanje k miselnosti, da smo samo lutke, pravzaprav zatiskanje oči pred tem, da je lahko le večina vseh Lutkarjev edini mogoči vzvod sprememb.

Avtor, aktiven in na svojem delovnem področju uspešen posameznik, se iz razlogov, ki jih pojasnjuje v knjigi, odreka poimenovanju.

Pravi: *»Kako in kdaj naj bi se družbene spremembe uvedle v prakso?*

Čim prej, če bi želeli ohraniti, kar nam je ostalo od naravnega okolja.

Kako?

Izključno demokratično, s 'pritiskom' na voljene predstavnike.«

*»Ko se kdo pritožuje, mu rečejo: **no, kaj bi pa ti storil?** Avtor Lutkarja pa stori natanko to: zelo natančno pove, kako bi spremenil svet. In ko berete to knjigo, imate občutek, da ste z njim in da svet sproti spreminjate, saj vam pomaga dojeti, da ste prav vi tisti lutkar, ki drži vse nitke. Natanko na to pa smo v zadnjih letih in desetletjih pozabili, zato smo prepričani, da smo nemočni, da ni alternative in da ni mogoče ničesar spremeniti. Lutkarji, dobrodošli doma!«*

mag. Marcel Štefančič, jr.

LUTKAR je knjiga analiz izkoriščevalskih družbenih sistemov z jasno ponujenimi in izvedljivimi rešitvami za povrnjeno dostojanstvo vsem delovnim ljudem v kapitalizmu in drugih oblikah družbenih ureditev. **Kapitalistični manifest** pa med drugim izpostavi, da je prav sposobnost opravljanja človeškega dela tisti osnovni osebni kapital vsakega posameznika, ki bi moral postati zaščiten kot posebna kategorija kapitala.

STRATEGIJA, čeprav zveni kot UTOPIJA

Knjigi in rešitvam v njej želimo vsi sodelujoči pri njenem nastanku odlično širjenje med ljudmi. Ustvarjena je z namenom, da se prebudi in aktivira nov človek, ki zgradi novo družbo, doma in po svetu. Za to lahko poskrbimo. Jaz in Ti.

Urednica

»Avtor ne skopari z resnico, zazre se ji naravnost v oči in pogleda še onkraj. Potrebno se bo še več učiti in predvsem se učiti hitreje in se učiti povezani v skupnosti. Zakaj le bi bil le eden srečen, vsi ostali pa nesrečni, če so lahko vsi srečni. To je bistvo zavedanja skupnosti! Odločitev, ali boste lutka ali lutkar, morda celo lutkarski mojster, neimenovani avtor prepušča vsakomur izmed nas. Lutkarji smo mi vsi. Sem pa močno prepričana, da bo z vsako prebrano knjigo kakšna lutka manj in kakšen lutkar več, zato jo čim prej vzemi v roke tudi Ti.«

dr. Danijela Brečko

A conceptual illustration in shades of teal. At the top, a wireframe figure of a person with arms raised is suspended by ropes. Below it, another wireframe figure of a person with arms raised stands on a globe of the Earth. The globe is cracked and textured, suggesting environmental damage. The ropes connect the top figure to the bottom figure, symbolizing a connection or a burden.

LUTKAR

I. del

Ta knjiga prikazuje poenostavljeno analizo družbenih odnosov in sistemov skozi čas, s predlogom jasnih in enostavno izvedljivih rešitev za ohranitev možnosti preživetja človeške družbe v naravnem okolju ter za povrnitev dostojanstva vsem ljudem v uravnoteženi 'osebno-skupinski' kapitalistični obliki družbene ureditve.

Zgodba je predstavljena kot 'delovni zvezek' in ne kot 'znanstveno delo'. Vsebina ni usmerjena proti nobeni osebi, politični organizaciji, poslovni družbi ali družbeni ali državni ureditvi ali voditelju.

Vse podobnosti z realno situacijo naravnega okolja in človeške skupnosti žal niso naključne, navedeni primeri pa so uporabljeni le kot primer.

To je družbeno-politična srhljivka vseh časov, ki sega v vse smeri, zajema vse ljudi in celotno naravno okolje, kolikor ga je še ostalo.

Dodatna obrazložitev: KAPITALISTIČNI MANIFEST in predlogi rešitev.

Neimenovani avtor

NEIMENOVANI AVTOR
LUTKAR (Puppet Master)
in KAPITALISTIČNI MANIFEST

Delovni zvezek

© 2021 NEIMENOVANI AVTOR PuppetMaster
Neimenovana urednica in avtorica spremnega besedila
Neimenovana avtorja jezikovnega pregleda
Neimenovani oblikovalec, likovna oprema in prelom
Spremna zapisa dr. Danijela Brečko in mag. Marcel Štefančič, jr.

Izdala in založila Založba Chiara
www.zalozba-chiara.si

1. natis, Ljubljana, 2021
Naklada na dotis in e-knjiga
Tiskano v Sloveniji

Avtor, aktiven in na svojem delovnem področju uspešen posameznik, se iz razlogov, ki jih pojasnjuje v knjigi, odreka poimenovanju. Vsebine, ki jih je predstavil v knjigi, bo občasno podprl s komentiranjem, z analiziranjem in s predlogi za izboljšave aktualnih družbenih pojavov na spletni strani www.lutkar.si. Dosegljiv je na naslovu puppetmaster.manifesto@gmail.com.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

316.42
172

NEIMENOVANI avtor

Lutkar : kapitalistični manifest in delovni zvezek / [Neimenovani avtor ; avtorja spremnega zapisa Marcel Štefančič in Danijela Brečko]. - 1. natis. - Ljubljana : Chiara, 2021

ISBN 978-961-7060-52-2
COBISS.SI-ID 61124099

Vse pravice pridržane. Brez pisnega dovoljenja Založbe Chiara je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, snemanjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki in priklicem informacij, vse v okviru določil Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah. Izjema so primeri kratkih navedkov, uporabljenih v kritikah in kritičnih člankih, ter brezplačen dostop do knjige v elektronski izdaji.

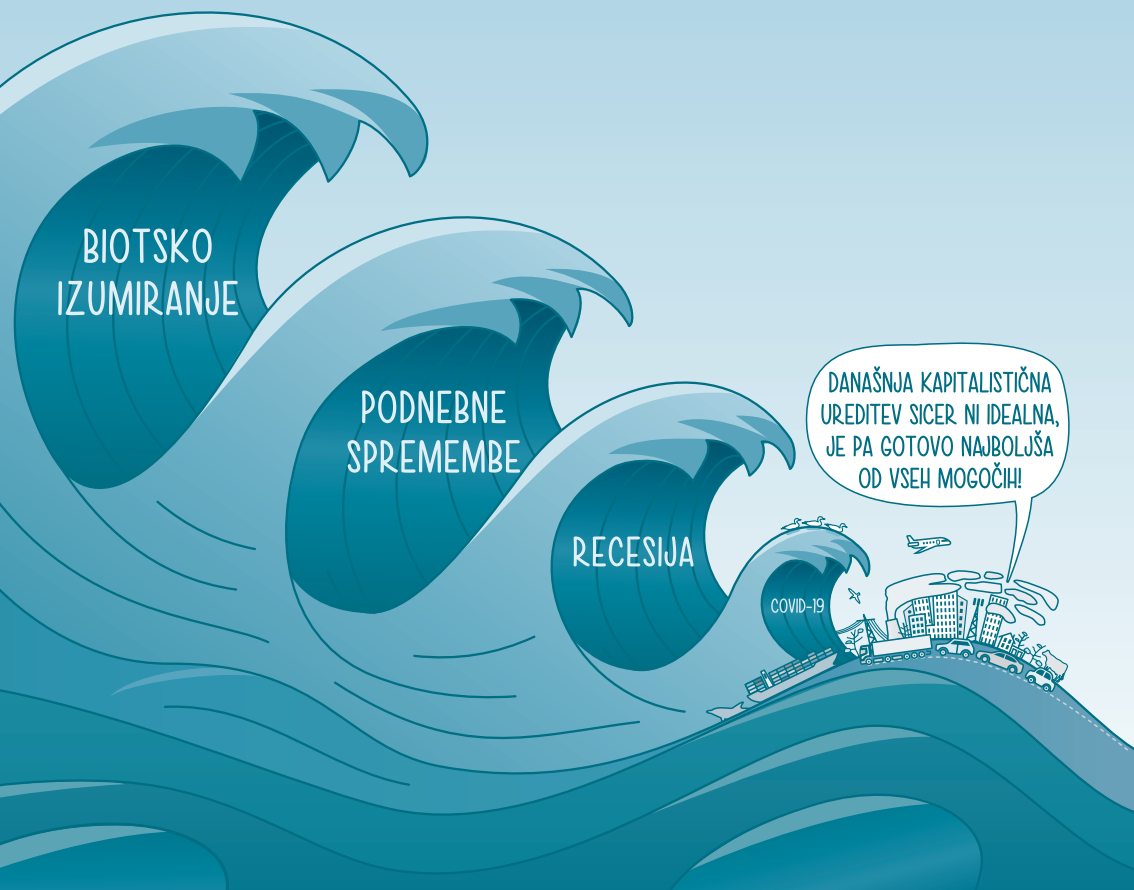
BIOTSKO
IZUMIRANJE

PODNEBNE
SPREMEMBE

RECESIJA

COVID-19

DANAŠNJA KAPITALISTIČNA
UREDITEV SICER NI IDEALNA,
JE PA GOTOVO NAJBOLJŠA
OD VSEH MOGOČIH!

Kazalo

I. del LUTKAR	10
Posameznik in skupnost	24
Svoboda	50
Ekonomski sistem	65
Družbena ureditev	83
Vpliv posameznika na skupnost	90
Regulacija	102
Sistem človeške družbe	107
II. del KAPITALISTIČNI MANIFEST	128
Dodatne ekonomske omejitve	134
Dodatne politične omejitve	151
Posledice	167
III. del ZAKLJUČEK	180
Komu lahko verjamemo?	181
Zaključne besede	185
Morala in etika	192
O avtorju	202
Spremní besedili	
Učimo se hitreje in povezani v skupnosti	206
Prebujena zavest ekonomije:	
STRATEGIJA, čeprav zveni kot UTOPIJA	209
Delovni zvezek	214
Ključni pojmi	217

I. del

LUTKAR

1. Kdo je lutkar?

Spoštovana gospa, gospod Lutkar,

čprav ste skoraj gotovo prepričani, da vi sami prav gotovo niste 'Lutkar' in da je 'pravi 'Lutkar' nekdo drug, to ne drži.

Edini res pravi Lutkar v človeški družbi ste namreč prav vi.

Vprašanje pa je, ali ste samo lutkar (Puppeteer), ali pa ste že lutkarski mojster (Puppet Master)!

Razlika je namreč velika. Običajni lutkar še ne razume svoje vloge in vleče niti na način, kot mu to narekujejo drugi.

Lutkarski mojster pa svoje niti vleče na osnovi lastnega znanja in razumevanja in ne tako, kot mu to narekujejo mediji ali drugi vplivni lutkarski mojstri.

Morda se tega še ne zavedate. Morda res (še) ne razumete svoje prave vloge. Morda svoje vloge in vzvodov, ki so vam na voljo, še ne znate pravilno uporabiti.

Ali pa se še sprenevedate. Sprenevedanje in zanikanje je pravzaprav res ena od osnovnih težav človeške družbe.

Lutkar je prav vsak posameznik v človeški skupnosti, ki je 'opravilno sposoben'. To pomeni, da lahko pred skupnostjo polno odgovarja za svoja dejanja.

Vsak posameznik je vpet v mrežo družbenih, ekonomskih in političnih povezav, ki jim lahko rečemo 'niti' ali 'povratne povezave'.

Nekateri posamezniki imajo na voljo več šibkejših niti. Drugi jih imajo manj, a so morda zato močnejše.

A prav vsi smo medsebojno povezani v skupnost in skupaj soustvarjamo današnji dan in posledično zgodovino človeške družbe ali skupnosti; v naravnem okolju, na planetu Zemlja.

Že na začetku je pomembno razumeti, da 'kapitalizem' in 'komunizem' ne vlečeta niti.

Niti tudi ne vlečejo 'država', 'korporacija', 'občina', 'policija', 'vlada' ali pa 'mafija' ... ali katera koli že 'skupnost'.

Niti vlečejo izključno 'kapitalist' in 'komunist', 'predsednik', 'diktator', 'minister', 'državljan', 'občan' ..., oziroma vedno posamezna oseba, posameznik.

Posamezniki so povezani v več različnih skupnosti. Družinsko, gospodinjstvo, prijateljsko, partijsko, občinsko, državno, poslovno, ter, gotovo, človeško in naravno skupnost.

Posamezniki zato sestavljajo manjše skupnosti, ki skupaj sestavljajo večje skupnosti, ter na koncu celotno naravno okolje.

Vsaka skupnost se vedno obnaša tako, kot se obnaša večina posameznikov v tej skupnosti.

Vsaka skupnost posameznikov po svoji skupni moči vseh vedno prevlada moč posameznika.

Večja skupnost lahko vedno premaga manjšo skupnost.

Torej bi ob pravi organiziranosti družbe lahko prevladale dobre rešitve za vse. Če bi, seveda, tako želela in znala večina posameznikov. Saj to zmorejo, a tega nočejo. Ne znajo ali pa se take možnosti morda niti ne zavedajo.

Pomembno je razumeti, katere vzvode ali niti ima posameznik na voljo in kako jih lahko uporabi in mora uporabiti, da bi res lahko dosegel to, kar bi bilo zanj najbolje.

Če namreč niti, ki jih ima na voljo posameznik, ne zna ali jih celo ne želi in noče pravilno uporabiti, se celotna skupnost gotovo ne more obnašati tako, kot bi bilo najbolje za posameznika in za skupnost.

Lahko pa se skupnost obnaša tako, da je to zanj 'slabo', 'dobro' pa je za nekatere posameznike.

In tukaj se srečamo z vprašanji razumevanja, védenja in vedënja ter sprenevedanja posameznika.

Nisem vedel, ne razumem, ne znam, ne želim, nočem, ni v mojem interesu, naj naredi kdo drug ..., to so gotovo najbolj pogosti odgovori večine posameznikov. V seštevku vodijo tja, kamor gresta danes celotno naravno okolje in človeška družba.

Gresta v izumiranje živalskih vrst, v nepovratno izgubo ledu, v povišanje gladin oceanov, v ekstremne vremenske pojave, v spopade, klasične, biološke, kemične in atomske vojne, v izumiranje človeške družbe.

Ta knjiga se ukvarja z vprašanji in odgovori, katere 'niti' so vam kot res edino pravemu Lutkarju na voljo v človeški družbi.

Knjiga prikazuje, kako povratno delujejo posamezne niti, kako jih lahko pravilno uporabite ter kakšne so in še bodo posledice, ker svojih niti večina posameznikov ne uporablja – oziroma jih celo ne želi uporabiti pravilno; raje jih uporablja v svojo korist in na škodo drugih ter na škodo skupnega naravnega okolja.

Kako se torej 'pravilno' uporabijo niti, ki so vam na voljo?

Čeprav danes – pa tudi skozi celotno človeško zgodovino do danes – velja, da gre za 'zapleteno in nerešljivo vprašanje' in da je kapitalizem 'najboljši približek idealni rešitvi', lahko z gotovostjo rečemo, da v resnici sploh ne gre za zapleteno vprašanje.

Dejstvo je, da prav noben 'neomejeni -izem' (diktatura posameznika ali 'bolj ali manj demokratična' diktatura manjšine nad večino) gotovo ni niti približno najboljši približek najboljše rešitve za skupnost.

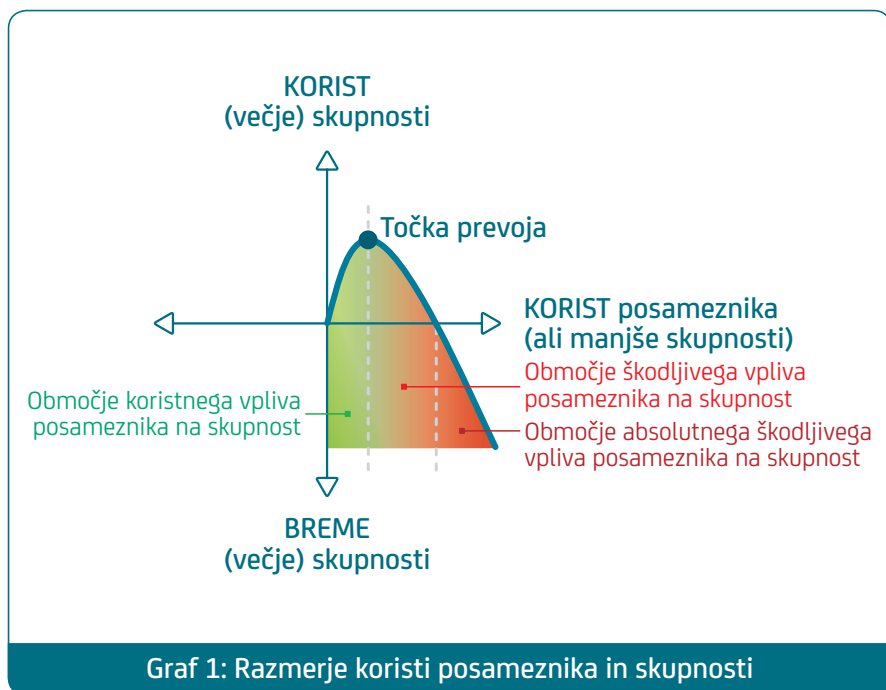
Če želimo določiti, kaj je 'prav' in kaj 'narobe', moramo najprej pojasniti, 'kako deluje'. V ta namen bomo pojem 'nit' v nadaljevanju nadomestili s pojmom 'ekonomska moč' in 'družbeni vpliv posameznika'.

Lastno družbeno moč in vpliv namreč lahko posameznik uporabi izključno v dveh smereh: v korist posameznika ali v korist skupnosti.

Pravilna 'uporaba vpliva posameznika' je torej izključno taka, ki je hkrati v korist posameznika in v korist skupnosti, in **izključno do meje, ko se korist povečuje tako za posameznika kot tudi za celotno skupnost.**

Vsaka uporaba moči in vpliva posameznika, ki je v korist posameznika, a hkrati v škodo skupnosti, pa je ne le napačna, temveč je tudi škodljiva.

Vsako razmerje 'koristi posameznika' v odnosu do 'koristi skupnosti' ima enoten prikaz, kot je zajet na grafu 1, ki ga lahko uporabimo tudi v razmerju manjše skupnosti proti večji skupnosti.

Do točke prevoja je vpliv posameznika na skupnost koristen, saj korist vpliva posameznika na skupnost pomeni, da se povečujeta tako korist posameznika kot korist skupnosti.

Od točke prevoja dalje pa korist posameznika ali manjše skupnosti še vedno narašča, korist večje skupnosti pa upada.

Ko korist skupnosti postane negativna, postane negativni vpliv posameznika na skupnost absolutno negativen.

Kot bomo pokazali v nadaljevanju, je prav nesorazmerje uporabe moči v korist nekaterih posameznikov 'na račun' vseh drugih posameznikov oziroma celotne skupnosti stalnica vseh oblik človeške družbene ureditve. Tako je bilo od nekdanj in je do danes ter bo, po vsej verjetnosti, tudi ostalo tako, dokler bo človeški rod še obstajal.

Kar pa ne bo več prav dolgo – glede na hitrost in obseg uničevanja naravnega okolja ter izumiranje drugih živalskih vrst.

In pri tem 'prav dolgo' ne pomeni milijone let, temveč le še nekaj let ali, v najboljšem primeru, desetletij.

Ta knjiga zato ne govori le o načinu, kako lahko kot Lutkar pravilno uporabljate svojo moč in vpliv.

Govori tudi o vas samih.

Ali svojo moč uporabljate v korist sebe in skupnosti – ali jo zlorabljate v lastno korist in na škodo skupnosti?

Se sploh zavedate, kakšno je vaše ravnanje, in da prav vsako dejanje šteje, ter da se dejanja seštevajo?

Ali veste, kako bi res lahko spremenili svoje ravnanje?

Ali sploh želite razumeti, kakšne so posledice vaših (skoraj gotovo oziroma preveč pogosto) napačnih ravnanj?

Verjamete, da vas bo kdo prisilil v spremembo vašega napačnega današnjega ravnanja?

Razumete, a vseeno nočete spremeniti svojega ravnanja?

Ne glede na to, kako ste odgovorili na ta vprašanja, lahko v tej knjigi poiščete odgovor na to, kam nas je naše dosedanje ravnanje že pripeljalo in kam nas bo odpeljalo v bližnji prihodnosti.

Če svojih ravnanj prav vsak posameznik, tudi vi, ki to sedaj berete, in posledično večina posameznikov v skupnosti, ne bo zelo hitro ustrezno spremenila, nas bodo v to prisilile silovite spremembe naravnega okolja v bližnji prihodnosti.

Človeška skupnost je medsebojno povratno povezana preko naravnega okolja.

Krčenju in požiganju gozdov v Aziji in Braziliji že sledijo najbolj obsežni vročinski valovi in požari v zgodovini meritev.

Onesnaževanju morja s plastiko in z drugimi odpadki že sledijo izumiranja živalskih vrst, pandemije bolezni in genetske spremembe živih organizmov. Morda je celo že prepozno za ukrepanje. Spremembe se namreč dogajajo zelo hitro, valovi posledic pa so in bodo v prihodnje vse večji ter vse bolj obsežni in nasilni.

Ljudje na Zemlji nimamo drugega naravnega sovražnika kot naravno okolje.

Samo mi sami smo res pravi sovražnik vsem drugim živim bitjem in tudi sami sebi.

Ni je najnižje točke na lestvici moralno-etičnih vrednot, pod katero se nekateri najbolj vplivni posamezniki v pehanju za lastnim dobičkom na račun skupnosti niso pripravljene spustiti.

Albert Einstein je dejal, da je v vesolju neomejena samo človeška omejenost.

In žal je res, da je prav 'neomejenost pravic posameznika' največja nevarnost za celotno skupnost in tudi za naravno okolje.

Zastavite si enostavno kontrolno vprašanje:

»Ali bi se strinjali, da hitrost vozil na cesti v naselju ne bi bila več omejena?«
Predpostavimo, da se s tem ne strinjate. Ker neomejena hitrost 'ubija'?

Ne ubija 'hitrost'. Ubija posameznik, ki prehitro vozi.

Če se strinjate, da mora ostati hitrost na cesti v naselju omejena, ali bi se tudi strinjali, da bi morala postati razmerja vpliva in ekonomske moči posameznika v skupnosti relativno omejena?

No, s tem ima pa večina posameznikov resne težave.

Da ima večina posameznikov v družbi s tem resne težave, nam dokazujejo vse posledice, ki jih bomo prikazali v nadaljevanju.

Vse posledice v naravnem okolju, v družbeni ureditvi ter na življenjih skoraj vseh posameznikov v skupnosti nam namreč dokazujejo, da je prav 'relativna neomejenost vpliva in ekonomske moči' posameznika v odnosu do skupnosti tisti glavni razlog, zaradi katerega gremo kot človeški rod s pospešenim prostim padom v smeri popolnega uničenja naravnega okolja, izumrtja pretežne večine živalskih vrst ter posledično tudi izumrtja človeške vrste.

Kot 'Lutkar' imate zato le dve možnosti:

1. Ne naredite ničesar drugače kot do sedaj.
2. **Spremenite svoj lastni odnos do neomejenega razmerja pravic posameznika v razmerju do skupnosti. Zahtevajte in aktivno podprite 'politične spremembe' v družbeni ureditvi v smeri relativne omejitve ekonomske in politične moči in vpliva posameznika.**

V prvem primeru morate razumeti, da s svojo pasivnostjo ali z aktivno podporo obstoječemu stanju prevzimate tudi svoj del odgovornosti za vse

posledice vse bolj nasilnih dejanj in dogodkov, ki bodo še sledili v bližnji prihodnosti.

Samo v drugem primeru pa bi se morda še lahko izognili spirali človeškega nasilja, divjanju naravnih pojavov, pretežnemu uničenju naravnega okolja ter izumiranju človeške rase.

Odločitev pa je vaša.

In vaša so tudi dejanja.

In vaša je tudi odgovornost.

Ne pričakujte, da bo to naredil nekdo drug namesto vas.

Ne pričakujte, da bo to naredil nekdo drug za vas.

Nekdo drug bo to naredil le zase in na vaš račun.

Spoštovana gospa in gospod Lutkar, zbudita se in aktivirajta se, dokler je še čas.

Če boste le še nekaj časa vztrajali pri dosedanjem stanju, vas bo nasilnost prihajajočih dogodkov presenetila popolnoma nepripravljene.

Vprašanje je tudi: **Kdaj se boste zbudili, če ne že zdaj?!**

Ko bo vaša hišo odnesla naraščajoča meteorna voda ali uničil bližnji gozdni požar?

Ko vas bodo obvestili, da so izumrle tudi čebele in veliki koralni greben?

Ko boste izvedeli, da ni več ledu niti na severni niti na južni polobli?

Ko bodo prišli po vašega otroka, da naj se gre z orožjem borit proti naraščajočemu valu beguncev, 'teroristov' ali 'upornikov proti režimu'?

Valu beguncev, ki danes narašča tudi zaradi vaše podpore pravici posameznika do neomejene ekonomske moči in vpliva?

Takrat bo gotovo prepozno.

Vse rešitve, ki so predlagane v tej knjigi, so napisane z namenom relativnega omejevanja moči in vpliva posameznika na skupnost.

Predlagane rešitve niso le 'ena od možnosti', kako bi lahko rešili danes tako zelo 'zavoženo' družbeno situacijo.

Predlagane rešitve so edina možnost in hkrati tudi edina možnost, ki se je človeška družba izogiba že skozi svojo celotno, izredno kratko zgodovino.

10.000 let človeške zgodovine je namreč s stališča starosti naravnega okolja in starosti vesolja popolnoma zanemarljivih.

V vsakem primeru ste vabljeni, da se seznanite z vsebino te knjige. Da zavzamete svoje osebno stališče. Da ideje podprete ali pa jim nasprotujete, da dodate svoje stališče. Predvsem pa začnete z drugačnim ravnanjem.

Če boste res razumeli, kaj knjiga predlaga, jo lahko uporabite kot pomoč pri doseganju skupnih ciljev in jo posredujete tudi naprej. Stanje v družbi in v naravnem okolju lahko spremenimo samo skupaj.

Začne pa se z vsakim posebej; vsakdo mora spremembo stališča najprej narediti pri sebi.

Karkoli je bolje kot nič. Kot da ostanete pasivni. Da (p)ostanete lutka.

Naučite se torej biti res pravi Lutkar. In vzemite 'svoje niti' v svoje roke.

Vendar – pozor.

Niti je potrebno upravljati uravnoteženo. Prav neuravnoteženo zategovanje niti nas je namreč preko dveh velikih svetovnih vojn pripeljalo do točke, kjer smo danes.

Predlagane rešitve ne bodo prinesle pričakovanega rezultata, če bodo uvedene neenakomerno ali neuravnoteženo.

2. Lahko vsebino delovnega zvezka povzamemo na kratko?

Lahko, a bo verjetno za večino bralcev to malo preveč 'poenostavljeno' in zato preveč 'zahtevno'.

Tudi če boste razumeli ta kratki povzetek, predlagamo nadaljevanje branja. V nadaljevanju so posamezne definicije razložene bolj podrobno in v med-sebojnih povezavah.

- V človeški skupnosti je svoboda posameznika = ekonomska moč posameznika.
- Ekonomska moč posameznika = sposobnost opravljanja človeškega dela kot osebni kapital posameznika + lastnina + vpliv na tujo lastnino.
- Neenakomerna ekonomska moč = neenakomerna svoboda posameznika.
- Ekonomska moč (svoboda) je med posameznike tudi danes porazdeljena po eksponentni razporeditvi – namesto po naravni (Gaussovi) razporeditvi.
- Posameznik, ki nima dostopa do trga dela, ki nima lastnine in vpliva na tujo lastnino, ni svoboden.
- Eksponentna razporeditev ekonomske moči je zaradi omejenosti naravnega okolja nevzdržna.
- Posledično je eksponentna razporeditev ekonomske moči zaradi prevelikega vpliva posameznika na naravno okolje škodljiva tako za skupnost kot tudi za vsakega posameznika.

Škodljivost eksponentne razporeditve lahko zaradi prevelikega vpliva posameznika na skupnost in posledično prevelikega vpliva posameznika na naravno okolje pretežno in trajno uniči naravno okolje, povzroči skoraj popolno izumrtje živalskih vrst in posledično tudi popolno izumrtje človeške vrste.

Eksponentna porazdelitev moči je v osnovi posledica neomejenih napačnih razmerij v človeški skupnosti:

1. Neomejeno razmerje med zasebno in skupno lastnino.
2. Neomejeno razmerje med donosom na kapital in na človeško delo.
3. Razlike med krajem ustvarjanja dodane vrednosti, krajem pridobivanja energije ter naravnih virov, krajem porabe energije ter obremenitve okolja in krajem plačila davka od dobička.

Vsa ta razmerja se v človeški skupnosti določajo (regulirajo) z davčnimi stopnjami.

Davčne stopnje določa politika.

Napačne davčne stopnje vodijo v eksponentno razporeditev ekonomske moči v skupnosti.

Prizadevanje posameznikov za ohranitev ter povečevanje neenakomerne razporeditve ekonomske moči vodi v:

- medrasno, medversko in mednarodno nasilje,
- sužnjelastništvo večine posameznikov v človeški skupnosti,
- izumiranje živalskih vrst,
- nepovratno uničevanje naravnega okolja,
- vojne za naravne vire, za vodo in hrano.

Za preprečevanje posledic napačne razporeditve ekonomske moči bi bilo nujno potrebno sprejeti sistemske izravnalne ukrepe.

Sistemske ukrepi bi morali povratno delovati kot samodejna regulacija v sistemu človeške družbe oziroma kot 'negativna samoregulacijska povratna zveza'. Izravnalni ukrepi bi naraščajočo eksponentno razporeditev ekonomske moči in vpliva posameznika na družbo in naravno okolje ponovno izravnali v smeri naravne razporeditve ekonomske moči.

Evolucijsko spremembo, ne revolucijsko, bi lahko naredili izključno z enostavno uvedbo nekaterih dodatnih splošnih davčnih prispevnih stopenj.

Glavne dodatne regulacijske izravnalne davčne stopnje, ki bi prinesle spremembo:

1. S 100 % izravnalnim davkom bi morali splošno in dolgoročno izenačiti velikost trga človeškega dela in trga donosa na kapital.
2. Z relativno omejitvijo razmerja med minimalno in maksimalno plačo (pokojnino ali štipendijo) bi morali relativno omejiti razmerje prihodkov med posamezniki na trgu dela.
3. Izenačiti bi morali časovne in prispevne stopnje na donos na delo in na donos na kapital.
4. Izravnane davčne stopnje na donos posameznika na delo in na donos na kapital bi morali omejiti na največ 50 % za skupnost.
5. Vse davčne prispevne stopnje od donosa na kapital bi morali vsi posamezni lastniki kapitala v sorazmernem delu plačevati tam, kjer nastajajo prihodki, in s tem tam, kjer je nastala dodana vrednost in kjer uporabniki s porabo energije obremenjujejo naravno okolje, ter tam, kjer kapital z izkoriščanjem naravnih bogastev pridobiva energijo ter obremenjuje naravno okolje.

Spremembe davčnih stopenj so vedno mogoče
izključno s spremembo politike diktatorja in diktature
ali politike demokratične skupnosti.

Ker sprememba politike diktatorja in diktature v praksi ni mogoča, je mogoča le sprememba politike demokratične skupnosti.

Demokratično skupnost vedno predstavlja večina posameznikov v skupnosti.

Če skupnost predstavlja manjšina skupnosti, potem ni demokratična, temveč skupnost obvladuje diktatura.

Predlaganih sprememb, ki bi jih morali za ohranitev naravnega okolja sprejeti v korist skupnosti, kot posamezniki in kot skupnost doslej nismo podprli.

Razlogov je cela vrsta, zgodovinskih dokazov, da je res tako, pa praktično neomejeno število.

Prevladujoči motiv posameznika nad skupnostjo dokazuje, da človeški rod ne izkazuje kolektivne inteligence. Človeški rod se najpogosteje obnaša kot virus. Vsak zase in vsi proti vsem.

Posledice za skupnost in posameznike v prihodnosti so predvidljive:

- spirala naraščajoče revščine,
- še hitrejše izumiranje živalskih vrst,
- prekinitev ciklov prehranjevalnih verig,
- pomanjkanje hrane,
- vse hujši nemiri, nasilje ter posledične migracije,
- vse bolj skrajni vremenski pojavi,
- vse bolj uničujoče ter obsežne vojne za naravne vire,
- izumiranje človeške rase.

Prekinitev spirale nasilja nad naravo in družbo je mogoča le s spremembo odnosa posameznika do neomejenega razmerja med zasebnim in skupnim.

Ta 'delovni zvezek' je namenjen kot pomoč posamezniku pri spremembi lastnega odnosa do razmerja med posameznikom in skupnostjo.

Vse to predlagam z namenom, da se ustavi spirala nasilja nad naravo in družbo in prepreči vse hitrejše in popolno izumiranje narave in s tem tudi človeštva.

Posameznik in skupnost

3. Kdo je posameznik?

Posameznik je vsak človek, ki je še živ.

4. Kaj je glavna shizofrena dilema posameznika?

Glavna shizofrena dilema vsakega posameznika je dvosmerna.

Posameznik se najprej srečuje z dilemo, v kakšnem delu si želi prisvajati vrednost iz naslova opravljenega človeškega dela in v kakšnem delu si želi prisvajati vrednost iz naslova vloženega kapitala.

Nato se posameznik sreča z vprašanjem, v kakšnem delu si želi prisvojeno vrednost obdržati v celoti ter v kakšnem deležu jo bo namenil za souporabo v skupnosti. V tem delu bo imel le še idealni skupni delež in, posledično, manjši vpliv na svoj del solastnine ter posledično tudi manjši vpliv na celotno skupnost.

Dilema je shizofrena zato, ker se celotna prisvojena vrednost očitno deli na štiri dele, kar pomeni, da se vsak od delov lahko povečuje izključno na račun drugih treh delov.

Vsakdo, ki ima možnost odločanja, se mora torej odločiti, kakšno razmerje delitve med donosom na delo in donosom na kapital ter kakšno razmerje razdelitve med zasebno in skupno lastnino bo aktivno podpiral in ga zagovarjal.

5. Kaj je glavna težava človeške skupnosti?

Glavna težava je dvojna in je posledica shizofrene dileme vsakega posameznika:

1. Popolnoma porušeno razmerje med obsegom zasebne in skupne lastnine ter
2. popolnoma porušeno razmerje med velikostjo trga človeškega dela in velikostjo trga donosa na kapital.

6. Kaj je skupnost?

Skupnost je skupina posameznikov, ki jih povezujejo skupne lastnosti ali motivi. Za skupnost posameznikov navadno uporabljamo tudi izraz družba. Na primer, vsi ljudje so pripadniki človeške skupnosti zato, ker izhajajo iz skupne naravne vrste.

A 'skupnost' kot samostojna enota pravzaprav sploh ne obstaja. Obstaja le skupina posameznikov, ki imajo skupne lastnosti ali skupne motive.

Prav tako kot 'skupnost' posledično tudi ne obstaja 'ekonomsko pogojena skupnost'.

Na primer država, mednarodna korporacija, poslovna družba, sklad, parlament, vlada ... in vse podobno je pravzaprav le 'računovodska kategorija'. Razmerja motivov posameznikov ali manjše skupnosti v razmerju do motivov celotne skupnosti so osnovni element vsake skupnosti.

Obstajajo tudi skupnosti, ki niso pogojene (le) ekonomsko, temveč jih združujejo tudi druge lastnosti, na primer družinska, rodbinska, vaška, religijska skupnost in podobno.

A ne glede na obliko skupnosti, na motiv ali povezovalni element skupnosti, vse naštetje oblike skupnosti vedno predstavljajo le posameznike. Vsako skupnost vedno sestavljajo le posamezniki in njihovi osebni motivi, osebne lastnosti posameznikov ter razmerja moči med posamezniki ter, posledično, med posamezniki in skupnostjo.

Vse oblike skupnosti so namenjene izražanju motivov posameznikov 'v okviru motivov skupnosti'.

Vsak posameznik je (lahko) udeležen v več različnih skupnostih in ima v vsaki skupnosti tudi različne ali celo povsem nasprotujoče si motive.

7. Katere so danes nekatere glavne (globalne) težave celotne človeške skupnosti?

Če pogledamo najširšo skupnost celotne človeške vrste, je glavna in največja globalna težava nepovratno uničevanje naravnega okolja. To se kaže kot (ne nujno le v navedenem obsegu ali v takem vrstnem redu):

- namerno in nenamerno požiganje in drugačno uničevanje deževnih gozdov in drugih gozdnih površin,
- zažiganje odlagališč strupenih odpadkov,
- sajenje monokultur,
- preobsežna uporaba herbicidov in posledično trajno uničevanje rodovitne zemlje,
- trajno onesnaževanje okolja s plastiko in s težkimi kovinami,
- onesnaževanje pitne vode in vseh drugih voda z mikroplastiko, z odplakami in s težkimi kovinami,
- onesnaževanje svetovnega morja z odpadnimi olji, izlito nafto, jedrskimi odpadki (Fukušima), z odpadki (plavajoči otoki smeti), s potopljenimi iztrošenimi ladjami ...
- onesnaževanje zraka s trdimi črnimi ogljikovimi delci,
- izpusti toplogrednih plinov,
- segrevanje ozračja po principu tople grede,
- topljenje ledu zaradi segrevanja ozračja,
- dvig gladine svetovnega morja zaradi topljenja ledu,
- pogoste in vse bolj obsežne in trajne poplave nižje ležečih območij ter večjih mest ob morskih obalah,
- naključne poplave zaradi izrednih vremenskih pojavov,

- naraščajoči ekstremni vremenski pojavi po obsegu, po številu in po lokacijah po svetu,
- selitev tujerodnih invazivnih živalskih (in rastlinskih) vrst zaradi globalnega segrevanja in globalnega ladijskega prometa.

Dodatno se kot zelo obsežne in izredno problematične kažejo kot globalne težave tudi:

- skupna prekomerna poraba naravnih zalog glede na sposobnost Zemlje za regeneracijo (lokalno tudi do 8-krat prevelika poraba),
- naraščajoče število kroničnih bolezni in debelosti,
- lokalne vojne za zaloge nafte, redkih materialov, rodovitno zemljo, za pitno vodo, za vero,
- prekomerno naraščajoča poraba energije na prebivalca,
- pojavi novih virusnih bolezni ter bakterij, odpornih na antibiotike,
- prekomerno usmerjanje in spodbujanje potrošne porabe,
- spodbujanje intenzivnih turističnih migracij ...

8. Katere so glavne težave, ki so več kot očitne posledice prej naštetih globalnih dogodkov?

- Intenzivno in vse hitrejše izumiranje živalskih vrst ter velikega koralnega grebena, skupaj že preko 66 %,
- veliki plavajoči otoki smeti v Tihem oceanu v velikosti treh Francij in smetišče v orbiti planeta Zemlja,
- zmanjševanje obsega deževnega gozda,
- vse bolj pogoste in obsežne lokalne vojne,
- vse bolj obsežne migracije ljudi,
- naraščajoči motivi za naraščanje prikritih in neprikritih vse bolj sužnjelastniških odnosov po vseh koncih sveta,
- naraščajoči motivi za povečan obseg organiziranega kriminala, nasilja in terorizma,

- naraščajoče socialno odtujevanje posameznikov od skupnosti,
- naraščajoče socialno odtujevanje posameznikov znotraj družinskih skupnosti,
- nižja rodnost povsod v ekonomsko razvitem svetu,
- medrasno, medversko in mednacionalno nasilje,
- brezmejno ter izredno naraščajoče ekonomsko razslojevanje v človeški skupnosti, tako po obsegu kot po hitrosti,
- nižanje praga relativne revščine (absolutno ter v primerjavi z najbolj premožnimi),
- povečevanje stopnje revščine povsod po svetu (vse več je ekonomsko revnih posameznikov),
- ekonomski razpad srednjega razreda, oblikovanje le še dveh družbenih razredov, superboгатih ter revnih ...

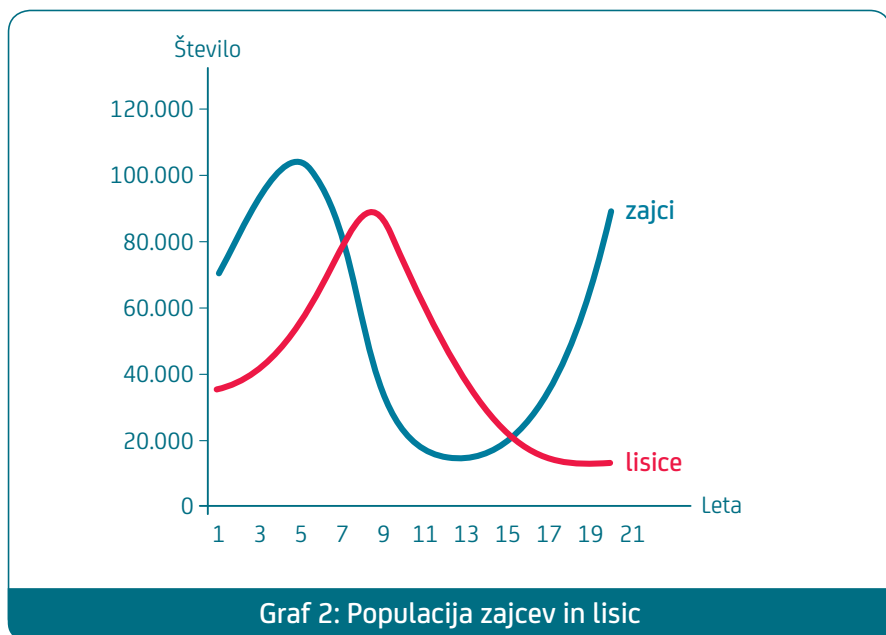
9. Katere so predvidljive posledice posledic glavnih težav?

Verjetno ste že kdaj slišali, kako si sledita populacija lisic in zajcev v naravnem okolju.

Lisice so naravni sovražnik zajcev, zajci pa so hrana za lisice.

V prikazanem diagramu je število zajcev (modro) in število lisic (rdeče) skozi čas. Zamiku števila primerkov v posamezni vrsti rečemo fazni zamik. Če uporabimo enak graf in namesto zajcev uporabimo modro črto za vse druge živalske vrste, rdečo črto pa za število ljudi na Zemlji, lahko z vertikalno prikazanimi točkami prikažemo današnje stanje v naravnem okolju. Število ljudi na Zemlji narašča, število živalskih vrst pa je v izredno hitrem upadanju oziroma izumiranju.

Zlahka ugotovimo, da je človek drugim živalskim vrstam naravni sovražnik; a prav živalske vrste so porok za človeško preživetje in predvsem za pridobivanje hrane ter za ohranitev naravnega okolja.

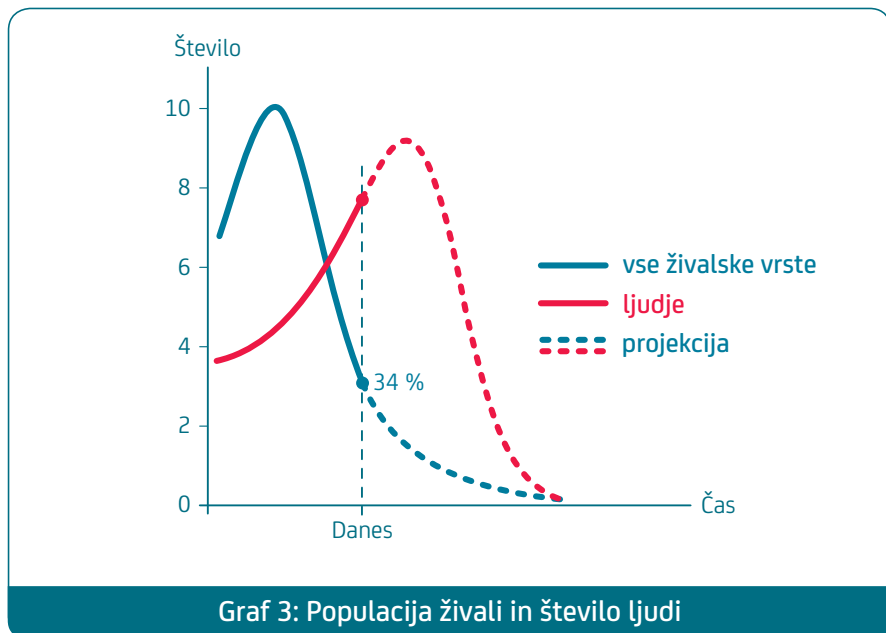

Zato je precej enostavno zaključiti, da bo po principu faznega zamika populacije lisic in zajcev današnjemu izumiranju večine drugih živalskih vrst ter izumiranju drugih naravnih vrst v bližnji prihodnosti sledilo tudi izumiranje človeške vrste.

Izumiranju drugih naravnih in živalskih vrst bo namreč sledila tudi prekinitvev nekaterih naravnih ciklov, ki so izredno pomembni za preživetje naravnega okolja in za pridelavo hrane.

Posledično lahko z gotovostjo pričakujemo razraščanje nemirov, lokalnih vojn in globalne svetovne vojne za preostale zaloge pitne vode, rodovitne zemlje, za zaloge hrane, za zaloge naravnih bogastev ter za življenjski prostor, v katerem se bo še dalo preživeti.

10. Zakaj izumiranje in ne le zmanjšanje števila ljudi na Zemlji?

Izumiranje živalskih vrst pomeni, da je število primerkov posamezne živalske vrste blizu ali enako nič. Ko je število primerkov enako nič, posamezne vrste ni več mogoče obuditi ter razmnožiti.

Naravno okolje namreč potrebuje več milijonov let, da se lahko evlucijsko razvije nova živalska vrsta. Pravzaprav si o tem znanstveniki sploh še niso edini, saj je obdobje tako dolgo in načini nastajanja vrst tako nejasni, da je o tem mogoče govoriti le 'akademsko'.

A v vsakem primeru posledično izumiranju naravnih vrst sledi stanje, v katerem bo tudi število ljudi na Zemlji blizu oziroma enako nič.

11. Bi še lahko preprečili izumiranje človeške vrste?

Verjetno bi še lahko, a ga skoraj gotovo ne bomo.

12. Zakaj verjetno ne bomo preprečili izumrtja?

Najprej gotovo zato, ker velika večina posameznikov v skupnosti, ki danes živi v ekonomsko razvitem in bogatem svetu, tega (še) ne verjame in teh težav (še) ne vidi.

Prepričanje večine o 'neomejenosti zalog naravnega bogastva' in 'neomejeni sposobnosti človeške inovativnosti pri premagovanju vseh izzivov' je tako obsežno in tako močno, da se večina s problemom uničevanja naravnega okolja sploh noče ukvarjati, saj ne verjame, da taka težava res obstaja.

13. Kaj nam to pove o inteligenci človeške vrste?

Človeški rod je v vsej svoji zgodovini dokazal le tisti del osebne inteligence, ki mu je omogočila lastno učinkovitost prevlade nad drugimi vrstami, nadvlado posameznika nad skupnostjo ter nadvlado posameznika nad drugimi posamezniki.

Na žalost pa človeški rod v zgodovini, razen morda v nekaterih staroselskih kulturah, še ni dokazal skupinske inteligence.

14. Kakšne bodo posledice tega dejstva?

Pomanjkanje naravnega sovražnika vsem vplivnim posameznikom, ki danes obvladujejo skupnost, bo nadomestila narava, ki bo človeško družbo uničila na način, da bo zmanjkalo hrane. Človeška vrsta se bo posledično 'samouničila' v vojnah.

Žal pa se bo to zgodilo šele kot posledica popolnega ali pretežnega uničenja naravnega okolja, uničenje pa prihaja neposredno od človeške družbe.

15. Kaj je skupinska inteligenca?

Skupinska inteligenca je volja večine posameznikov v skupnosti do pravočasne spremembe sistema ureditve človeške družbe, ki bi preprečila nasilno izumiranje naravnih vrst ter posledično človeške vrste.

V (do)današnji človeški vrsti namreč posameznik z zlorabo sistema več kot očitno preveč ogroža obstoj naravnega okolja in posledično celotne skupnosti in vseh posameznikov.

16. Katera druga vrsta podobno ne izkazuje skupinske inteligence?

Virusi in zajedavci so primer učinkovitosti in odsotnosti inteligence, saj se ne znajo sami ustaviti, kadar je nevarno, da bodo ubili svojega 'gostitelja'.

17. Kako bi lahko preprečili izumiranje človeške vrste?

Zelo poenostavljeno rečeno bi lahko izumiranje človeške vrste preprečili izključno z dodatnim sistemskim 'samoomejevanjem' posameznika v odnosu do skupnosti.

Z omejitvijo zgodovinsko in tudi danes še vedno 'neomejene pravice' katerega koli posameznika, da svoj vpliv in motiv lahko razširi preko motivov skupnosti.

18. Kaj je največja težava človeške skupnosti?

Največja težava človeške skupnosti je, da posameznik v svojih 'pravica' do prisvajanja lastnine in (političnega) vpliva' ni omejen niti v

razmerju do drugega posameznika, niti ni omejen v razmerju do skupnosti.

Danes si posameznik (še vedno) lahko prisvaja 'povsem neomejen vpliv' in 'neomejene' kapitalske zaloge. To seveda lahko počne pretežno (oziroma izključno) na račun drugih posameznikov in na račun celotne skupnosti.

19. Katera je druga največja težava človeške skupnosti?

Druška največja težava je v tem, da so neomejene pravice posameznika do prisvajanja na račun skupnosti pretežno ali povsem ločene od obveznosti istega posameznika do skupnosti, ki nastanejo kot posledica prisvajanja lastnine ali vpliva s strani posameznika.

Pravice iz naslova prisvajanja lastnine ter vpliva danes posledično pripadajo posamezniku, obveznosti za skupnost pa ostanejo skupnosti ali drugemu posamezniku.

20. Kako se v človeški družbi vidi pravica posameznika do neomejenega prisvajanja?

Vidi se v naraščajočem razmerju ekonomske moči med posamezniki v skupnosti.

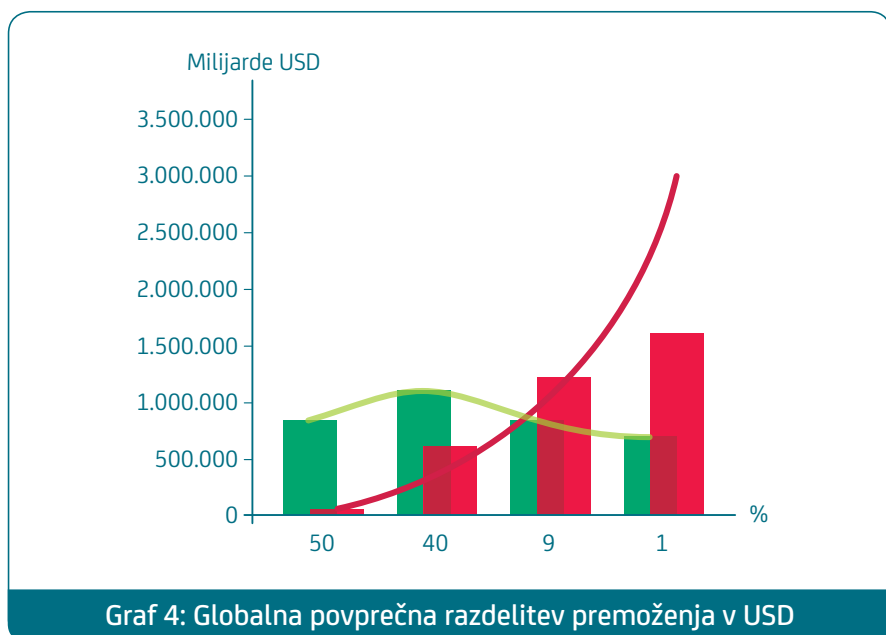
Danes ima 1 % najbolj premožnih posameznikov v družbi v lasti že 45 % vsega premoženja, in najbogatejših 10 % posameznikov ima v lasti že 82 % vsega premoženja. 50 % najrevnejših posameznikov pa ima skupaj manj kot 1 % celotnega premoženja.

Rdeči stolpci v Grafu 4 prikazujejo primerjavo porazdelitve premoženja po današnji razporeditvi.

Posledično trendna rdeča črta prikazuje eksponentno porazdelitev premoženja.

Zeleni stolpci prikazujejo (idealizirano) naravno (Gaussovo) razporeditev premoženja.

Zelena trendna črta prikazuje naravno razporeditev skupnega premoženja glede na % števila prebivalcev v skupnosti.

Na osi y je prikazana povprečna skupna vrednost premoženja, na osi x pa, koliko odstotkov odraslih prebivalcev z njo razpolaga.

Rdeča (eksponentna) črta prikazuje, da ima vse manjši del posameznikov vse več premoženja. Večina je popolnoma brez vsega, veliko je zelo revnih, veliko je malo manj revnih, malo je bogatih in zelo malo je super bogatih. Zelena črta prikazuje 'naravno vzdržno' situacijo, pri kateri nihče ni brez

vsega, malo je res revnih, malo je res bogatih, superbogatih ni, večino premoženja pa ima številčno največji del populacije (srednji sloj).

Razporeditev ekonomske moči je torej več kot očitno eksponentna (prikazano z rdečo) in ne naravna (prikazano z zeleno), kar je razvidno iz prikazanega grafa 4.

Ekonomsko razmerje med posamezniki v skupnosti je že danes praktično povsem neskončno, še posebej, če se zavedamo, da je velika večina tistih, ki danes nimajo ničesar, dejansko še zadolženih in imajo torej skupaj le še dolg do tistih, ki imajo danes že 'skoraj' vse.

In ta dolg ni samo osebni, temveč je dodatno tudi skupinski. Povprečni dolg na odraslega prebivalca pa znaša že 55.000 USD (graf 5).

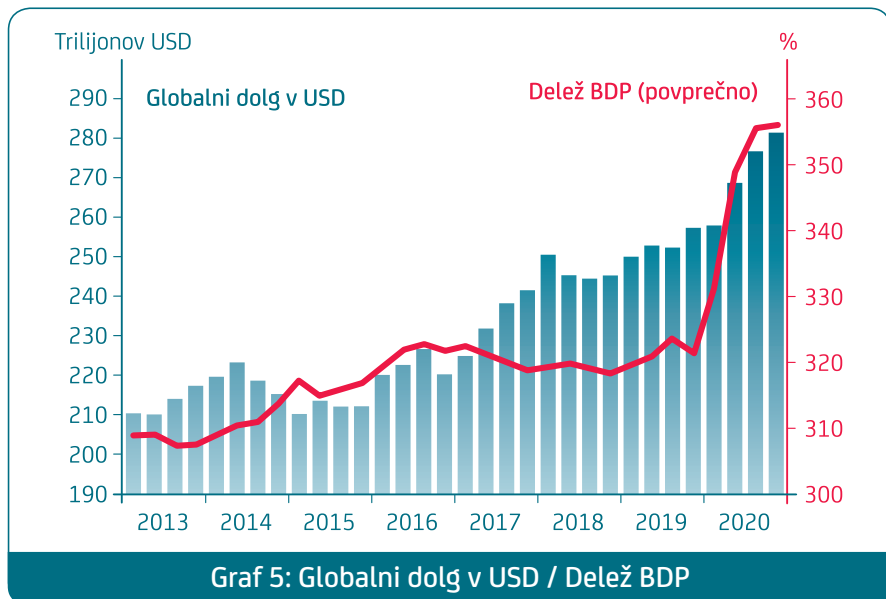
Posamezniki v skupnosti so si do danes že prilastili praktično celotno premoženje; celotni skupinski dolg, ki je nastal pri tej privatizaciji nekoč skupnega premoženja, pa je pripisan celotni preostali skupnosti.

Graf 6 prikazuje, kako deluje razdelitev premoženja v praksi.

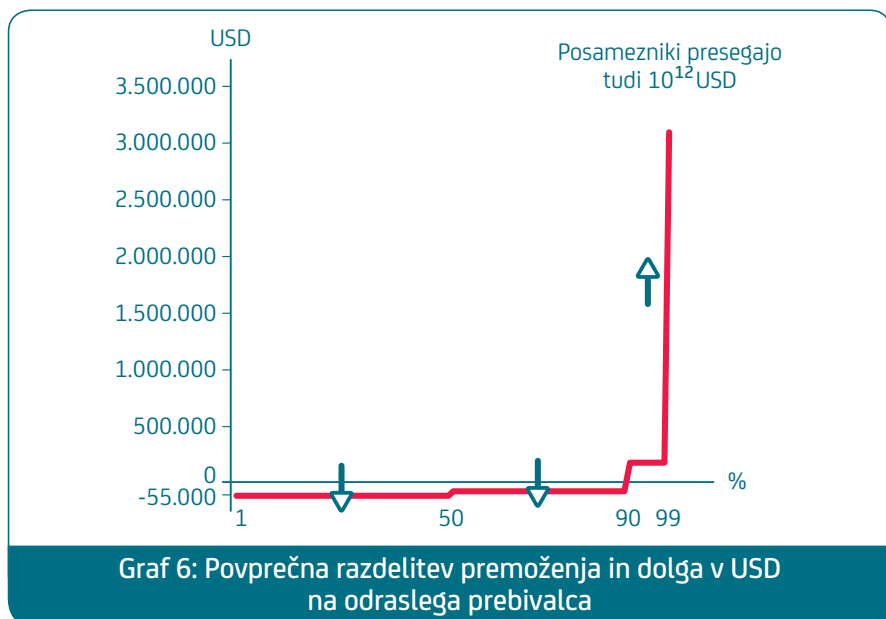
Na osi y je prikazana povprečna vrednost premoženja posameznika, na osi x pa, koliko odstotkov odraslih prebivalcev z njo razpolaga.

50 % odraslih posameznikov nima premoženja (so le zadolženi na osebni nivoju ter/ali na nivoju skupnosti ali države), vsak od 1 % posameznikov pa v povprečju razpolaga s preko 3 milijoni dolarjev premoženja.

Ker je v razviti družbi prav lastnina glavni vzvod za obvladovanje celotne družbe in naravnega okolja, graf prikazuje tudi vpliv posameznika na naravno okolje in na družbo, ter na to, kdo si danes preko koncepta lastnine in družbene moči res prilašča celotno zalogo vrednosti ter celotno ustvarjeno dodano vrednost.

Vir: Institute of International Finance: Global Debt Monitor

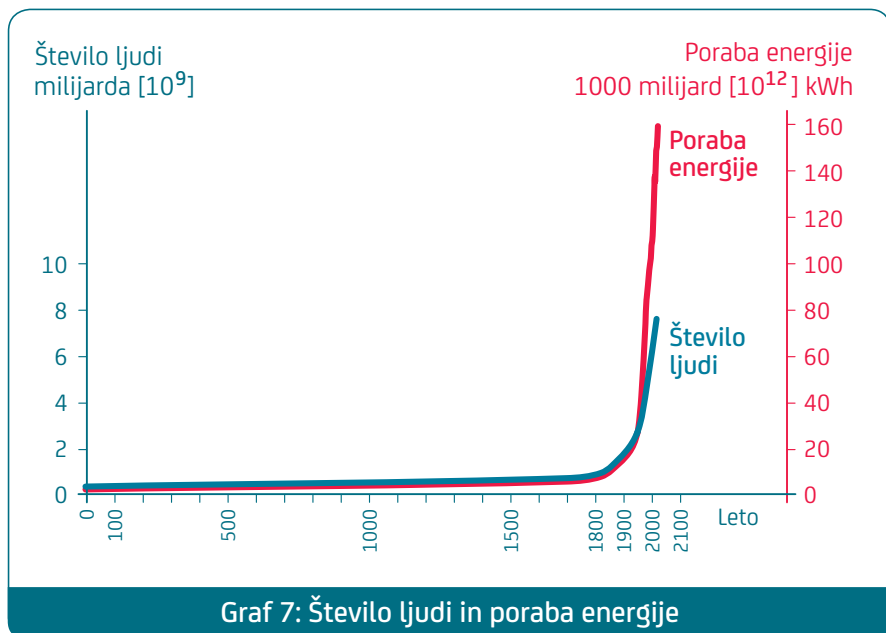

21. Ali je še kakšen graf s podobno eksponentno obliko?

Žal ima podobno obliko poraba energije na prebivalca. V zvezi z energijo je potrebno razumeti, da energija v kombinaciji z delom stroja 'lahko' nadomešča osebno človeško delo. A pri tem gre le za drugo obliko kapitala, tako pri energiji kot pri stroju. Zato energija s stališča prisvajanja dela ustvarjene dodane vrednosti ni nova ali drugačna kategorija, temveč je le ena od oblik kapitala.

Zato pa poraba energije izrazito negativno povratno vpliva na naravno okolje. Večja je poraba energije na prebivalca, slabši je povratni učinek na naravno okolje.

Iz grafa 7 je razvidno, da se je v zadnjih dvesto letih poraba energije na prebivalca povečala eksponentno za nepredstavljeni faktor in precej preko razmerij, ki bi jih naravno okolje še lahko preneslo.

Vir: SEEDS@Surplus Energy Economics 2020

Posledica naravno nevzdržnega pridobivanja energije ter posledične naravno nevzdržne porabe naravnih virov in odlaganja smeti v naravno okolje je izumiranje vseh drugih živih bitij, kar pa vodi tudi v izumiranje človeške vrste.

Na žalost tehnološki razvoj človeške družbe še vedno ni na ravni, na kateri bi bila mogoča proizvodnja energije brez vplivov na naravno okolje, razlog pa je prav v prekomernem ščitenju kapitalskih donosov posameznikov, ki so si prisvojili naravna bogastva v obliki fosilnih goriv, vse alternativne oblike pridobivanja in varčevanja z energijo pa sistematično ovirajo.

Potrebno je razumeti, da je danes skoraj 80 % vse proizvedene energije pridobljene iz fosilnih goriv (plin, nafta in premog) in le 20 % iz drugih oblik pridobivanja energije (jedrska energija, s pomočjo vode, vetra in sonca); in prav nič ne kaže, da se bo to razmerje v primernem času kaj bistveno spremenilo v korist ne-fosilnega načina pridobivanja energije.

Dodatno je potrebno razumeti, da bi tudi v primeru, če bi bila 'zelena energija' človeštvu na voljo v neomejenih količinah, v današnjih neomejenih razmerjih družbene ureditve to predstavljalo še večjo nevarnost za naravno okolje in za celotno skupnost.

Ekonomsko in družbeno najbolj vplivni posamezniki bi namreč z neomejeno količino energije le še hitreje ter še bistveno bolj globoko posegli v naravno okolje ter si še lažje in še bolj celovito podredili celotno skupnost.

22. Je še kakšen graf v naravi take oblike?

Žal je. Meritve dvigovanja temperature po svetu naraščajo po enakem vzorcu. Prav tako z eksponentno hitrostjo naraščajo tudi stopljene količine ledu zaradi globalnega segrevanja.

23. Ali je izguba ledu problematična samo zaradi dviga morske gladine?

Dodatna težava ob izgubi ledu je v dejstvu, da led deluje kot stabilizator globalnih temperatur na Zemlji.

Da stalimo led, je namreč potrebne kar 83,5-krat več energije, kot je potrebno, da enako težo vode nato segrejemo za 1 dodatno stopinjo.

Po izginotju ledu bodo globalne temperature zato naraščale le še vse hitreje kot do takrat, ko led presežku dodatne energije v ozračju še onemogoča prehitro dvigovanje temperature v ozračju, saj se energija porablja za taljenje ledu.

Iz istega razloga je nadomeščanje izgubljenega ledu povsem nemogoče. Zemljo lahko nenaravno le segrejemo in pregrejemo, nenaravno ohladiti pa je ne moremo več.

24. Ali porabljena energija torej prav tako odraža nesorazmerje med posamezniki v družbi?

Porabljena energija na prebivalca je najboljši mogoči prikaz nesorazmerja moči posameznikov v družbi. Za razliko od izračunavanja moči v denarni enoti je prikaz porabljene energije v kWh povsem neposredno povezan z naravnim okoljem.

Energije ni mogoče proizvesti izven naravnega okolja in tudi porabljena energija se v naravno okolje vrača. S porabljeno energijo se neposredno spreminja naravno okolje.

Več je porabljene energije, bolj se spreminja naravno okolje. Več kot posameznik porabi energije za preživetje in kakovost bivanja, večji je njegov vpliv na okolje oziroma ekološki odtis, 'foot print'.

25. Ali bi morali narediti kaj v zvezi z naraščajočo porabo energije na prebivalca in kaj?

Seveda. Nujno. Takoj. Brez uvedbe sprememb bodo šle razmere samo še vse hitreje na slabše.

Najprej bi morali uvesti energetska bilanco vsakega izdelka in vsake storitve.

Ali, povedano drugače, vsak izdelek in storitev bi morala imeti poleg cene v denarni enoti tudi prikazan izračun porabljenih kWh od nastanka izdelka do popolnega recikliranja po zaključku uporabe.

Nato bi moral vsak posameznik in vsako podjetje ob svoji davčni napovedi oddati tudi svojo izravnalno energetska davčna napoved. Razlika, ki jo porabi posameznik ali podjetje, bi lahko postala (bi morala postati) osnova za korekcijsko obdavčitev prisvajanja ustvarjene dodane vrednosti posameznika.

Davčna napoved na osnovi porabljene energije bi bila bistveno bolj korektna do drugih posameznikov v družbi, kot je napoved v denarnih vrednostih. Tudi davčne stopnje bi bile precej bolj izravnane, ljudje pa bi se tudi bistveno bolj zavedali svojega vpliva na naravno okolje, kot se ga danes.

Denar namreč posamezniku ne prikaže neposrednega povratnega odnosa med njegovim ravnanjem in posledičnim vplivom na okolje.

Če vzamemo samo en primer: posameznik, ki se trikrat na leto pelje z letalom na drugo celino, porabi za to toliko energije, kot, na primer, drugi posameznik v treh letih. Oba posameznika pa si delita isti planet Zemlja.

Ali si res lahko predstavljate kakšen pravi razlog, zakaj prvemu posamezniku pripada tako popolnoma neomejena pravica do obremenjevanja okolja v razmerju do drugega posameznika?

26. Bi današnje stanje v naravi in družbi lahko razumeli kot dokaz, da človeška družba ni inteligentna?

Neomejeno razmerje ekonomske moči med posamezniki že samo po sebi dokazuje, da človeška družba kot skupnost od časa, ko se je pričelo obdelovanje zemlje, (še) ni dokazala skupinske inteligence.

Če bi bila človeška skupnost res skupinsko inteligentna, se tako razslojevanje ne bi moglo zgoditi.

Pa se dogaja, razmerja se dodatno povečujejo, naravno okolje pa pri tem izgublja vojno za sposobnost preživetja. S tem pa, seveda, izgublja tudi skupnost in posledično izgublajo tudi vsi posamezniki.

27. Kaj bi morali spremeniti v družbeni ureditvi?

Spremeniti bi morali nekaj osnovnih ekonomskih načel današnje 'skupinske' oziroma 'družbene ureditve'.

28. Ali ni človeška družba že preizkusila prav vseh mogočih oblik družbenih ureditev?

Prav vseh gotovo še ne.

Še posebno človeška družba še nikoli ni preizkusila 'uravnotežene kapitalске družbe'.

Kar je zanimivo – glede na to, da je uravnotežena kapitalska družba za človeško družbo najbolj 'naravna' in posledično tudi edina vzdržna z naravnim okoljem.

29. Kaj pomeni uravnotežena kapitalna družbena ureditev?

Uravnotežena kapitalna družbena ureditev vzpostavi:

- omejeno razmerje med pravicami posameznika v razmerju do skupnosti ter
- splošno omejeno razmerje med trgom dela in trgom donosa na kapital.

Šele uravnotežena kapitalna družbena ureditev bi lahko ponovno vzpostavila naravno uravnotežen sistem človeške družbe, kjer bi bili ljudje lahko sorazmerno enako svobodni v razmerjih lastne sposobnosti in lastne pripravljenosti za aktivno sodelovanje v postopkih ustvarjanja dodane vrednosti.

Samo v uravnoteženi kapitalni družbi noben posameznik ne bi mogel (p)ostati brez svobode, brez neodvisne možnosti preživetja, oziroma (p)ostati zaslužjen od drugih posameznikov ali delnih skupnosti.

30. Ali dosedanje družbene ureditve niso (bile) uravnotežene?

Vse do danes uradno znane družbene ureditve niso bile nikoli uravnotežene. Čeprav imajo vse glavne poznane družbene ureditve različna imena in se nekatere celo želijo prikazati kot sredinske in uravnotežene, pa je njihova skupna lastnost prav to, da niso uravnotežene in da v vseh ureditvah povsem prevladuje neka oblika kapitala.

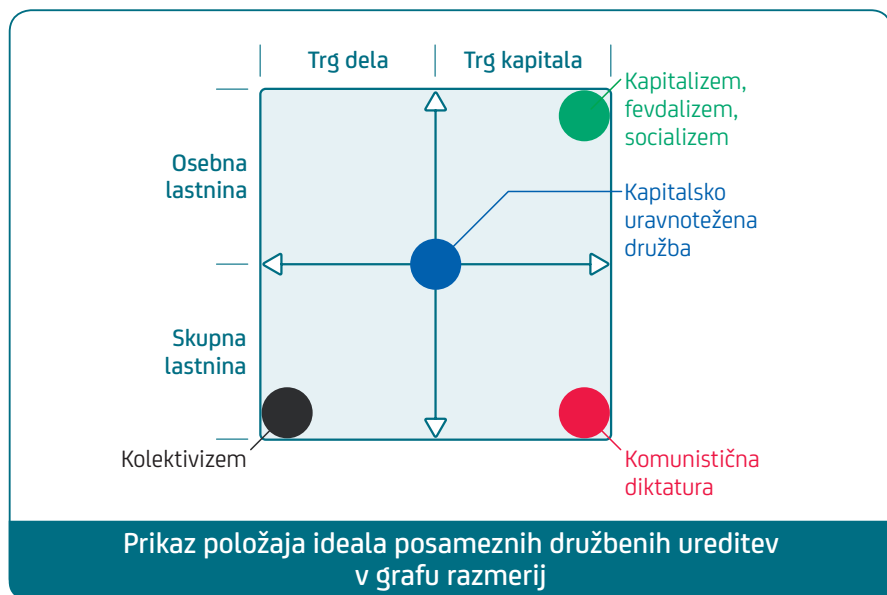
V kapitalizmu, fevdalizmu, sužnjelastništvu in socializmu družbo obvladuje pravica iz naslova prevladujoče oblike osebne lastnine nad kapitalom. Torej

pravica na osnovi vloženega kapitala in ne na osnovi vloženega osebnega človeškega dela!

V idealizirani komunistični družbeni ureditvi, kot jo je opredelil Karl Marx, naj bi družbo sicer povsem obvladovalo 'delo'. Vendar v komunistični diktaturi, ki je nastala kot posledica predlogov, kakršne je opredelil Karl Marx, družbo ponovno obvladuje osebni politični (oziroma socialni) kapital posameznika na položaju voditelja. Torej ponovno kapital, in ne delo.

Vsem do danes poznanim družbenim ureditvam pa je skupno, da so razmerja med zasebnim in skupnim ter med trgom človeškega dela in trgom kapitala potisnjena v eno od skrajnih točk.

Zgodovina človeške skupnosti sploh še ne pozna uravnotežene kapitalске družbene ureditve. Če prikažemo to na ploskovnem grafu, bi bilo videti takole:

Če bi enako shemo prikazali na sferičnem diagramu, pri katerem točke A med seboj povežemo v skupno točko, se vse družbene ureditve postavijo povsem skupaj, uravnotežena človeška družba (B) pa je prikazana povsem na drugi strani sfere.

31. Kaj pomeni, da so vse družbene ureditve povsem skupaj?

Vse družbene ureditve so v svojih idealnih skrajnih točkah – gledano s stališča skupnosti – v skoraj isti točki.

Vsem družbenim ureditvam je skupno, da v njihovi skrajni obliki celotno skupnost obvladuje en sam posameznik.

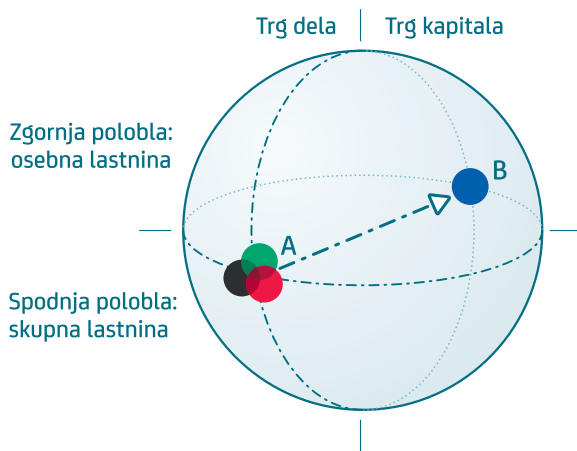
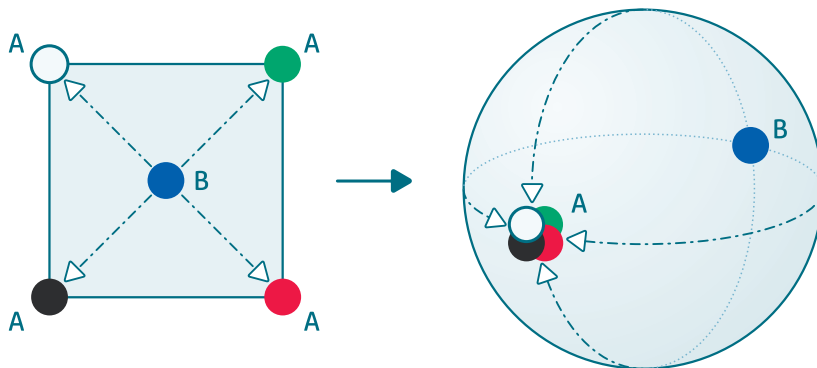
Moč posameznika, ki v celoti obvladuje skupnost, izhaja pretežno ali celo izključno iz enega od dveh mogočih vzvodov politično-ekonomske moči, to sta lastnina ali socialni status voditelja. Drugi vzvod pa je povsem podrejen prvemu.

Skupno vsem skrajnim družbenim ureditvam je tudi, da se za vzdrževanje skrajnosti stanja družbene ureditve v vseh ureditvah do skrajnosti zlorablja in brezmejno uničuje tudi naravno okolje.

32. Kaj so še posledice skrajnosti ekonomskih družbenih ureditev?

Zaradi politično-ekonomskih skrajnosti vsake od družbenih ureditev vse do danes prihaja skozi zgodovino do ponavljajočih skrajnih trenj med posamezniki – v vsaki družbeni ureditvi.

Zaradi skrajnosti med posamezniki na vseh družbenih nivojih in v vsaki družbeni ureditvi vedno povratno prihaja do nasilja, terorizma, do revolucionarnih preskokov med družbenimi ureditvami, do lokalnih in globalnih vojn za hrano, prostor in naravna bogastva.

- Kapitalizem, fevdalizem, socializem
- Kolektivizem
- Komunistična diktatura
- Kapitalsko uravnotežena družba

Sferični diagram

33. Kako se ponavlja zgodovinski cikel?

Zgodovinski cikel se ponavlja v treh korakih. V osnovi je družba skupnost in skupnost obvladuje koncept kolektivismu. V naravi je namreč premalo kapitalskih zalog, ki bi posamezniku omogočile preživetje ter dvig kakovosti bivanja. Zaradi potreb po preživetju se je vsak posameznik primoran podrediti kolektivismu.

Z razvojem orodij se povečuje sposobnost posameznika in skupnosti, da proizvaja več, kot skupnost potrebuje za osnovno preživetje. Zaradi tega se na eni strani povečujejo kapitalске zaloge skupnosti, po drugi strani pa 'motivi za prisvajanje zalog' pri posameznikih.

Moč posameznika prične rasti v odnosu do skupnosti. V skupnosti se razvijejo bolj ali manj 'demokratične' metode, ki posamezniku omogočajo bolj ali manj moralno-etično sporno in legalizirano prisvajanje kapitalskih zalog skupnosti. V neomejeni družbi se družbena ureditev premakne iz leve spodnje strani (kolektivismu) v desno zgornjo stran, kjer družbo obvladuje individualizem na osnovi lastniške pravice.

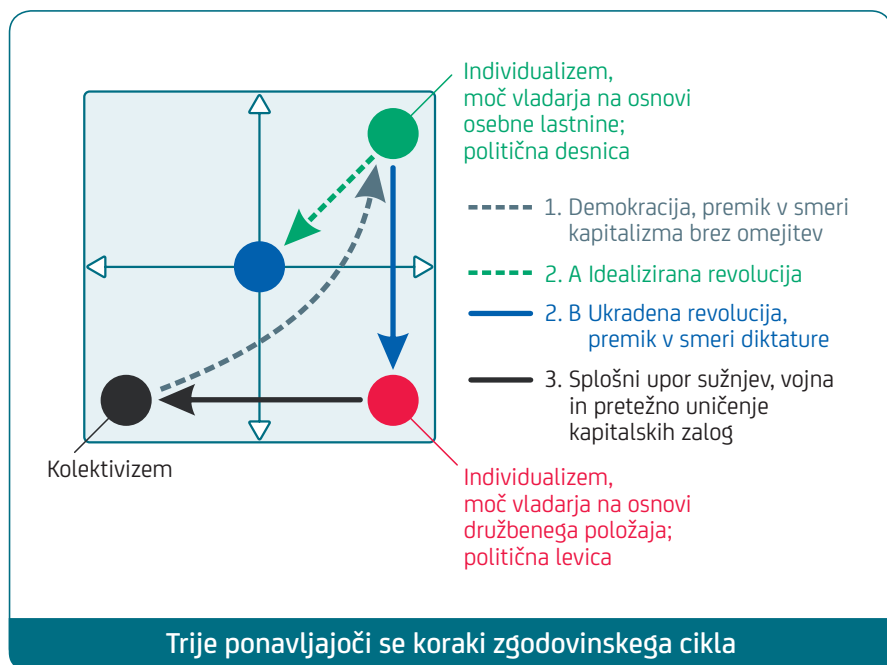
Ker se lastnina konsolidira, velika večina posameznikov v skupnosti ostane brez lastnine, brez možnosti za kakovost bivanja ter brez možnosti za preživetje. Družbene razmere sčasoma pripeljejo do revolucije, v kateri večina ljudi misli, da podpirajo tako gibanje, ki jih bo pripeljalo do večje stopnje kolektivismu, torej v smeri vzdržne družbe.

V realnosti se vsaka revolucija praviloma izkaže le kot prehod z dežja pod kap, saj obvladovanje družbe na osnovi lastništva kapitalskih zalog s postopkom ukradene revolucije le preide v še vedno individualistično družbeno ureditev, ki po revoluciji skupnost obvladuje na osnovi nasilja manjšine, utemeljenega na družbenem statusu vodilnega diktatorja v družbi.

Družba zato ostane pretežno individualistična, le režim postane za večino ljudi še precej bolj problematičen, kot je bil prej, saj ima vodilni diktator z režimom, ki je utemeljen na osnovi nasilja ter družbenega statusa diktatorja, sedaj potencialno precej več sovražnikov, posledično pa je diktator z režimom precej manj 'toleranten' do tistih, ki mislijo kakorkoli drugače kot on.

Šele tretji korak lahko vodi v ponovni kolektivizmu. Žal je tretji korak vedno povezan s totalnim uporom vseh sužnjev ter z vojno, z velikim številom žrtev ter z velikim in neomejenim uničenjem kapitalskih zalog v vseh oblikah. Šele popolna vojna namreč lahko pripelje družbo do točke, na kateri nikomur ne preostane nič drugega kot ponovno sodelovanje v kolektivizmu kot pogoju za osnovno preživetje.

Točka pretežnega kolektivizma je zato v zgodovini na srečo precej redka.

Verjetnost preživetja človeške družbe ali naravnega okolja po tretji svetovni vojni pa bi bila zaradi oblik sodobnega orožja posledično skoraj nična. Morebitnemu prehodu med 'desno' in 'levo' politično opcijo se zato želi – vsaj večina –, na vsak način izogniti, pot prehoda iz 'leve' opcije v 'desno' pa vedno čim bolj skrajšati in pospešiti.

Žal pa se ravno zaradi prehajanja iz 'leve' opcije v 'desno' in nazaj zgodovina ciklično ponavlja, večina pa ob vsakem prehodu pa tudi med samim 'bojem' med levo in desno opcijo po navadi le izgublja.

Shema zgodovinskega cikla je prikazana na grafu na prejšnji strani.

34. Zakaj naj bi bila uravnorežena kapitalna družbena ureditev najbolj naravno vzdržna?

Za razliko od vseh drugih družbenih ureditev je osnovna značilnost uravnorežene kapitalne družbene ureditve lastnost, da vsebuje osnovni in nujno potrebni **element naravne omejitve**, ki je neposredno povezan s sposobnostjo in aktivnostjo vsakega posameznika.

Takega elementa ne vsebuje nobena od danes poznanih družbenih ureditev.

Naravni element, ki je osnova za uravnoreženo kapitalno družbo, zagotavlja, da se med posamezniki lahko vzpostavijo izključno takšna razmerja, ki jim po Gaussu rečemo 'naravna'.

Naravna razmerja se imenujejo zato, ker jih najdemo v naravi.
Z naravo pa so lahko skladna le taka razmerja,
kaksna – najdemo v naravi.

35. Ali razmerja med posamezniki v drugih družbenih ureditvah niso naravna?

Glede na razporeditev ekonomske moči več kot očitno niso naravna.

Današnja razmerja ekonomske moči med posamezniki v skupnosti so eksponentna, in to v povsem neomejenih razmerjih.

Takšnih razmerij narava ne pozna. Si sploh lahko predstavljate, da bi v istem okolju srečali predstavnika iste vrste, ki bi bil kar 200-milijardkrat večji kot povprečni predstavnik iste vrste? Na primer pajek?

To je mogoče le v ekonomskih razmerjih, ki so posledica lastnine in vpliva ter so 'očem' prikrita, saj ekonomska moč posameznika na videz ni vidna. Od daleč so vsi ljudje na videz videti povsem enaki oziroma skladni z 'naravno razporeditvijo'.

A naravno okolje uničujejo najbolj vplivni posamezniki s svojim neomejenim vplivom in z ekonomsko močjo prav tako neomejeno hitreje in močnejše kot vsi drugi posamezniki, ki te skrajne ekonomske moči nimajo.

Posameznik z večjo ekonomsko močjo je zato 'bolj svoboden' od drugih posameznikov, ki ekonomske moči nimajo.

Svoboda

36. Kaj je sploh svoboda posameznika?

Svoboda je pojem, ki v osnovi pomeni, da posamezniku noben drug posameznik ne more predpisati, omejevati ali določati, kaj sme ali mora početi.

Svobodni posameznik se lahko samostojno odloča, kaj, kdaj, kje in kako bo kaj naredil, ali pa česa ne bo naredil.

Pomembno pa je razumeti, da se svoboda omejuje le na področju nasprotujočih si motivov.

Nasprotovanje motivov na eni strani pomeni, da lahko vsa živa bitja povsem neomejeno gledajo v Luno. Opazovanje Lune namreč ne vpliva na svobodo vseh drugih posameznikov, da opazujejo Luno.

Na drugi strani pa je svoboda vsakega posameznika, da lahko poje zadnje jabolko, naravno omejena s povsem enako pravico vseh drugih posameznikov, saj je posameznikov več, jabolko pa le eno.

Svoboda je torej omejena na vseh področjih, kjer je na voljo le omejena količina virov, uporaba svobodne pravice posameznika pa (negativno) neposredno vpliva na svobodo drugega posameznika, saj svobodna izbira posameznika zmanjšuje svobodno izbiro drugega posameznika.

37. Je lahko posameznik popolnoma svoboden?

Popolnoma svoboden je lahko le posameznik, ki ne živi v skupnosti. To pomeni, da uporaba njegove svobode v nobenem smislu ne more poseči v svobodo drugega posameznika v isti skupnosti, ali je zmanjšati.

Uporaba svobode posameznika sicer lahko takoj trči v svobodo drugega posameznika, ki v istem času živi na istem prostoru in se posledično samodejno skrči. Na primer, če v isti sobi nekdo uporablja pravico do glasnega petja, to ni združljivo s pravico druge osebe, da v isti sobi spi v popolni tišini. In svoboda se dodatno 'krči', če sta posameznika na istem področju v istem času več kot le dva. Na Zemlji je danes skoraj osem milijard posameznikov, če štejemo le ljudi, če pa preštejemo tudi živali in rastline, ki jim prav tako pripada 'svoboda', pa je število živih bitij mogoče šteti v stotinah milijard.

Enostavno dejstvo pravi, da se svoboda posameznika konča tam, kjer se začne svoboda drugega posameznika.

Prekomerna svoboda posameznika je mogoča le na račun drugega posameznika.

Neomejena svoboda posameznika je mogoča le na račun celotne skupnosti oziroma večine drugih posameznikov. Svoboda skupnosti namreč ne obstaja, saj skupnost obstaja le kot 'navidezna' skupina posameznikov, ki imajo skupne motive ali lastnosti in si jih izmenjujejo.

Zato je svoboda vseh posameznikov hkrati tudi svoboda skupnosti.

38. Kako je pogojena svoboda posameznika?

Možnost doseganja svobode posameznika je pogojena z možnostjo in zmožnostjo posameznika, da s svojim prostovoljnimi človeškim delom sodeluje na trgu dela, da sodeluje v postopku ustvarjanja dodane

vrednosti. Da si, posledično, prisvaja del ustvarjene dodane vrednosti, kar mu nato sploh lahko omogoča osnovno preživetje, sorazmerno dvigovanje lastne kakovosti bivanja ter s tem tudi doseganje osebne svobode in proste izbire. Posameznik, ki nima dostopa do trga dela, ni in ne more biti, postati ali ostati svoboden. Velikost trga dela mora biti zato določena z razmerjem do velikosti trga donosa na kapital, razmerja na trgu dela pa morajo biti omejena.

39. Kaj je svoboda skupnosti?

Svoboda skupnosti je le seštevek svobode vseh posameznikov v skupnosti, a le pod pogojem, da svoboda nobenega posameznika v skupnosti ni enaka nič (0).

40. Kako lahko izračunamo teoretični faktor svobode?

Če poskusimo izračunati svobodo skupnosti, lahko predpostavimo sledeče:

Če je v skupnosti en posameznik, je njegova svoboda popolna oziroma $= 1$ (ena).

Če sta posameznika dva, je idealni delež svobode posameznika le še polovičen, skupna svoboda skupnosti pa je še vedno enaka, oziroma, $2 \times \frac{1}{2} = 1$

Še celo, če predpostavimo, da je eden od obeh 'bolj', drugi pa 'manj' svoboden, je svoboda skupnosti še vedno enaka, saj je $\frac{7}{10} + \frac{3}{10} = 1$.

Enako velja tudi za večje skupnosti. Svoboda skupnosti je enaka 1, svoboda posameznika pa je porazdeljena med posameznike.

Gotovo pa je, da svoboda med posameznike ni enakomerno razporejena, niti nikoli ni bila.

41. Kako je sploh mogoče, da svoboda ni enakomerno razporejena?

Ljudje smo za vzpostavitev neenakomerne svobode med posamezniki iznašli osnovne koncepte lastnine, ekonomskega dolga ter socialnega družbenega vpliva.

Vsi trije koncepti se seštevajo v ekonomski moči posameznika ter omogočajo posamezniku, da povečuje svojo svobodo na račun (v breme) drugega posameznika ter na račun (v breme) skupnosti.

Povečevanje ekonomske moči posameznika povečuje tudi svobodo posameznika, razmerja ekonomske moči med posamezniki pa kažejo na to, kako se zaradi povečevanja ekonomske moči posameznika na drugi strani zmanjšuje svoboda drugih posameznikov.

42. Je mogoče izničiti svobodo posameznika?

Svoboda posameznika se popolnoma izniči v t. i. sužnjelastniški družbeni ureditvi. Suženj nima več pravice niti živeti, če se tako odloči njegov lastnik.

Čeprav se morda čudno sliši, pa je sužnjelastništvo že od nekdanj prav-zaprav ekonomski pojem. Ljudje so (bili) pač obravnavani kot druge oblike kapitala. Sužnjelastništvo je (bilo) mogoče zato, ker je to (bilo) dovoljeno z zakonom. Kdor se je temu upiral, je ravnal protizakonito.

Sodobna skrajno razslojena kapitalistična ali komunistična diktatorska družba sta obe zelo podobni sužnjelastništvu v najbolj osnovni obliki.

Tisti, ki imajo oblast in vpliv, so še vedno v lastniškem in posredno vplivnem odnosu, ne le do kapitala, temveč posredno preko vzvodov, ki jih kapital predstavlja, tudi do vseh drugih posameznikov, ki sami nimajo dovolj kapitala ali vpliva.

In če ob tem nimajo tudi dostopa niti do trga dela, saj je trg dela uničen, omejen ter izropan, ali pa so celo dodatno še zadolženi, so popolnoma odvisni od drugih.

Odvisni posameznik pa je po svoji osnovni definiciji suženj, saj ne more odkloniti nalog, ki mu jih nalagajo drugi za osnovno preživetje, če želi preživeti.

43. Je mogoča svoboda posameznika, kjer je svoboda drugega posameznika enaka 0?

Svoboda posameznika v skupnosti, kjer je svoboda drugega posameznika enaka 0, ni mogoča.

Čeprav se zdi, da je sužnjelastnik polno svoboden na račun sužnja, čigar svoboda je enaka nič, pa tudi sužnjelastnik ni in ne more biti svoboden.

Lahko je le do skrajnosti nemoralen, neetičen in apatičen do nevzdržnega razmerja, v katerega sili drugo živo bitje. Tak človek je prav tako suženj. Suženj svojega pohlepa, zavisti, pomanjkljivosti, ali pa suženj družbenih in socialnih razmerij, ki mu ne dovolijo, da bi ponovno vzpostavil ravnovesje z naravo in družbo ter izstopil iz spirale nasilja.

Če je svoboda katerega koli posameznika v skupnosti enaka 0, je zato tudi svoboda vseh drugih posameznikov prav tako enaka nič.

Lahko si le domišljamo, da smo lahko 'svobodni' v času, ko, na primer, voditelji sistematično 'nasilno prevzgapajo' milijone posameznikov samo zato, ker 'narobe mislijo', 'narobe govorijo' ali ker pripadajo 'napačnemu narodu', 'barvi kože', 'spolni usmerjenosti', 'religiji', ali se le ne želijo cepiti. To so namreč osnovne lastnosti sužnjelastništva in fašistične ureditve. In težava je v tem, da to izvaja del človeške skupnosti, ki si je v zelo kratkem času prisvojil izredno veliko ekonomsko moč in še večji vpliv.

V resnici na Zemlji noben posameznik ne more biti svoboden, dokler se dogajajo taka dejanja. Vsak posameznik si lahko le zatiska oči in se pretvarja, da tega ni, ter čaka in upa, da ne bodo jutri na vrsti tudi on sam ter njegova širša in ožja družina in skupnost.

44. Ali je mogoče povečati svobodo posameznika?

Svobodo posameznika je preko deleža svobode v razmerju posameznika proti celotni skupnosti mogoče povečati le na račun drugega posameznika.

Do neke točke je to družbeno smiselno in celo nujno potrebno za preživetje in razvoj skupnosti.

Popolnoma enaka svoboda vseh bi namreč predstavljala popolno uravnolovko, kjer bi bili vsi posamezniki povsem enaki, kar pa je osnovna lastnost skrajnega kolektivizma.

Popolna enakost pa povratno popolnoma onemogoča razvoj človeške družbe, saj bi v celoti in popolnoma onemogočala vse motive vseh posameznikov za osebni razvoj in razvoj skupnosti.

Nekateri posamezniki v skupnosti so vedno bili in tudi vedno bodo bolj (ali manj) sposobni ter bolj (ali manj) zainteresirani za aktivno sodelovanje in razvoj človeške družbe. Zato morajo imeti bolj sposobni in bolj zainteresirani

posamezniki tudi relativno več svobode kot drugi. Bistvo je, da je potrebno ohraniti podjetniško pobudo posameznika, kar pomeni, da morajo lastniški odnosi in pravica do relativnega bogastva ostati (uravnilovka je napaka), a morajo postati omejeni z relativnim odnosom do skupnosti. Večje je bogastvo, večja je odgovornost do skupnosti.

Skoraj gotovo pa se vsi manj sposobni in manj zainteresirani posamezniki celo strinjajo z 'manjšo svobodo' v korist večje svobode bolj sposobnega posameznika, a le do točke, v kateri imajo tudi sami 'kaj od tega', oziroma dokler napredek posameznika v odnosu do drugega posameznika ali do skupnosti hkrati pomeni tudi, da tudi drugi posamezniki napredujejo in da sorazmerno napreduje tudi skupnost kot celota.

45. Ali obstaja točka prevoja koristi in škodljivosti svobode posameznika?

Kot smo videli že v uvodu, postane od neke točke dalje (točka prevoja) tudi naraščanje relativne svobode bolj sposobnega posameznika v razmerju do drugih manj sposobnih posameznikov in do celotne skupnosti škodljiva za razvoj skupnosti in naravnega okolja.

Od točke prevoja dalje pa se dogaja, da večje, kot je razmerje svobode med posamezniki ter med posamezniki in skupnostjo, bolj je svoboda posameznika škodljiva za druge posameznike in celotno skupnost.

Večje odnosno (relativno) razmerje med uspešnim posameznikom in skupnostjo namreč pomeni, da bolj ko uspeh posameznika narašča, bolj se uspeh drugih posameznikov in skupnosti zmanjšuje. To pomeni, da posameznik svojo svobodo povečuje na račun drugih in na račun

skupnosti, to pa je za skupnost in tudi za naravno okolje škodljivo ter posledično povsem nesprejemljivo.

46. Lahko to razložimo s primerom?

Če imamo v razredu osebo, ki je bolj sposobna ter s svojim delom in z rezultati, na primer športniki, potegne za seboj celoten razred, je to vsekakor koristno; taki osebi gotovo pripada več svobode, na primer pri izbiri časa, kdaj lahko dokazuje svoje znanje.

Ta ista oseba pa lahko zaradi svojih rezultatov in fizične moči, ki je posledica dodatne svobode, postane glavni nasilnež v razredu in začne ustrahovati sošolce, učitelje, starše, šolo, občino, državo in ves svet. V takem primeru pa je očitno taka oseba preseгла korist dodatne svobode in mora skupnost takega posameznika omejiti v njegovi neomejeni dodatni svobodi.

To mora storiti čim prej, saj dlje ko traja dodatna svoboda in bolj nasilno narašča razmerje do drugih in do skupnosti, težje je ponovno vzpostaviti ravnotežje ter splošno omejitev.

47. Ali človeška skupnost razume problematiko prevelike svobode?

(Do)sedanja človeška družba ne pozna in nikakor noče slišati za kakršno koli omejevanje svobode posameznika, in to kljub temu, da neomejena svoboda posameznika v resnici pomeni omejevanje svobode za vse druge.

Vse, kar je v zahodnem delu družbe samo videti kot omejevanje pravice posameznika do neomejenega prisvajanja ekonomske moči, je takoj označeno kot komunizem, predlagatelja pa je takoj potrebno zažgati na grmadi.

Na drugi strani pa je v vzhodnem svetu vse, kar bi lahko omejilo pravico posameznika, da si lahko trajno politično-ekonomsko podredi celotno družbo, takoj razglašeno za protidržavno in je predlagatelja spet takoj potrebno zažgati na grmadi.

In oboje se tudi v resnici dogaja.

Zatorej – ne, **sodobna družba ne pozna, ne razume in noče razumeti problematike prevelike svobode posameznika.**

48. Zakaj je sploh mogoča tako velika razlika v svobodi posameznika?

Ekonomska moč in vpliv posameznika navzven nista vidna. Danes najbolj vplivnih in najbolj bogatih posameznikov praktično nihče ne pozna. Niso prikazani na nobeni lestvici in ni jih na nobenem uradnem položaju.

A njihov vpliv in moč izhajata iz družbeno-socialnega položaja, ki si je – bolj ali manj prikrito – uspel podrediti zaloge vrednosti in postopke ustvarjanja dodane vrednosti.

Če bi bila ekonomska moč in vpliv vidna s prostim očesom, ne bi bila mogoča.

Si predstavljate, da bi se med ljudmi sprehajal nekdo, ki bi bil 'samo' stokrat večji kot povprečni drugi ljudje? Kaj pa, če bi bil 1000-milijonovkrat večji kot drugi?

Prikrivanju ekonomske moči in vpliva je namenjeno tudi 'varovanje osebnih podatkov'. Današnji sistemi bi namreč lahko s povezavami med posameznimi transakcijami precej enostavno pokazali, kdo je res posameznik z največjo ekonomsko močjo in kdo z največjim vplivom.

Vendar ta knjiga ne govori o odkrivanju takih posameznikov, saj to nima nobenega smisla.

Ta knjiga govori o tem, kako omejiti moč posameznika, ker neomejena moč posameznika tudi neomejeno škodi naravnemu okolju in celotni skupnosti.

49. Ali lahko preveliko razmerje svobode posameznika postane 'splošno'?

Če splošno pomeni, da bi veljalo za vse, potem ne. Lahko pa to izkoristi manjšina.

Ker nočemo omejiti nobenega posameznika, se vsi posamezniki, ki se lahko, prilagodijo sistemu neomejenega prisvajanja. V ožji skupini si nato vsi prisvajajo vse, kar se da prisvojiti.

Prav pravica posameznika do neomejenega prisvajanja ima za posledico skrajno in eksponentno razslojevanje ekonomske moči.

To lahko, denimo, prikažemo na primeru razreda: če sošolci in šola vplivnega posameznika ne ustavijo, temveč ga pri nasilju spodbujajo in podpirajo, celotni razred kot manjša skupnost postane nato glavni nasilnež v skupnosti in si sčasoma podredi celotno skupnost.

Tak primer je, na primer, navezava Adolfa Hitlerja kot posameznika v povezavi z nemškim narodom. Ker je nemški narod podpiral posameznika, je to vodilo v stanje, v katerem si je manjša skupnost hotela podrediti celotno svetovno skupnost, kar je pripeljalo v drugo svetovno vojno.

50. Kako bi lahko človeško skupnost ponovno povezali med seboj?

En sam način obstaja, ki bi lahko človeško skupnost ponovno povezal med seboj in z naravnim okoljem, kolikor ga je še preostalo.

Potrebna je zahteva večine ozaveščenih posameznikov po ‘splošni samoomejitvi’.

Šele če – oziroma ko – bi zahteva po samoomejitvi postala dovolj splošna in, posledično, sprejeta pri večini, bi lahko postala sistemsko zavezujoča za vse in za celotno skupnost.

In pri tem ne mislimo (le) na samoomejevanje pri trošenju denarja.

Pri samoomejitvi mislimo na zahtevo po samoomejevanju pravice katerega koli posameznika, da si sme na kakršen koli način prekomerno prisvajati ekonomsko svobodo nekoč drugega ali skupnosti.

Predvsem mislimo na omejitev pravice vsakega posameznika, da si lahko prekomerno prisvaja in podreja naravne vire in prekomerno povečuje porabo energije.

51. Ali ‘samoomejitev’ svobode lahko pomeni več svobode?

Že samo ‘samoomejitev’ je protislovje, ki pa dokazuje vsaj neko stopnjo kolektivne inteligence.

Človeška družba v svoji zgodovini že pozna obliko samoomejitev, ki izhajajo iz desetih božjih zapovedi v Stari zavezi.

In čeprav se tudi danes vseh devet od desetih zapovedi krši, kot da sploh ne obstajajo, pa se šesta omejitev ‘Ne ubijaj!’ pretežno uporablja tudi v današnjih družbenih ureditvah in je celo osnovni temelj vseh kazensko-pravnih ureditev ter temelj za vse osnovne človekove pravice.

52. Kako omejitev 'Ne ubijaj' omejuje posameznika?

Zapoved 'Ne ubijaj' sistemsko omejuje svobodo vsakega posameznika (predvsem posameznikov z neomejeno močjo in vplivom), da ne smejo ubiti drugega posameznika.

Omejitev zato, nedvomno, omejuje 'svobodo vsakega posameznika', da bi lahko 'svobodno' ubil drugega posameznika, ki je manj vpliven ali manj močan, kot je on sam.

53. Ali omejitev posameznika samoomejuje?

Da, hkrati pa ta omejitev za istega posameznika predstavlja pravzaprav več svobode.

Istega posameznika namreč tudi drugi posamezniki ne smejo kar ubiti.

Že sama statistična verjetnost je zato na strani vsakega samoomejenega posameznika.

Verjetnost, da bo posameznik lahko pobil vse druge, je namreč precej manjša, kot je verjetnost, da bo nekdo drug iz skupnosti lahko ubil istega posameznika.

Samoomejitev svobode posameznika zato za vsakega posameznika predstavlja več svobode.

54. Kaj pomeni samoomejitev za skupnost?

Posameznik se lahko zaradi samoomejitve posledično bolj svobodno giblje med drugimi posamezniki. Se z njimi družijo, pogovarja, dogovarja, sodeluje, trguje.

Zaradi samoomejitve je prav vsak posameznik gotovo bolj svoboden ter posledično tudi bolj učinkovit, s tem pa je bolj svobodna in bolj učinkovita tudi celotna skupnost.

Samoomejitev 'ne ubijaj' je postala tudi osnovni temelj za sodobno trgovanje ter za družbeno-ekonomski razvoj človeške skupnosti.

Čeprav se tudi to pravilo še vedno množično krši, odkar obstaja, pa se ga človeška skupnost vsaj pretežno drži in ga vzdržuje; posledično pa je prav to pravilo osnovni temelj za nujni pogoj za razvoj civilizacije in demokracije.

55. Kako bi to lahko izrazili v faktorju svobode posameznika in skupnosti?

Izraženo v faktorju svobode je skupinska svoboda kljub samoomejitvi sicer še vedno le enaka 1, brez omejitve 'ne ubijaj' pa je svoboda posameznika enaka 0, skupna svoboda pa je, posledično, prav tako 0. Razmerje med nič in ena pa je, matematično, neskončno veliko.

56. Kaj pomeni omejeno razmerje pravic posameznika v razmerju do skupnosti?

Omejeno razmerje pomeni, da bi moral postati 'ekonomski uspeh' posameznika neposredno ter sorazmerno povezan tudi z obveznostmi uspešnega posameznika do skupnosti.

Svoboda nobenega posameznika ne sme postati 0, kar pomeni, da tudi svoboda nobenega drugega posameznika ne bi smela postati 1. Ekonomska razmerja med posamezniki morajo postati (samo)omejena.

57. Kako lahko izrazimo stopnjo svobode posameznika v družbeni ureditvi?

Stopnjo svobode posameznika lahko v vsaki družbeni ureditvi absolutno in relativno izrazimo z ekonomsko močjo, ki jo obvladuje posameznik.

58. Kako lahko posameznik obvladuje ekonomsko moč?

Posameznik lahko obvladuje ekonomsko moč preko koncepta lastništva nad kapitalskimi zalogami v osebni lasti ter preko koncepta političnega (socialnega) vpliva nad kapitalskimi zalogami skupnosti in drugih posameznikov, kar posamezniku omogoča, da odloča v razmerju vrednosti kapitalskih zalog, ki jih obvladuje.

59. Ali to pomeni, da večina ljudi danes ni svobodna?

Glede na današnjo praktično neomejeno razporeditev ekonomske moči je povsem enostavno zaključiti, da **danes prav nihče v skupnosti ni svoboden.**

Glede na podatke o razporeditvi svetovnega premoženja je zaradi revščine danes več kot 50 % svetovne skupnosti že potisnjenih v odvisnost in prikriti kolonizirani sužnjelastniški položaj od bolj premožnih delov skupnosti ter vplivnih in premožnih posameznikov, ki so pred tem povzročili njihovo revščino.

Brez dvoma lahko ugotovimo, da današnja svetovna družba ni ne svobodna ne pravična; in več kot očitno tudi ni vzdržna glede na omejitve naravnega okolja.

60. Kako bi lahko ponovno vzpostavili vzdržno družbo?

Vzpostavitev vzdržne družbe je tehnično mogoče doseči 'precej enostavno'.

Vzdržno družbo bi lahko vzpostavili z le nekaj sistemskimi dodatnimi ekonomskimi in političnimi samoomejitvami posameznika v razmerju do skupnosti.

Vzpostavili bi jo lahko na primer s splošno omejenim razmerjem med trgom dela in trgom donosa na kapital ter s primerljivim razmerjem med pravico do prisvajanja dodane vrednosti na osnovi zasebne in na osnovi skupne lastnine.

Ekonomski sistem

61. Kaj pomeni splošno omejeno razmerje med trgom dela in trgom donosa na kapital?

Omejeno razmerje pomeni, da bi moral trg človeškega dela po obsegu in velikosti postati in trajno ostati vsaj enako velik kot trg donosa na kapital.

Danes namreč ni tako. Trg donosa na kapital je danes očitno bistveno večji, kot je trg osebnega človeškega dela, kar je razvidno iz današnje eksponentne razdelitve celotnega premoženja med posameznike v človeški družbi.

62. Kaj sploh je trg dela?

Trg dela je pravzaprav trg kapitala v posebni obliki. Pri trgu dela govorimo izključno o osebnem človeškem delu. Delo strojev ne predstavlja trga dela.

63. Zakaj delo strojev ne predstavlja trga dela?

Stroj in gorivo za stroj sta kapital in ne moreta opravljati osebnega človeškega dela.

To je izredno pomembno razumeti zaradi nadaljevanja. **Roboti, stroji, umetna inteligenca, elektrarne in druge naprave, ki opravljajo 'strojno delo', so kapital.**

Z lastništvom nad kapitalom ter z neomejenim donosom na kapital ter ob tehnološkem uničevanju trga dela bodo razmere med posamezniki samo še vse hitreje postale še bistveno bolj neomejeno polarizirane, družba pa še bolj ekonomsko svobodno razslojena.

64. Zakaj je pomembno, da ločimo osebno delo od strojnega?

Osebno človeško delo in kapital predstavljata dve ločeni kategoriji za prisvajanje dela ustvarjene dodane vrednosti.

65. Kaj je torej osebno človeško delo?

Osebno človeško delo je usmerjena aktivnost posameznika, s katero posameznik spreminja obliko kapitala v drugo obliko.

Osebno človeško delo je edini način, da posameznik svojo sposobnost opravljanja človeškega dela kot lastnega osebnega kapitala spremeni v drugo obliko.

Osebno človeško delo je zato tudi edini način, da si posameznik lahko prisvoji del ustvarjene dodane vrednosti, posledično zagotovi lastno preživetje in kakovost bivanja.

Osebno človeško delo je tudi edini temeljni način vsakega posameznika, da si lahko zagotovi potrebne ekonomske temelje za svojo lastno osebno svobodo.

66. Je osebno delo človeško delo lahko le delo v sedanjosti, kaj pa delo v prihodnosti in minulo delo?

Osebno človeško delo ima tri osnovne časovne faze: delo v sedanjosti, v preteklosti in v prihodnosti.

Osebno človeško delo je delo, ki ga opravlja delazmožen, usposobljen in sposoben posameznik.

Delo v prihodnosti je delo, ki ga bo človek opravljal v prihodnosti, a se danes posameznik na to delo že pripravlja, kar pomeni, da se uči ali trenira.

Učenje in trening sta prav tako usmerjena aktivnost posameznika oziroma delo, ki ga posameznik opravlja z namenom, da bo postal bolj sposoben ali usposobljen za opravljanje bolj zahtevnega dela v prihodnosti.

Sposobnost posameznika za opravljanje človeškega dela se z izobraževanjem ali s treningom namreč povečuje, s tem pa raste osebni kapital posameznika v obliki sposobnosti opravljanja osebnega človeškega dela.

Minulo delo je delo, ki ga je človek opravil v preteklosti in je pri tem potrošil del svojega osebnega kapitala, sposobnosti opravljanja osebnega človeškega dela.

Vse tri oblike dela sodijo med osebno človeško delo in predstavljajo samostojno in neodvisno osnovo posameznika, da si lahko prisvoja del ustvarjene dodane vrednosti.

67. Kaj je osebni človeški kapital?

Osebni človeški kapital je lastna sposobnost posameznika za opravljanje osebnega človeškega dela.

Posameznik se z osebnim lastnim kapitalom rodi in s smrtjo posameznika osebni človeški kapital tudi umre.

Posameznik lastne sposobnosti za opravljanje človeškega dela ne more prenesti na drugo osebo.

Opravljanje človeškega dela posamezniku predstavlja fizični in psihični napor.

Pri opravljanju osebnega človeškega dela se sposobnost opravljanja človeškega dela porablja oziroma troši.

Poškodovan, bolan ali star človek je začasno ali trajno delno ali v celoti izgubil sposobnost opravljanja človeškega dela, s tem pa je delno ali v celoti izgubil svoj osebni človeški kapital.

Zaradi neposredne povezave osebe, sposobnosti osebe za opravljanje osebnega človeškega dela ter dejansko opravljenega osebnega dela, je mogoče zaključiti: **osebno človeško delo je pravzaprav donos na osnovni osebni človeški kapital, ki je sposobnost posameznika, da lahko opravlja človeško delo.**

Oseba, ki je drugi osebi, izven okvira dogovorjenega sodelovanja posameznika pri ustvarjanju dodane vrednosti, namerno ali iz malomarnosti povzročila delno ali celotno izgubo osebnega kapitala, bi morala tako izgubo posamezniku ali njegovi družinski celici nadomestiti.

68. Kako sta povezana osebni človeški kapital in človeško delo?

Osebno človeško delo je popolnoma edini način vsakega posameznika, da lahko svoj osebni kapital spremeni v drugo materializirano obliko kapitala.

Osebni človeški kapital se z osebnim človeškim delom troši. Ko človek iztroši svoj osebni človeški kapital do konca, človek umre.

69. Zakaj človek opravlja človeško delo?

Posameznik opravlja osebno človeško delo z namenom, da bi ustvaril dodano vrednost.

70. Kaj je dodana vrednost?

Dodana vrednost je kapital, ki zaradi spremembe svoje oblike (ali lokacije ...) dobi večjo lastno vrednost. **Razlika v vrednosti kapitala med prvotno in novo obliko je 'dodana vrednost'.**

71. Kaj je sploh vrednost?

Vrednost je lastnost kapitala, da posamezniku omogoča osnovno preživetje ter dvig kakovosti bivanja.

Večja je ta lastnost, višjo lastno vrednost ima kapital.

72. Kaj je kapital?

Kapital je vse, kar je mogoče spremeniti v neko materializirano obliko in kar lahko ima svojo lastno vrednost.

73. Zakaj mora posameznik sploh ustvarjati dodano vrednost?

Posameznik mora dodano vrednost ustvarjati najprej zato, da lahko sploh preživi, nato pa zato, da lahko dvigne lastno kakovost bivanja.

Z ustvarjanjem dodane vrednosti namreč posameznik ustvarja pogoje, da lahko preživi, saj mu spremenjena oblika kapitala, ki ga je posameznik našel v naravi, omogoča lažje osnovno preživetje.

S presežnim delom kapitala v spremenjeni obliki, ki ga posameznik ne potrebuje za lastno preživetje, lahko z menjavo kapitala v materializirani obliki za drugo obliko kapitala pridobi tiste oblike kapitala, ki jih sam ne zna ali ne more izdelati, potrebuje pa jih za svoje preživetje.

V nadaljevanju lahko posameznik z zalogami kapitala poskrbi tudi za dvigovanje kakovosti svojega bivanja.

74. Kdaj je trenutek ustvarjanja dodane vrednosti?

Dodana vrednost se ne ustvari takrat, ko kapital spremeni svojo obliko.

Dodana vrednost se ustvari šele v trenutku, ko se kapital v novi obliki porabi, oziroma ga posameznik 'zamenja' za drugo obliko kapitala oziroma 'proda'.

Dodana vrednost se lahko izmeri med trenutkom nakupa ali med pridobivanjem kapitala v osnovni obliki (nakup) in prodajo ali menjavo kapitala v novi obliki, lahko pa tudi le na drugi lokaciji ali celo le ob drugem času.

75. Kaj je zaloga vrednosti?

Zalogo vrednosti predstavlja skupna vrednost kapitala, ki ga ima posameznik ali skupnost v osebni ali skupni lasti.

Zalogo vrednosti predstavlja le tisti del kapitalskih zalog, ki človeku ne predstavljajo tiste oblike kapitala, ki jo posameznik nujno potrebuje za svoje osnovno preživetje.

V zalogo vrednosti posameznika in skupnosti pa poleg materializirane zaloge vrednosti sodijo tudi vse oblike zalog naravnih bogastev, ki so lastnina posameznikov v osebni ali skupni lasti, zalogo pa predstavlja tudi celotni osnovni osebni človeški kapital v obliki sposobnosti posameznika, da lahko opravi osebno človeško delo v prihodnosti.

76. Kakšen je povratni vpliv dodane vrednosti na vrednost kapitala?

Pravica do prisvajanja ustvarjene dodane vrednosti na osnovi vloženega kapitala ima izredno velik povratni učinek na vrednost kapitala. Kapital ima namreč vrednost samo, če posamezniku omogoča preživetje, dvigovanje kakovosti bivanja, ali pa omogoča ustvarjanje in prisvajanje dodane vrednosti.

Nobena oblika kapitala, ki ne omogoča ene od teh štirih naštetih lastnosti, ne more imeti lastne vrednosti.

77. Kje lahko posameznik oblike kapitala pridobi ali jih zamenja za drugo obliko?

Posameznik lahko oblike kapitala zamenja na trgu. Posameznik lahko na trgu menja tudi svojo sposobnost opravljanja človeškega dela.

78. Ali je mogoča le blagovna menjava oblik kapitala?

Da bi se izognili blagovni menjavi, so ljudje 'izumili' denar.

Denar je 'materializirano sredstvo', a hkrati je denar tudi družbeni dogovor, ki zagotavlja vsakemu posamezniku v skupnosti, da vsi

posamezniki v skupnosti denar sprejemajo kot nekaj, kar lahko predstavlja splošno veljavno vrednost.

Najlažje si je predstavljati, da denar predstavlja jokerja pri kartah. Kot lahko joker v igri s kartami nadomesti katero koli karto, tudi denar lahko predstavlja kapital v kateri koli obliki.

Pomembno pa je razumeti, da tako kot joker pri kartah lahko nadomesti le eno karto, tudi omejena količina denarja lahko predstavlja le omejeno količino kapitala.

79. Ali je denar merilo vrednosti?

Denar ima več različnih lastnosti.

V svoji osnovi predstavlja menjalno sredstvo, ki ga je enostavno prenašati ter izvajati menjave za druge oblike kapitalskih zalog, predstavlja zaklad ali zalogo vrednosti, predstavlja pa tudi merilo vrednosti.

Denar je merilo vrednosti kapitalske zaloge, podobno, kot je meter pri meritvah razdalje, kilogram pri meritvah teže ali sekunda pri meritvi časa.

V poenoteni 'količini denarja' lahko tako izrazimo vrednost katere koli druge oblike in količine zaloge kapitala. To nato skupnosti in posamezniku pomaga pri ocenjevanju ter seštevanju vrednosti kapitalskih zalog v različnih oblikah.

80. Ali 'kriptovalute' lahko postanejo denar?

Dejstvo je, da bi si morali denar izmisliti, če ga še ne bi poznali.

Dejstvo je tudi, da si človeštvo v prizadevanju, da bi si čim hitreje prisvojilo čim večji del skupnih kapitalskih zalog, izmišlja nove in nove oblike, ki naj bi postale denar.

Težava vseh novih oblik je vedno enaka, in sicer, da prav nobena oblika ne more postati denar, če ni splošno sprejeta v celotni družbi.

To pomeni, da morajo, ne le smejo, novo obliko denarja sprejeti vsi posamezniki v družbi, dodatno pa to pomeni, da morajo biti (ne le, da so lahko) tudi vse vrednosti izražene v količini denarne enote.

‘Kriptovalute’ nimajo vseh potrebnih lastnosti, ki jih mora imeti denar. Možnost spremembe vrednosti posamezne enote kriptovalute glede na povpraševanje je že ena od osnovnih značilnosti, ki dokazuje, da kriptovaluta ne more postati denar. Postala bi lahko le v primeru, če bi se ta vrednost kriptovalute natančno določila in omejila ter bi postala splošno veljavna. To pa je v popolnem nasprotju z osnovnimi nameni izdajateljev kriptovalut, ki je prisvajanje zalog kapitala nekoga drugega.

Možnosti spremembe vrednosti valute glede na povpraševanje po valuti sami namreč predstavlja podoben primer, kot če bi bil 1 meter danes dolg 1 milimeter, jutri pa 10 kilometrov. Kakšna je torej razdalja med dvema krajema? Odvisna od dneva? Od povpraševanja po metrih (meter kot fizikalno merilno sredstvo)?

Kriptovalute bi, teoretično, lahko postale denar šele, če bi se določila splošna vrednost posamezne enote. A v tistem trenutku bi to popolnoma izgubilo svoj smisel, saj je vzdrževanje kriptovalut v primerjavi z vzdrževanjem danes poznanih oblik denarja v papirnati ali elektronski obliki prav zaradi porabe energije bistveno predrago in verjetno še kar nekaj časa ne bo prav nič drugače.

81. Kako tiskanje denarja vpliva na vrednost?

Sprememba vrednosti denarja pri kriptovalutah zaradi povečanega povpraševanja po omejeni količini kriptovalute ter neomejena možnost cepitve osnovne nazivne vrednosti je – v smislu merila vrednosti – povsem enaka, kot je tiskanje prevelike količine denarja.

Predstavljajmo si takole: Če remi igrajo štirje ljudje, potrebujejo za igro en komplet kart.

Če remi igra štirideset ljudi, potrebujejo deset kompletov kart.

Najpogosteje vzamemo za igro dva kompleta, v vsakem so dvakrat po trije jokerji (denar, ki nadomešča druge karte) in dvakrat po dvainpetdeset drugih kart (kapital v drugi obliki).

Tiskanje denarja v pravem razmerju pomeni, da v vsak komplet dodamo le po šest jokerjev, skupno število jokerjev pa raste s številom drugih kart.

Prekomerno število jokerjev bi pomenilo, da bi v vsak komplet dodali po osem ali po deset jokerjev. Vrednost vseh in vsake druge karte bi se, posledično, seveda zmanjšala, saj bi bilo kar na lepem v igri precej več jokerjev. Posledično bi v igri, seveda, lahko zmagali povsem drugi igralci in igra ne bi bila več tako natančno odvisna od znanja in sposobnosti upravljanja z drugimi kartami kot pri le šestih jokerjih.

Preobsežno tiskanje denarja predstavlja še toliko večji problem, če novo natiskanih jokerjev ne razdelimo sorazmerno med vse igralce, temveč jih dajemo sredi igre vedno istim igralcem. Ti posledično seveda lahko zmagujejo v vseh igrah, saj z vedno novimi jokerji seveda ni preveč težko zmagati. Omejena količina kriptovalute z neomejeno možnostjo cepitve osnovne nazivne vrednosti prav tako pomeni, da skupno število jokerjev v vseh kompletih kart ni omejeno. Z vsako dodatno cepitvijo, ki ga poganja 'povpraševanje', se število jokerjev v igri nesorazmerno hitro povečuje, dodatne jokerje pa prejema tisti, ki je v igro vstopil 'prej', kar pa je osnovna lastnost vsake 'Ponzijeve sheme'.

To je, seveda, za imetnika vseh ali večine jokerjev izredno donosno s stališča prisvajanja zaloge vrednosti drugih soigralcev. Za samo igro pa ni preveč koristno – oziroma je celo škodljivo sploh razmišljati tako o omejitvah kot tudi o prevelikem obsegu tiskanja denarja.

82. Kaj je kupna moč?

Kupna moč je skupna zaloge vrednosti kapitala, ki je posameznik ne potrebuje za osnovno preživetje.

Kupna moč se lahko povečuje s sposobnostjo posameznika ali družbe, da se lahko zadolžuje. Sposobnost ocenjuje tisti, ki posamezniku posoja zalogo vrednosti.

83. Kaj je zadolževanje?

Zadolževanje je odnos med posameznikom ali skupnostjo (posojiljemalec), ki si od drugega posameznika ali skupnosti izposodi kapitalsko zalogo (posojilodajalec).

Posojiljemalec si zalogo izposodi za omejeno časovno obdobje in jo mora po preteku obdobja v celoti vrniti posojilodajalcu.

Posojiljemalec si kapitalsko zalogo izposodi praviloma zato, ker v času izposoje ni sposoben zaloge kupiti in jo plačati ali jo zamenjati za drugo obliko kapitala iz lastnih kapitalskih zalog.

84. Kaj je realno zadolževanje?

Zadolževanje posameznik lahko izvede, čeprav ima kapitalsko zalogo v drugi obliki, vendar je ne želi zamenjati, ali pa, ker kapitalске zaloge nima v nobeni drugačni obliki in se zadolžuje 'časovno v prihodnosti'.

V tem primeru gre za realno zadolževanje posameznika ali skupnosti, ki pa tistega, ki se zadolžuje, postavi v podrejeni položaj, v katerem mora posojiljemalec ustvariti zalogo vrednosti z namenom, da jo bo lahko vrnil posojilodajalcu, ter dodatno še v odvisnost od razmer na trgu donosa na kapital v času, ko bo potrebno izposojeno vrednost posojilodajalcu vrniti.

85. Kaj so obresti?

Poleg vračila izposojene vrednosti kapitalske zaloge mora običajno posojiljemalec posojilodajalcu povrniti dodatno še obresti oziroma 'dodano vrednost', ki jo posojilodajalec ustvari na način, da za določeno časovno obdobje posodi svojo kapitalsko zalogo posojiljemalcu.

Obresti, ki jih mora posojiljemalec plačati posojilodajalcu za izposojeno kapitalsko zalogo, predstavljajo za posojiljemalca strošek oziroma vnaprej dogovorjeno izgubo vrednosti izposojene kapitalske zaloge.

Na drugi strani naj bi obresti za posojilodajalca predstavljale nadomestilo za tveganje, da posojena sredstva ne bodo nikoli vrnjena, saj bi šel lahko posojiljemalec v stečaj.

Težava pa nastopi pri prekomernem tiskanju denarja. Denar se tiska prekomerno v imenu skupnosti, presežno natiskani denar pa se izdaja tistemu posamezniku, ki ima že zdaj presežne zaloge kapitala.

To pomeni, da je 'bogati' prejel dodatna sredstva na račun celotne skupnosti, sredstva pa so bila izdana brez prave podlage v skupni rasti celotne dodane vrednosti kapitala v preteklem obdobju.

Nato bogati sredstva 'posodi' revnemu posamezniku, za kar mora 'revni posameznik' bogatemu povrniti izposojeni denar in obresti.

Bogati posameznik nato novo natiskani denar 'vrne skupnosti kot izdajatelju', zadrži pa prejete obresti.

Kdo je pravzaprav tvegalec? V bistvu skupnost kot izdajatelj, saj bogati posameznik prav tako ne bi vrnil glavnice, če revni posameznik ne bi vrnil

glavnice in obresti. A obresti so ostale bogatemu posamezniku in niso pripadle skupnosti kot izdajatelju.

86. Ali bi bilo potrebno spremeniti opisani model?

Gotovo, vendar ne v samem načinu delovanja.

Način delovanja obresti v osnovi ni napačen, saj spodbuja tako tveganje posameznika za posojanje kapitala kot prizadevanje drugega posameznika, da z lastnim delom in z izposojenim ustvari dodatno vrednost.

Nujna pa bi bila sprememba v smislu, da bi obresti, ki bi jih prejel bogati posameznik za posojeni kapital, morale prejemnika obvezati, da mora sorazmerni del prejetih obresti nameniti tudi za razvoj skupnosti in trga dela, in to v tisti državi (družbi), od koder prejema obresti.

87. Kaj so 'oderuške' obresti'?

Oderuške obresti so stopnja obresti nad nivojem, ki spodbuja razvoj skupnosti.

Tako kot vse druge oblike plačila za delo in plačila za vloženi kapital imajo tudi obresti svojo točko prevoja. Do točke prevoja obresti spodbujajo razvoj skupnosti, nad točko prevoja pa ga zavirajo. Potrebno je razumeti, da negativne obrestne mere v času, ko se tiska in deli nov denar, delujejo na način, da se bogatim igralcem tiskajo in delijo novi jokerji, medtem ko se drugim igralcem jokerji (oziroma denar ali zaloga vrednosti), ki jih morajo igralci po zakonodaji hraniti v banki, odvzemajo, če jih imajo igralci 'preveč'. Tak način tiskanja presežnega denarja ob hkratnem zaračunavanju stroškov na depozite pa je namenjen izključno dodatnemu bogatenju najbolj bogatih

posameznikov na račun celotne skupnosti in na račun drugih posameznikov, kar pa vodi le še v dodatno razslojenost skupnosti in v dodatno uničevanje naravnega okolja.

88. Za katere obresti lahko vedno z gotovostjo rečemo, da so oderuške?

V času, kadar obstaja t. i. negativna stopnja donosa na kapital v obliki denarja v bankah, kar v praksi pomeni, da obresti znižujejo višino glavnice oziroma so 'negativne', so posledično popolnoma vse obrestne mere, ki so 'višje od nič', oderuške.

Sprejemanje družbenega koncepta, pri katerem mora dolжник plačevati pozitivne obresti, upnik pa negativne obresti, koristi namreč le posredniku, ki prejema prihodke z obeh strani brez lastnega vložka ali tveganja. Oderuške obresti so določene namreč tudi z razmerjem med stopnjo, ki jo mora posojilojemalec posredniku (banki) plačati kot obresti na izposojena sredstva, in stopnjo, ki jo posrednik (banka) kot obresti na depozit prizna lastniku sredstev, ki je svoja sredstva posodil banki.

Če je ta stopnja previsoka, so obresti na dano ali pa na prejeto posojilo oderuške.

V primeru, ko banka za posojilo zaračuna obrestno mero, lastniku sredstev pa ne plača nobnih obresti na sredstva na njegovem računu, je razmerje obresti neskončno veliko, saj gre za račun, v katerem se 'nekaj' deli z 'nič'.

V primeru, da lastnik sredstev ne prejema obresti za svoja sredstva, ki jih banka posoja po obrestni meri, ki je višja od nič, dodatno pa banka lastniku sredstev zaračuna še stroške depozita ali negativne obrestne mere, pa gre za račun, ki je dvakrat deljen z nič:

Prvič v razmerju pozitivnih obresti na posojilo in z ničnimi obrestmi lastnika sredstev, drugič pa v negativnih obrestih depozita lastnika sredstev proti ničnemu priznanju negativnih obresti na kredit kreditojemalca.

Vse pozitivne obrestne mere na kredite v času, ko se na istem trgu obračunavajo negativne obrestne mere na depozite, so torej ne le oderuške, temveč so dvojno oderuške.

Oderuške obrestne mere pa so kaznivo dejanje.

89. Ali je sploh mogoče ustvariti dodano vrednost brez kupne moči kupca?

Brez kupne moči končnega posameznika ali skupnosti, ki potrebuje osnovni ali predelani materializirani kapital za lastno preživetje ali dvig lastne kakovosti bivanja, ni mogoče ustvariti dodane vrednosti.

90. Ali se lahko kupna moč izniči?

Če kupno moč ponazorimo z igro 'Zemljo krast' ali 'Monopoli', vidimo, da v obeh igrah deluje sistem igre na izpadanje.

V igri eden od igralcev zbere celoto (zemljo ali igralno vsebino) z namenom, da bo 'zmagal', vsi drugi igralci pa v igri izpadejo in med igro ostanejo brez vsega. In potem je 'Game over'.

91. Kako se reče času pred koncem igre?

V skupnosti stanje pred koncem igre predstavlja stanje velike (svetovne) depresije.

V tem času imajo nekateri posamezniki v lasti pretežno celotne kapitalske zaloge, vsi drugi posamezniki pa niti kot posamezniki niti kot skupnost

nimajo več ničesar, kar bi še predstavljalo kupno moč, oziroma so celo zadolženi pri tistih, ki si lastijo vse.

Posledično se 'lastnikom vsega' ne splača več investirati v nič, saj se nič več ne more prodati, saj so vsi drugi že sedaj brez vsega ter posledično brez kupne moči.

Vsi drugi posamezniki pa so že ostali brez vsega in ne morejo več niti preživeti. Trg dela je popolnoma uničen, celotna družba – razen redkih posameznikov – pa je ponižana na nivo sužnjev.

92. Kaj sledi veliki depresiji?

Stanje depresije je idealno za 'nasilno revolucijo', pojave fašizma, nacizma in vseh drugih oblik terorizma, nasilja in kriminala, spirala nasilja pa nato zelo hitro naraste v lokalno in nato v svetovno vojno.

V sedanjem svetu se pojavljajo arbitrarne ideje, da je število živih ljudi preveliko in da je potrebno to število zmanjšati. Seveda so odveč 'revni', ne 'bogati'.

To se je v zgodovini že večkrat ponovilo, vsaj dvakrat v zadnjih sto letih sodobne zgodovine človeške družbe, mrtvih in žrtev nasilja pa je bilo na stotine milijonov ljudi. Po vojni so vedno najbolj obogateli prav tisti, ki so bili že prej bogati. Seveda ne vsi, temveč predvsem tisti, ki so dokazali najnižjo osebno raven moralno-etičnih standardov.

Verjetno lahko vsak sam ugotovi, da je osnovni namen vsake vojne in vsake krize prav dodatno bogatenje najbolj bogatih.

93. Kako bi bila videti tretja svetovna vojna?

Albert Einstein je nekoč rekel, da se to ne ve, da pa se bo četrta svetovna vojna gotovo odvijala s kamni in z gorjačami. Verjetno pa lahko temu

dodamo, da četrte svetovne vojne gotovo ne bo, saj ne bo več nikogar, ki bi se lahko boril s komer koli ali za karkoli.

Tretja svetovna vojna torej gotovo ni rešitev, temveč bi bila le še epilog.

94. Kakšni so pogoji za osnovno preživetje posameznika?

Prostor, zdravje, pitna voda, čist zrak, hrana, energija za osnovno preživetje in kakovost bivanja v naravnem okolju. Zaradi potrebe po preživetju bodo nekatere oblike kapitala vedno imele svojo vrednost, dokler bo obstajal posameznik, ki bo to potreboval za svoje preživetje.

V pogojih borbe za preživetje imajo osnovni elementi, na primer zrak, pitna voda in osnovna hrana, praktično 'neskončno vrednost'. Brez tega je človek namreč mrtev – v nekaj minutah brez zraka, v nekaj dneh brez vode ali v nekaj tednih brez hrane.

95. Kakšni so pogoji za kakovost bivanja?

Vse druge oblike kapitala v materializirani obliki, ki niso nujno potrebne za osnovno preživetje, omogočajo kakovostno bivanje.

Vrednost vseh drugih oblik kapitala je odvisna od več različnih dejavnikov, na primer od zalog naravnih bogastev, sposobnosti posameznika in družbe, da čim bolj učinkovito razvija orodja za spreminjanje naravnih oblik kapitala v druge oblike ter nato spet v tretjo obliko. Odvisne so od kupne moči drugega posameznika in skupnosti.

96. Ali je osebno človeško delo tudi kapital?

Delo je osebna dejavnost posameznika, pri kateri posameznik troši svojo sposobnost opravljanja človeškega dela. Ko posameznik svojo sposobnost iztroši do konca, umre.

Osebno človeško delo je neposredno povezano s posameznikom. Noben posameznik ne more lastne sposobnosti za opravljanje osebnega človeškega dela prenesti na drugega posameznika. Sposobnost posameznika se povečuje z izobraževanjem in izkušnjami ter zmanjšuje z izgorelostjo, z boleznimi, s poškodbami ter s posledičnim (prehitrim) staranjem in s smrtjo.

Sposobnost opravljanja človeškega dela je osnovni osebni kapital posameznika.

Kot osebni osnovni kapital vsakega posameznika bi moral biti zaščiten kot posebna kategorija kapitala.

97. Ali osebno človeško delo družba danes obravnava kot kapital?

Človeška skupnost osebnega človeškega dela še nikoli v zgodovini ni obravnavala kot kapital in ga tudi danes še vedno ne. Še manj pa je človeška družba osebnemu človeškemu delu kdaj priznala status zaščitene oblike kapitala.

Že samo to dejstvo je gotovo glavni in zadostni razlog, da se popolnoma nobena družbena ureditev do sedaj ni izkazala kot pravična ali trajno vzdržna človeška družbena ureditev.

Družbena ureditev

98. Zakaj bi bil status osebnega človeškega dela tako zelo pomemben za družbeno ureditev?

Osebno človeško delo je po naravi 'omejeno'. **Noben posameznik ne more opraviti več kot le naravno omejeno količino osebnega človeškega dela.** Na drugi strani pa si lahko posameznik prisvoji praktično neomejeno količino kapitala v materializirani obliki.

Osebno človeško delo in kapital sta tudi družbeno priznani samostojni osnovi za prisvajanje deleža ustvarjene dodane vrednosti.

Ker je delo kot osnova za prisvajanje ustvarjene dodane vrednosti omejeno, na drugi strani pa kapital v drugih oblikah ni omejen, je skupnost človeškemu delu odvzela lastnost kapitala, saj delo ne omogoča prekomernega ter neomejenega prisvajanja ustvarjene dodane vrednosti.

Ali povedano drugače: **z lastnim delom se ne da brezmejno ter prekomerno obogateti na račun drugih ali na račun skupnosti. To je mogoče le z lastništvom ali z vplivom nad kapitalom v drugih oblikah.**

Mogoče je seveda tudi s prisvajanjem tistega deleža dodane vrednosti, ki bi morala pripasti tistemu posamezniku, ki je v nastajanje dodane vrednosti vložil svoje osebno človeško delo, pa mu tega ni potrebno priznati, ker je 'cena dela' na 'trgu dela' nižja zaradi borbe za preživetje na omejenem in/ali uničenem trgu človeškega dela.

Drugi razlog, da je kapital kot osnova za prisvajanje dela ustvarjene dodane vrednosti bolj primeren kot osebno človeško delo, pa je v dejstvu, da lahko nekatere oblike produkcijskega kapitala trajno predstavljajo osnovo za prisvajanje dela ustvarjene dodane vrednosti, človeško delo pa lahko le enkratno sodeluje v postopku ustvarjanja dodane vrednosti.

Če bi delu priznali status kapitala in bi bilo sodelovanje posameznika z osebnim človeškim delom pri nastajanju vsake dodane vrednosti priznано kot kapital in ne le 'kot delo', bi bila tudi osnova posameznika za prisvajanje deleža ustvarjene dodane vrednosti sodelujočega posameznika trajna in perpetualna in ne bi bila omejena le na enkratni dogodek in izplačilo v obliki 'mezde' ali 'plače'.

Oblika kapitala, ki je najbolj primerna za večkratno uporabo prisvajanja dela ustvarjene dodane vrednosti, je lastništvo zemlje pod tovarno ali, še bolje, avtorske pravice nad 'intelektualno lastnino'. Za prisvajanje pa je najbolj učinkovita oblika kapitala t. i. 'socialni kapitalski status posameznika', tako na najnižji ravni osebe, ki nima ničesar, kot na najvišji ravni osebe, ki je izvoljeni ali samooklicani voditelj.

Prav pravice posameznika iz naslova intelektualne lastnine so zato, na primer, glavni razlog, zakaj je prepovedana uporaba metod in sredstev za zdravljenje bolezni, ki se jih ne more 'patentirati' in si s tem prilastiti pravice posameznika, da lahko zdravilo trajno in vsakič uporabi za prisvajanje dela ustvarjene dodane vrednosti.

Naravnih zdravil se namreč ne da patentirati. Ker pa vseeno in morda celo bolje kot uradna zdravila delujejo na izboljšanje stanja bolnika, jih celo preganjajo in prepovedujejo.

99. Zakaj je cena dela na trgu dela lahko nižja?

Cena na trgu dela je lahko nižja, ker mora posameznik, ki nima drugih zalog kapitala, če želi delati, delo opravljati za kakršno koli ceno.

Če namreč noče opravljati dela, ne more preživeti, saj nima sredstev za preživetje. Borba za preživetje posameznika, ki se preživlja z delom, znižuje ceno dela na nivo osnovnega preživetja.

Ker trg dela v primerjavi s trgom donosa na kapital in z zaščitenim večinskim lastnikom ni zaščiten, si razliko nad osnovnim preživetjem delavca, ki se bori za preživetje z drugim delavcem, prilasti posameznik, ki je v postopek ustvarjanja dodane vrednosti vložil svoj kapital.

100. Zakaj je kapital v drugih oblikah sploh lahko osnova za prisvajanje dodane vrednosti?

Kapital v drugih oblikah je za postopek ustvarjanja dodane vrednosti prav tako pomemben kot osebno človeško delo.

Brez kapitala v neki obliki noben postopek ustvarjanja dodane vrednosti ni mogoč.

Človek z lastnim delom lahko opravlja le storitve, vsaka storitev pa je vedno povezana tudi s kapitalom, saj človek za delo in pri delu uporablja produkcijski kapital; kapitalu človek z delom tudi spreminja obliko v potrošni kapital, ki ima nato višjo vrednost.

Če produkcijski kapital kot osnova za prisvajanje dela dodane vrednosti ne bi smel več obstajati, kapitalska zaloga v drugačni obliki kot v obliki, ki jo najdemo v naravnem okolju, ne bi več mogla obstajati.

Potrošni kapital se namreč lahko potroši, lahko pa se ga uporabi kot produkcijski kapital za nov cikel ustvarjanja dodane vrednosti.

A brez pravice, da si lahko posameznik prisvoji del ustvarjene dodane vrednosti, posameznik ne bi imel več motiva, da bi potrošni kapital spremenil v produkcijskega in da bi zalogo kapitala sploh ustvaril ali ohranil.

Posledično bi se – brez produkcijskega kapitala – postopek ustvarjanja dodane vrednosti ustavil, skupnost pa bi se lahko razvila le še do stopnje osnovnega preživetja v naravnem okolju.

Dvigovanje kakovosti bivanja sploh ne bi bilo več mogoče, kar je osnovna značilnost skrajnega kolektivizma.

101. Ali je človeška družba že kdaj preizkusila način, kjer kapital ni osnova za prisvajanje ustvarjanje dodane vrednosti ('brez-profitna družba')?

Seveda. Navodila za takšno družbo je napisal Karl Marx pred dobrimi 170 leti v knjigi Komunistični manifest.

V eni od 10 točk je ukinil pravico do meščanske lastnine.

Ker pa je Marx s tem ukinil tudi motive posameznika za ustvarjanje zalog kapitala nad nivojem osnovnega preživetja v naravnem okolju, je v drugi točki nato moral vpeljati delovno obveznost za vse.

V tretji točki je nato pozval ljudi še k nasilnemu revolucionarnemu prevzemu vseh tedanjih kapitalskih zalog, zemlje in tovarn, kar je nato postalo 'skupna last', vendar v upravljanju revolucionarnega državnega vodstva.

Zgodba o komunizmu po Marxu se ni izšla tako, kot si jo je romantično zamislil Marx, saj ljudje niso razvili neomejenega smisla za solidarnost, egalitarnost in bratstvo, temveč so ostali naravno tekmovalni.

Komunizem je zato ostal diktatura Stalina in Sovjetske zveze ter s svojo različico na Kitajskem, v Severni Koreji in na Kubi, če naštejemo samo nekatere, z lakoto ter z nasilno smrtjo desetine milijonov ljudi, s sužnjelastniškim odnosom partijskega vodstva do drugih posameznikov, z zatiranjem, s pobijanjem in prepovedovanjem uporabe zdravega razuma ter s prepovedjo izražanja misli in besed.

Družbeno se je komunizem po Marxu izkazal kot popolna ideološka napaka.

102. Zakaj je komunizem po Marxu ideološka napaka?

Tako kot je na eni strani kapitalistična družba skrajna, sta tudi komunistična družba in komunistična (ali pa nacionalistična ali fašistična) diktatorska prav tako skrajni družbi.

Nobena skrajna družba že v svoji osnovi ne more biti vzdržna ali pravična do skupnosti, saj je v vsaki skrajni obliki družbene ureditve skupnost podrejena posamezniku in posamezniku podrejenemu režimu.

103. Ali je torej komunizem res nekaj skrajno slabega?

Komunizem oziroma kolektivizem ni nič slabega. Če dobro pomislimo, je komunizem pravzaprav osnovna celica katere koli družbene ureditve v katerem koli času.

Osnovna družinska celica – mama, oče in otrok, namreč deluje v popolni komunistični organizaciji. Vsak prispeva, kolikor more, vsak dobi, kar potrebuje (seveda v okviru ekonomskih zmožnosti osnovne komunistične celice) in glavne odločitve sprejemajo skupaj oziroma s konsenzom.

In komunizem ni nekaj nenavadnega. Komunizem je priznana osnova za vzpostavitev zakonske zveze med dvema posameznikoma praktično v vseh ‘-ističnih’ državah po svetu in je tudi osnova za vzpostavitev osnovne družinske celice, ki je nato kot taka priznana pred zakonom.

Komunizem zato ni nič slabega. Je pa popolnoma zgrešena ideologija, ki koncept ‘komunizma v osnovni družinski celici’ širi na celotno populacijo na način napačnih skrajnih davčnih obremenitev, kot jih je predvidel Karl Marx.

104. Kaj ima Komunistični manifest z davčnimi obremenitvami?

‘Prepoved meščanske lastnine’ ima pravzaprav enak učinek, kot če bi bila meščanska lastnina sicer dovoljena, a bi na donos veljal 100 % davek. Posledično lastnina ni več mogoča, saj ni več smiselna. Motiv posameznika, da ustvarja zalogo lastnine, namreč ne obstaja več, če mora posameznik celotno prisvojeno dodano vrednost, ki je ni porabil za osnovno preživetje, nameniti za skupnost, njemu pa lahko ostane le ‘idealni skupni del’, s katerim pa razpolaga večinski upravljavec skupne lastnine oziroma diktator.

105. Ali je torej kapitalizem nekaj res skrajno slabega?

Če dobro pomislimo, vsaka osnovna komunistična družinska celica z vsemi drugimi družinskimi celicami ‘posluje’ kapitalistično.

Družinske celice med seboj izmenjujejo kapital ene vrste, ki ga proizvaja prva družina, za kapital druge vrste, ki ga proizvaja druga družina. Blago se izmenjuje na trgu za denar, kapital, trg in denar pa so osnovni elementi kapitalističnega sistema.

Tudi kapitalizem torej ni nič slabega in brez kapitalizma družba, prav tako kot brez komunizma v osnovni družinski celici, ne more obstajati.

Je pa za večino posameznikov in celotno naravno okolje izrazito slaba vsaka kapitalistična družba, kjer so davčne stopnje naravnane tako, da si lahko posameznik preko vzvoda kapitala prilasti celotno ali večino ustvarjene dodane vrednosti, drugi posameznik, ki vloga človeško delo, pa malo ali nič. V tem primeru se kapitalizem pospešeno približuje sužnjelastništvu in diktaturi.

106. Kakšne so današnje družbene ureditve?

Vse človeške skupnosti od nekdaj pa vse do danes so torej komunistične celice, ki se med seboj povezujejo kapitalistično. Razlike so le v odnosih, ki urejajo razmerja med zasebnim in skupnim ter donosom na delo in na kapital.

Vse skrajne družbene ureditve so vedno kapitalistične in v nobeni danes veljavni družbeni ureditvi se človeškemu delu nikjer (kot tudi nikoli do sedaj) ne priznava statusa kapitala.

Kapital kot osnova za prisvajanje dela ustvarjene dodane vrednosti je v teh družbenih ureditvah le kapital v vseh drugih oblikah, ki niso človeško delo.

(Do) danes so vse (skrajne) oblike kapitalistične družbene ureditve pravzaprav enake.

Razlike med t. i. 'demokratično družbo' in 'državno kapitalistično diktaturo' so le v tem, da je v demokratični družbi osnova za obvladovanje skupnosti **lastništvo nad kapitalom**, v državni diktaturi pa je to **družbeni status voditelja** države, ki mu 'pripada' vpliv nad kapitalom v skupni lasti, posredno pa tudi nad kapitalom v osebni lasti.

Za današnjo družbo pa je značilno, da so si tudi diktatorske države začele bolj sistematično prisvajati kapitalske zaloge kot vzvod za svojo oblast – oblast pa utemeljujejo na vzvodu lastnine in ne več izključno z vzvodi kapitalskega socialnega ali od boga podeljenega statusa diktatorja (kralja, cesarja, generala, maršala ...).

Vpliv posameznika na skupnost

107. Kaj je lastnina?

Lastnina je družbeno dogovorjena lastnost kapitala, na osnovi katere lastnik lahko pridobi izključno pravico nad razpolaganjem z opredmetenim kapitalom.

Izključna pravica lastnika pomeni, da lahko le posameznik prosto razpolaga s svojo lastnino, drugi pa o lastniškem delu kapitala ne morejo in ne smejo odločati.

V času sužnjelastništva je posameznik lahko postal lastnik tudi druge osebe, kar pa se je – z odpravo sužnjelastništva – vsaj v neposredni obliki – ukinilo.

108. Kaj je osnovni namen lastnine?

Lastnina posamezniku najprej omogoča preživetje in nato dvig kakovosti bivanja. Dejanski in glavni namen lastnine pa je vpliv posameznika na drugega posameznika ter na skupnost.

V kapitalistični družbi ima lastnik vpliv na lastnino, posredno pa tudi na skupnost. Več je lastnine, večji je vpliv posameznega lastnika na skupnost.

Vpliv posameznika na skupnost sodi med največje motive posameznika za prisvajanje lastnine. Lastnina sama brez vpliva bi bila namreč le breme. Vpliv posameznika na drugega posameznika ter na skupnost pa je zato skrajna oblika namena prilaščanja lastnine.

109. Kakšne osnovne oblike lastnine obstajajo?

Obstajata le dve osnovni obliki lastnine in ena posebna oblika.

Dve osnovni obliki sta:

1. polna osebna lastnina ter
2. skupna lastnina v idealnem skupnem deležu ter v razmerju 1/število vseh posameznikov v skupnosti.

Posebna oblika osebne lastnine je solastništvo v razmerju med dvema solastnikoma ali več solastniki, v razmerju velikosti deležev lastništva, ki je dogovorno drugačno od enakega skupnega deleža.

110. Zakaj so pomembne osnovne oblike lastnine?

V osebni lastnini posamezniku ni potrebno razdeljevati vpliva, v skupni lastnini pa je vpliv že vnaprej razdeljen med vse solastnike.

Iz oblike in namena lastnine izhajajo tudi osnovni motivi posameznika, ki usmerja delo posameznika in skupnosti.

Iz naslova vrste lastnine izhaja tudi skrajni motiv posameznika, da si v svojo osebno last ali pod svoj vpliv vedno prizadeva prisvajati čim večji delež skupne lastnine. K temu ga usmerjata potreba po preživetju, potreba po kakovosti bivanja, potreba po vplivu in naravna tekmovalnost posameznika, ki posamezniku že od nekdaj pomaga preživeti v naravnem okolju.

Motiv vplivanja vsekakor močno presega primarni motiv posameznika, da s preoblikovanjem kapitala ustvarja dodano vrednost zaradi lastnega preživetja in lastne kakovosti bivanja.

Motiv je, seveda, ustvarjanje dodane vrednosti na način prekomernega prisvajanja zalog vrednosti, motiv za prisvajanje pa je zagotavljanje kakovosti bivanja zase.

111. Kako lahko posameznik najhitreje ustvari dodano vrednost?

Prisvajanje skupne lastnine sodi med najhitrejše in najbolj učinkovite načine 'ustvarjanja' dodane vrednosti. A prisvajanje skupne lastnine v resnici ne predstavlja ustvarjanja vrednosti, temveč le prerazporejanje ali prisvajanje zalog vrednosti nekoga drugega.

Tudi posebna oblika lastništva v drugačnem razmerju lastništva ima enak skupni motiv posameznika.

112. Zakaj je prekomerno prisvajanje glavna težava družbene ureditve?

Prekomerno prisvajanje je lahko uspešno samo pod pogojem, da je 'legalno', legalno pa je le tisto, kar je zapisano v zakonodaji.

Posameznik si zato ne prizadeva le prisvojiti skupnega premoženja, temveč si prizadeva tudi sprejeti zakonodajo, ki mu omogoča, da si lahko prisvaja skupne zaloge ali zaloge nekoga drugega v skladu z veljavno zakonodajo. Prisvajanju nad točko prevoja, kjer posameznikov 'uspeh' hkrati pomeni, da drugi posameznik in skupnost izgubljata in da se razmerja posledično relativno povečujejo, pa lahko rečemo enostavno 'kraja', po zaključenem postopku legalizacije pa 'legalizirana kraja'.

113. Lahko navedemo kakšen primer splošnega legaliziranega prekomernega prisvajanja?

Motivi posameznika po povečevanju osebnega deleža na račun skupnosti ali drugega posameznika se odražajo v družbeni ureditvi, ki ščiti tistega posameznika, ki ima v lasti večinski delež.

To se najprej kaže v pravici posameznika, ki razpolaga z večinskim solastniškim deležem, da si prisvoji tudi vpliv nad delom, ki je v manjšinski lasti manjšinskega solastnika, in da nato s celotnim lastništvom lahko razpolaga na način, kot da je sam lastnik celote.

Na skrajnem koncu razmerja med solastniki se to kaže v skrajni situaciji, ki večinskemu lastniku dopušča, da manjšinskega lastnika enostavno izrine iz solastništva ter ga izplača po neki umetno splošno določeni vrednosti.

114. Se zaščita večinskega lastnika kaže tudi v družbeni ureditvi?

Zaščita večinskega lastnika se kaže tudi pri političnih strankah, ki politično obvladujejo celotno skupnost.

Stranka ter posameznik, ki stranko vodi, si z glasom večine prisvojita vpliv nad celotnim kapitalom skupnosti in posredno tudi nad kapitalom v osebni lasti, ki je družbeno podrejen vplivu vodilnih političnih strank.

Čeprav se temu reče 'demokracija', pa gre v resnici za institut, pri katerem večina izvaja 'diktaturo' nad manjšino.

Diktatura večine nad manjšino je za celotno skupnost še vedno bolj sprejemljiva kot v primeru, ko manjšina izvaja diktaturo nad večino.

Ta težava nastane, kadar 'večina' ni 'večina', pač pa je manjšina, ki si na bolj ali manj prirejenih volitvah, ali – še slabše – na prirejenih rezultatih volitev z manjšinsko podporo ter z matematičnim projekcijskim izračunom podredi celotno skupnost.

V takem primeru lahko govorimo o diktaturi manjšine, ki si je 'legalizirano' podredila zaloge kapitala celotne skupnosti, in si jih v nadaljevanju legalizirano tudi formalno prisvaja.

115. Kakšne so posledice zaščite večinskega lastnika ter nepriznavanja kapitalske lastnosti človeškega dela?

Če sestavimo dejstvi, da se delu ne prizna status kapitala ter da se ščiti večinskega lastnika, je

- prva logična posledica, da si kapital lahko prisvoji večji del ustvarjene dodane vrednosti kot delo,
- druga posledica pa je, da si večinski lastnik na osnovi vloženegega kapitala lahko prisvoji večji del ustvarjene dodane vrednosti kot manjšinski lastnik.

Ker se postopek ustvarjanja dodane vrednosti časovno ponavlja, se obe navedeni dejstvi seštejeta v enotno posledico, ki pomeni, da se kapital s časom akumulira, zbira, centralizira oziroma 'konsolidira'.

Posledično se dogajajo že vsi prej naštetih procesi ekonomske razslojenosti ter sistematično in vse hitrejšo uničevanje naravnega okolja.

116. Ali je tako prisvajanje legalno?

Legalno morda celo je, gotovo pa ni ne moralno in ne etično.

A vodilni posamezniki vseh družbenih skupnosti si vse do danes prizadevajo predvsem le eno:

Razviti čim bolj učinkovite modele, po katerih si lahko posamezniki čim hitreje in čim bolj legalno prisvajajo čim večji del 'preostalega' skupnega premoženja.

Seveda vse to delajo z namenom, da si bodo nato na osnovi lastnine nad kapitalom lahko prisvojili pretežni del novo ustvarjene dodane vrednosti.

Legalizacija takega početja je osnovni namen vseh t. i. prostotrgovinskih sporazumov, globalne trgovine, mednarodnega odprtega trgovanja.

To pomeni sedež podjetja v davčni oazi, trg, odprt po vsem svetu, 'delovno silo' pa tam, kjer je borba za osnovno preživetje najbolj surova.

V sodobnem svetu se uspešnemu prisvajanju reče 'uspeh'.

Uspeh posameznika pomeni, da mu je uspelo prisvojiti skupno lastnino ter se legalno izogniti plačevanju davkov ter prispevkov za skupnost.

Uspeh v kratkem času ima tudi svoje ime. Reče se mu 'American dream'.

117. Kaj je pravzaprav American dream?

American dream je družbeni koncept, ki predpostavlja, da je družbeno sobivanje neomejenega uspeha posameznika in demokratična ureditev družbe možno, a je v osnovi 'igra na srečo'. Kako si lahko posameznik s čim manj lastnega vloženeega kapitala prisvoji čim večji del skupnih zalog vrednosti? **Pogoj za American dream je 'demokratično' ustvarjanje mehanizma, ki posamezniku zagotavlja legalizirane možnosti za čim hitreje naraščajočo osnovo za prisvajanje zalog vrednosti ali dela ustvarjene dodane vrednosti.**

American dream je sistemska težava prav zaradi koncepta neomejenosti razmerja posameznika pri pravici do prisvajanja ekonomske in politične

moči. Če bi bilo razmerje sistemsko omejeno, bi bil American dream še vedno prava motivacijska osnova za tehnološki razvoj človeške skupnosti. Nekaj bolj sposobnih posameznikov z najbolj nizkim moralno-etičnim pragom je v razvitem delu skupnosti do skrajnosti 'razvilo' koncept American dream oziroma možnost neomejenega 'uspeha' preko noči. Zaradi neomejenosti možnosti 'uspeha' so se praktično vsi poslovni modeli, ki so bili v osnovi razviti z namenom hitrejšega in bolj učinkovitega tehnološkega in družbenega razvoja človeške skupnosti, sčasoma spremenili v igro na srečo v kombinaciji z izsiljevanjem in s korupcijo.

118. Zakaj je tako prisvajanje lahko legalno?

Večina 'manj sposobnih posameznikov' po vsem svetu je 'posvojila' koncept American dream. Danes večina posameznikov sistemsko podpira in potrjuje vse 'politične' ukrepe vodilnih posameznikov, ki omogočajo vse hitrejšo ter vse bolj obsežno zasebno privatizacijo nekdanj skupnega okolja in zalog kapitala oziroma prisvajanje prej skupnih zalog, ki ju izvajajo nekateri 'uspešni' posamezniki.

Z nizko udeležbo na volitvah in s slabo izraženo podporo nasprotnikom prisvajanja skupnost posredno večinoma 'podpira' legalizacijo privatizacije, ki se ji ekonomsko strokovno reče 'neoliberalizem'.

Večina to podpira oziroma temu ne nasprotuje tudi zaradi osebne prepričanja, da bo tudi njim samim enkrat 'uspelo'. Da bodo lahko tudi oni sami enkrat prestopili iz vse bolj obsežnega dela skupnosti, ki nima več ničesar drugega razen sorazmernega deleža v skupinskem javnem dolgu, v tisti del družbe, kjer bodo oni sami imeli veliko ekonomsko moč in vpliv, dolg pa bo ostal drugim.

Posledično lahko 'voljeni' posamezniki še naprej sprejemajo zakone in ukrepe, ki vse na začetku naštete globalne težave in posledice le še dodatno pospešujejo in potiskajo ljudi v še večjo skrajnost in razslojenost, naravno okolje pa v nepovratno uničenje.

119. Ali je American dream edina težava?

Koncept American dream je sistemska težava, ki omogoča legalizacijo neomejene kraje.

Tudi vse druge nelegalizirane oblike kraje so prav tako že od nekdaj velika težava, a to se, vsaj načeloma, preganja, zato pri drugih oblikah kraje ne gre za sistemsko težavo.

Skupna lastnost obeh oblik kraje, 'legalizirane' in 'nelegalizirane', je prisvajanje zalog vrednosti ter dela ustvarjene dodane vrednosti nekoga drugega, ali pa da si posameznik prisvaja zaloge vrednosti v skupni lasti.

Motiv povečevanja ekonomske moči in vpliva pa vodi tudi v dodatno težavo, ki se ji reče korupcija.

120. Ali 'vladavina prava' predstavlja pravo rešitev?

Dokler pravo ne upošteva pravice skupnosti ter pravice posameznika ne omeji v točki, od katere dalje posameznik postane škodljiv za skupnost, je vladavina prava za skupnost prav tako škodljiva, saj ščiti 'pravico posameznika', da skupnosti škoduje v svojo korist.

Vladavina prava bi zato lahko predstavljal rešitev le v primeru in do točke, ki v celoti upošteva načela 'pravičnosti za skupnost' in 'naravne vzdržnosti'. Dokazov, da nikoli ni bilo tako, je brezmejno. Na primer, vsem danes poznani prostotrgovinski sporazumi so popolno nasprotje teh načel, zato je vladavina prava, ki ščiti te sporazume, v popolnem nasprotju z motivi skupnosti in tudi v nasprotju z motivi večine posameznikov.

Posledično je vladavina prava v vsakem delu, kjer posameznik lahko škodi skupnosti v svojo korist, del težave in ne del rešitve.

121. Kaj je korupcija?

Korupcija je dejanje posameznika, ki – po službeni dolžnosti – zaseda vplivni politični položaj v družbi.

Posameznik – namesto da bi sprejemal odločitve v korist posameznika in skupnosti, sprejme odločitve v korist enega posameznika, a na račun ter v breme drugega posameznika ali skupnosti.

Posameznik za nagrado za dejanja v škodo skupnosti ali drugega posameznika nato prejme ustrezen delež v obliki dodatne lastniške ekonomske ali dodatne osebne politične moči.

122. Kako bi lahko rešili težavo korupcije?

Motive za krajo, legalizacijo kraje in korupcijo je mogoče omejiti izključno na način, da se ustrezno sistemsko omeji motive za taka dejanja.

Če bi namreč moral vsak posameznik, ki mu je 'uspelo' z uspehom, prevzeti tudi sorazmerni del odgovornosti za družbo, bi ta povratna povezava odpravila vse motive tako za krajo, za legalizacijo kraje in za korupcijo.

Če bi namreč želel posameznik 'uspeti' (prevzeti zalogo vrednosti, trg, podjetje ...), kar mora še vedno ostati mogoče, da se razvoj družbe ne bi ponovno popolnoma ustavil, bi namreč moral uspeh postati pogojen tudi s sorazmerno rastjo odgovornosti za uspeh in za razvoj skupnosti, kjer podjetje ustvarja, pridobiva naravne vire in tam, kjer s produkti in storitvami ustvarja prihodke, porablja energijo ter obremenjuje naravno okolje.

To bi lahko šele postal pravi način, in ne tako, kot to velja vse do danes, ko posamezniku 'uspe' praviloma na račun skupnosti ali na račun drugega posameznika.

Drugega načina za omejitev korupcije, kraje in legalizirane kraje enostavno ni. Vsi drugačni načini reševanja težave korupcije so namreč ponovno predmet korupcije.

123. Kaj sta morala in etika in kje sta v sodobni družbeni ureditvi?

Morala kot splošna razmejitev dejanja, ki je sprejemljivo, od dejanja, ki ni več sprejemljivo, in etika kot razdelitev družbe na segmente z namenom uporabe različnih meril in sprejemljivih vrednosti v različnih segmentih družbe, sta kot dve elastiki, ki med seboj navzkrižno povežeta posameznike v skupnost. Namen morale in etike je, da skupnost iz množice posameznikov, kjer je vsak zase ter vsak proti vsakemu, povežeta v skupnost, v kateri posamezniki delijo skupne cilje in vrednote.

Vedno, kadar relativna ekonomska moč ali vpliv posameznika v razmerju do drugih posameznikov in do skupnosti narasteta preko določene meje, morala in etika ne moreta več opravljati svoje vloge elastike.

Vsaka elastika morale in etike se namreč pretrga v trenutku, ko lahko posameznik s svojo ekonomsko močjo vpliva na druge vplivne posameznike (ministre, predsednike, poslance, tožilce, predsednike sodišč ...) na način, da mu ti morajo ali celo hočejo pomagati pri nadaljnjem ekonomskem razslojevanju, namesto da bi ga pri tem ustavili, kar naj bila njihova osnovna naloga.

Prevelika ekonomska razslojenost v skupnosti nato v celoti onemogoča vzpostavitev morale in etike v največjem možnem obsegu.

Posledično je spirala prisvajanja nekdanj skupnega premoženja in naravnega okolja vse hitrejša ter vse bolj obsežna, posledično pa je tudi uničevanje naravnega okolja vse hitrejša ter vse bolj obsežno.

In če so ekonomsko neomejena nesorazmerja v relativno kratkem času povratna, pa je posledično uničevanje naravnega okolja povsem nepovratno. Čas za obnovo popolnoma uničenega naravnega okolja se namreč meri v stotinah milijonov let.

124. Kaj je še težava spirale razslojevanja?

Če 'uspeva' moralno-etično spornim posameznikom legalizirano prisvajati praktično neomejene zaloge kapitala ter nesorazmerno velike deleže ustvarjene dodane vrednosti, potem tudi vsem drugim sposobnim posameznikom ne preostane nobena druga možnost, kot da tudi sami izvršijo postopke prisvajanja ter zahtevajo večje donose na svoje delo.

Posledično se storitve zdravnikov, sodnikov, učiteljev, odvetnikov, policistov, poslancev, direktorjev ter vseh drugih v pomembnih javnih (skupnih) službah (upravičeno neomejeno) dražijo, saj se relativna ekonomska in svobodna razmerja med posamezniki medsebojno vse bolj oddaljujejo.

Storitve za najbolj revne posledično postajajo nedostopne, število revnih se povečuje, revni postajajo vse bolj revni, krog bogatih pa vsak dan ožji ter vse bolj 'ekonomsko svoboden'.

Družba, ki postaja neomejeno razslojena, ne more biti več ne moralna ne etična in tudi ne svobodna.

Pri tem je potrebno razumeti, da niso težava razmerja med posamezniki v relativnih odnosih 1:10 ali celo 1:100, dokler razlike nastajajo ob razvoju skupnosti ter v sodelovanju s skupnostjo.

Res prava težava so razmerja 1:1000 in višja. Večje je razmerje in hitreje narašča, večja je tudi težava za skupnost.

V razmerju 1:1000 pa to pomeni, da si lahko 'revni' posameznik za svoje delo prisvoji 1000 €, 'bogati' pa si lahko v istem časovnem obdobju za svoje delo in donos na kapital prisvoji 1.000.000 € na mesec – ali še več pri večjem razmerju.

Dodatno pa 'revnega posameznika' bremenijo vse oblike prispevnih stopenj (davkov), 'bogati posameznik' pa ima na voljo celo vrsto legalnih načinov, da se prispevnim stopnjam izogne v celoti ali celo dobi še dodatno subvencijo od tistega, ki razpolaga z zbranimi prispevnimi stopnjami. Razslojevanje se posledično le še dodatno pospešuje.

Regulacija

125. Kaj so davki in prispevki?

Davki so prispevne stopnje, ki določajo razmerje med pravico do prisvajanja posameznika v razmerju do pravice prisvajanja skupnosti.

Izraz 'davek' je precej neposrečen, saj ne gre za 'davljenje' posameznika, temveč gre za 'prispevno stopnjo posameznika' za vzdrževanje in uporabo dela lastnine, ki jo ima posameznik v idealnem deležu v skupni lasti z vsemi drugimi posamezniki v skupnosti.

Posameznik torej oddvaja del lastnega premoženja z namenom, da obdrži enak del lastnega premoženja, ki ga ima v skupni lasti z drugimi posamezniki.

126. Kakšen je osnovni namen davkov?

Davki so edini mogoči družbeni regulator in imajo dvojni namen.

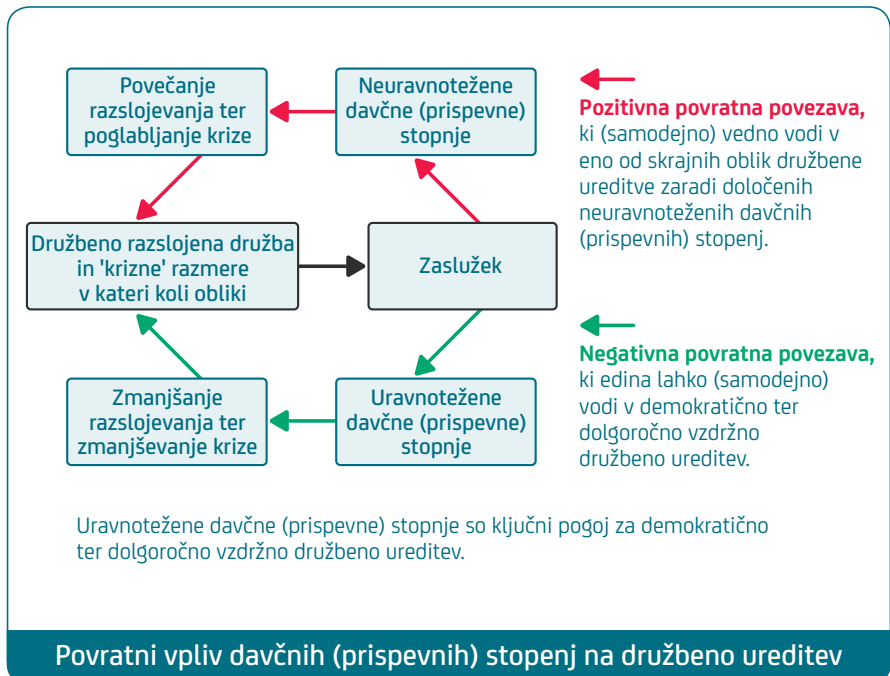
V osnovi davki predstavljajo razmerje med delom ustvarjene dodane vrednosti, ki jo lahko posameznik zadrži zase, ter delom, ki ga mora posameznik nameniti za pokrivanje potreb v skupnosti.

Z davki se zato določajo in regulirajo pravice in dolžnosti posameznikov v razmerju do vseh drugih posameznikov v skupnosti.

V drugem je poraba sredstev, zbranih z davki, politični usmerjevalec razvoja družbe.

Kot regulator splošno veljavni davki povratno vplivajo na motive vseh posameznikov in s tem spodbujajo ali omejujejo dejanja posameznikov in skupnosti ter s tem usmerjajo tudi dejanja celotne skupnosti.

Nepravilne ali neuravnotežene davčne stopnje na posameznika 'samodejno povratno vplivajo s pozitivnim povratnim vplivom', kar na družbeno ureditev skupnosti, posredno pa tudi na naravno okolje, vedno vpliva v smeri povečevanja razslojevanja ter s poglobljanjem krize v katerikoli obliki.

Samo izravnalne in uravnotežene davčne stopnje bi lahko s svojim 'samodejnim negativnim povratnim vplivom' na motiv posameznika vplivale na način, ki bi še vedno ohranil motiv vseh posameznikov za razvoj posameznika

in skupnosti ter bi obenem obdržale celotno skupnost v območju koristne omejene razslojenosti; s tem pa bi samodejno vodile razvoj skupnosti v smeri zmanjševanja obsega kriznih razmer v katerikoli obliki.

127. Kaj davki niso?

V nasprotju s splošnim prepričanjem, v demokratični družbi davki niso nekaj, kar posameznik 'plača nekemu drugemu', kot je to značilno za nedemokratske družbene ureditve.

Davki so v svoji primarni osnovi nekaj, kar posameznik nameni za skupnost, v kateri je tudi sam solastnik oziroma soudeleženec; torej so davki namenjeni istemu posamezniku v okviru skupne lastnine v idealnem deležu.

Značilnost skupnega lastništva je namreč, da je kapitalsko izredno obsežno. Na primer ceste, elektrarne, komunala, primarno šolstvo, primarno zdravstvo, javna uprava, policija, vojska ... To so sistemi, ki zahtevajo obseg sredstev, ki bi bil za posameznika, ki živi v isti družbi, ekonomsko povsem nedosegljiv.

Vsi ti sistemi lahko obstajajo samo, če so skupni, kar pa pomeni, da morajo za to vsi prispevati enak sorazmerni del, ki pa se zbira z delom ustvarjene dodane vrednosti, ki jo določajo davki in davčne stopnje in to ne glede na osnovo, na kateri si posameznik prisvaja del ustvarjene dodane vrednosti.

Zato davki v osnovi niso nekaj slabega, temveč so nujni in koristni za obstoj in razvoj demokratične človeške skupnosti.

128. Ali je neplačevanje davkov lahko škodljivo?

Neplačevanje davkov je vedno škodljivo. Z neplačevanjem davkov namreč pride do stanja, v katerem lahko posameznik povečuje svojo korist v škodo skupnosti in posledično tudi v škodo posameznika, ki je sodeloval v postopku neplačila davka.

Če zavezanec za plačilo davka svojega dela prispevka za skupnost ni plačal, mora zavezanec, ki je pri tem sodeloval, na način, da ni 'zahteval računa' in s tem dokazila, da je bil davek res plačan, sam plačati še višji prispevek za skupnost na nek drug način.

Zaradi neplačevanja davkov se razlike v ekonomski moči povečujejo še hitreje in še bolj brez omejitev. In to na oba načina, z neplačilom davka ter z napačno porabo z davki zbranih sredstev.

129. So lahko davčne stopnje tudi škodljive?

Za celotno skupnost in naravno okolje so napačne davčne stopnje ter napačno razporejanje z davki zbranih sredstev oziroma zaloga kapitala gotovo nekaj izredno slabega.

Davčne stopnje, ki omogočajo posamezniku prekomerno prisvajanje, so za naravno okolje in družbeno skupnost škodljive popolnoma na vseh področjih, kjer se to dogaja.

Prav tako škodljivo je tudi politično deljenje z davki zbranih sredstev na osnovi 'socialnih statusov' med posameznike, ki so delazmožni, a dela ne opravljajo, namesto da bi sistemsko zaščitili trg dela.

130. Kakšne vrste davkov poznamo v osnovi?

V osnovi vse družbene ureditve do danes poznajo le šest različnih vrst davkov oziroma družbenih regulatorjev, dodati pa bi bilo potrebno še dve vrsti korekcijskih stopenj davkov.

Delimo jih glede na njihovo povratno delovanje na družbo.

1. **D1** = davek na ustvarjeno dodano vrednost. Ta določa, da mora ustvarjalec dodane vrednosti del ustvarjene dodane vrednosti nameniti za skupnost.

2. **D2** = kakšen del prisvojene dodane vrednosti mora posameznik nameniti za potrebe skupnosti iz naslova opravljanja osebnega človeškega dela.
3. **D3** = kakšen del prisvojene dodane vrednosti mora posameznik nameniti za potrebe skupnosti iz naslova vlaganja lastniškega kapitala v postopek ustvarjanja dodane vrednosti.
4. **D4** = ali sistem pri vlaganju osebnega kapitala v postopek ustvarjanja dodane vrednosti štiti večinskega ali tudi manjšinskega lastnika.
5. **D5** = davki na potrošnjo. To so davki v obliki trošarin, prispevkov za ceste, za medije, za šolstvo, za zdravstvo ..., skratka, za vse oblike dajatev, ki niso neposredno povezane z načinom prisvajanja ustvarjene dodane vrednosti.
6. **D6** = davki, ki jih mora posameznik plačevati zato, ker ima zaloge kapitala v materializirani obliki. To so davki na nepremičnine, davki na dediščino, davki na darila, davki na spremembo oblike kapitala, na primer nakup nepremičnine, izgube vrednosti zalog premoženja zaradi prekomernega tiskanja denarja, negativne obrestne mere in drugi podobni davki, prispevki in dajatve.
7. **D7** = korekcijski izravnalni davek na donos na kapital, ki je namenjen vzpostavitvi ter vzdrževanju enake velikosti trga dela in trga kapitala.
8. **D8** = korekcijski progresivni izravnalni davek na prisvajanje dela ustvarjene dodane vrednosti na osnovi dela ali kapitala, na osnovi osebne ali poslovne bilance porabe energije. Podpovprečna poraba energije posameznika ali donosa na kapital bi osnovno davčno prispevno stopnjo progresivno zniževala, nadpovprečna poraba energije pa bi davčno stopnjo dodano povečevala.
Namen izravnalnega energetskega davka je vzpostavitev odnosa vsakega posameznika do naravnega okolja ter spodbujanje motivov za zniževanje energetskega odtisa v naravnem okolju.

Sistem človeške družbe

131. Bi lahko človeško družbo prikazali v univerzalnem splošnem diagramu?

Lahko. Univerzalni splošni diagram je prikazan na sliki na naslednji strani. Vse povezave so med seboj povezane v povratne zanke in imajo prikazane davčne regulacijske ventile.

Diagram je enak za vse družbene ureditve in vse čase. Vse družbene ureditve v zgodovini delujejo po prikazanem enakem diagramu.

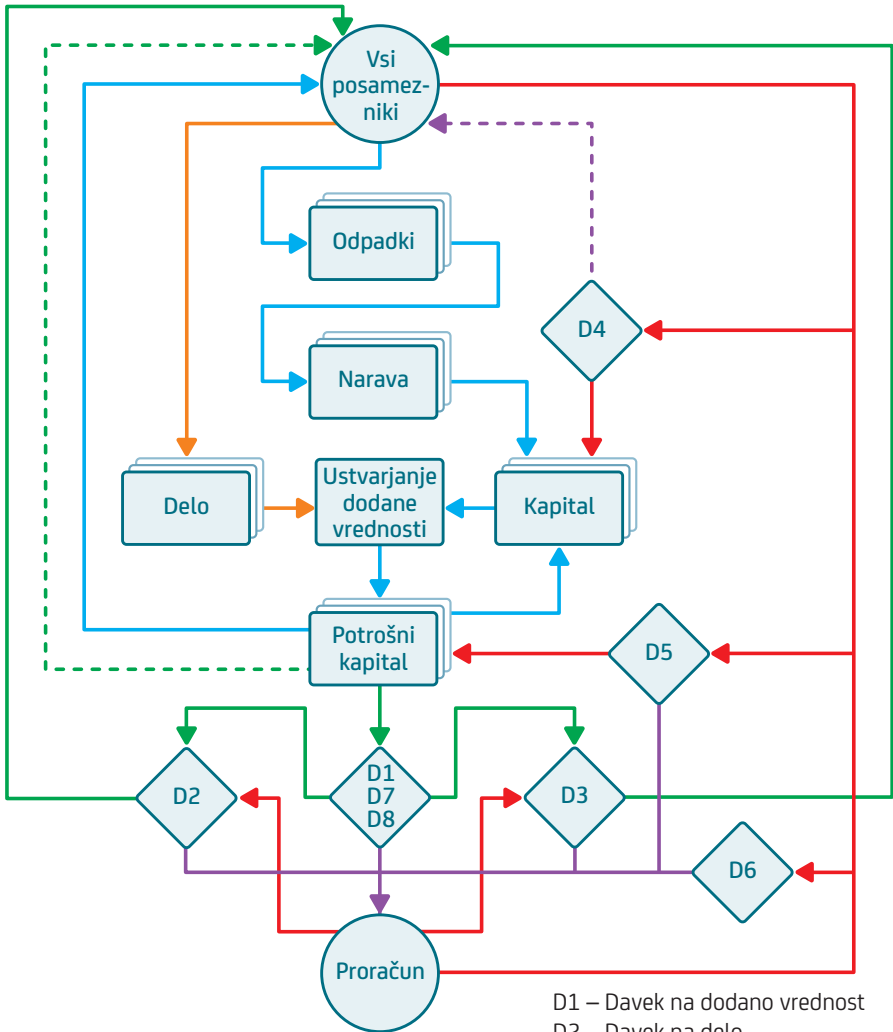
Spreminjajo se le davčne stopnje ter glavni vzvod vpliva na ekonomsko moč posameznika.

Povratne povezave prikazujejo niti, s katerimi lahko kot Lutkar vplivate na delovanje sistema človeške družbe in kako nato sistem povratno vpliva na vsakega Lutkarja.

132. Kaj je značilnost diagrama človeške družbe?

Diagram prikazuje 'sistem' družbene ureditve: predstavljajmo si, da prikazani tokokrogi predstavljajo pretok energije in denarja, davčni ventili in davčne stopnje pa predstavljajo regulator in regulacijo sistema človeške družbe.

Osnovne nastavitve vseh šestih osnovnih davčnih stopenj usmerjajo skupnost v družbeno ureditev.

- 1. Materialni tok
- 2. Človeško delo
- - - 3. Denar – siva ekonomija
- 4. Denar – prisvajanje
- 5. Denar – davki
- 6. Denar – poraba
- - - 7. Vpliv zaščite (večinskega) lastnika

- D1 – Davek na dodano vrednost
- D2 – Davek na delo
- D3 – Davek na donos na kapital
- D4 – Zaščita večinskega lastnika
- D5 – Davek na potrošnjo
- D6 – Davek na premoženje
- D7 – Izravnalni davek velikosti trga dela in kapitala
- D8 – Izravnalni energetski davek

Diagram ekonomskega sistema človeške družbe

133. Kaj prikazuje univerzalni sistem človeške družbe na prikazanem diagramu?

Univerzalni diagram sistema človeške družbe prikazuje, kako so med seboj v povratnih povezavah povezani:

1. vsi **posamezniki** v skupnosti,
2. **naravno okolje**, izkoriščanje **okolja** in **odpadki**,
3. **materialni tokovi** potrošnega in produkcijskega **kapitala**,
4. **človeško delo** vsakega posameznika,
5. **postopek ustvarjanja dodane vrednosti** s spremembo oblike produkcijskega kapitala v potrošni kapital z osebnim človeškim delom,
6. **menjava** materialnega toka potrošnega **kapitala za denar** in **denarja za** potrošni in produkcijski **kapital**,
7. **denarni tokovi** iz naslova sodelovanja posameznika z osebnim delom in z lastnim osebnim ali skupnim produkcijskim kapitalom,
8. **motivi posameznika**, ki izhajajo iz naslova načina prisvajanja denarja zaradi sodelovanja z osebnim delom ali s kapitalom v postopku ustvarjanja dodane vrednosti,
9. **davčni ventili**, ki z nastavitvami **regulirajo in usmerjajo motive** in aktivnosti posameznika pri sodelovanju v postopkih ustvarjanja dodane vrednosti, **potrošnji** denarja za potrošni kapital ali **varčevanje** in preoblikovanje denarja v druge oblike '**zaklada**', kar posamezniku omogoča ohranjanje vrednosti kapitalskih **zalog** na daljši rok,
10. **odvajanje in zbiranje denarja** preko sistema šestih davčnih ventilov,
11. prikaz **zaščite** večinskega **lastnika** z namenom konsolidacije kapitala ter **usmerjanje** večine v **potrošnjo**,
12. **politično deljenje** z davki zbranih sredstev,
13. **tok sive ekonomije** kot posledice motivov posameznika po prisvajanju in izogibanju prispevanja za delovanje in vzdrževanje skupne lastnine,
14. preko tokokrogov in **pretoka energije** po vsakem tokokrogu in vpliva pretoka na posameznika in na skupnost pa povratno tudi vsi motivi vsakega posameznika in celotne **skupnosti**.

Česar ta sistem ne prikazuje, je pa precej enostavno razumeti, je zunanji 'politični tokokrog' sistema človeške družbe. Zaradi pomembnosti političnih odločitev ga bomo prikazali v posebnem diagramu.

Je pa dejstvo, da politični sistem vpliva na prikazani sistem človeške družbe tako, da določa višino davčnih stopenj v vseh prikazanih davčnih ventilih D1–D8.

134. Lahko na kratko opišemo delovanje sistema?

V krogu so prikazani vsi posamezniki v skupnosti.

Vsi tokokrogi se začnejo pri vplivu posameznika na okolje in skupnost in končajo pri vplivih sistema na posameznika, ki povratno oblikuje motive posameznika.

Prvi tokokrog je materialen.

Vsak posameznik, ki ga lahko, opravlja človeško delo, kar je prikazano z oranžno barvo.

Z modro barvo je prikazan materialni tok porabe potrošnega kapitala.

Modri tokokrog se začne v naravnem okolju, kjer posameznik odvzame del kapitala v naravni obliki.

Z osebnim delom se iz kapitala v naravni obliki in/ali iz kapitala v produkcijski obliki ustvari potrošni kapital ter s tem tudi dodana vrednost.

Potrošni kapital delno porabijo posamezniki.

Potrošeni kapital se kot odpadek vrne v naravno okolje.

Drugi tokokrog je denaren.

Če se potrošni kapital zamenja za denar, preden se potroši, se denar razdeli najprej na del sive ekonomije in na del registrirane ekonomije.

V sivi ekonomiji se posameznik izogne plačilu vseh prispevnih stopenj davka za skupno lastnino na dodano vrednost D1, davka na osebno delo

D2 in davka na kapitalski donos D3, pa tudi izravnalnih davkov D7 ter izravnalnih davkov na porabo energije D8 in si celotno ustvarjeno dodano vrednost prilasti zase.

V registrirani ekonomiji posameznik odvede vse naštete oblike davkov, ki s svojimi stopnjami povratno vplivajo na motive posameznika za sodelovanje.

Prispevne stopnje se zberejo v proračunu, kar je prikazano z vijolično barvo. Naj vas pri tem ne zmoti, da je prikazan le kot enotni proračun, spodnji krog namreč simbolno prikazuje vse proračune vseh delov skupnosti, ki se napajajo z davki in s prispevnimi stopnjami.

Ker denarja posameznik ne more jesti, lahko potemtakem denar, ki si ga je prisvojil na osnovi dela ali kot donos na svoj kapital, uporabi izključno za tri namene:

1. Lahko ga nameni za nakup produkcijskega kapitala z namenom ustvarjanja dodane vrednosti.

Pri tem se sreča z davčno ureditvijo D4, ki določa, da sistem praviloma ščiti motive večinskega lastnika, kar posameznika kot manjšinskega lastnika odvrča od porabe denarja v ta namen.

2. Lahko varčuje.

A pri tem se sreča z dajatvami D6, ki določajo, koliko davka mora plačati posameznik zato, ker denarja ni potrošil, temveč ga je naložil v drugo obliko, na primer v nepremičnino, ali koliko vrednosti izgubi zaradi presežnega tiskanja dodatnega denarja.

3. Zadnja možnost posameznika je, da denar potroši za potrošni kapital.

Pri tem se posameznik spremeni v potrošnika in se pri tem sreča z davki, ki obremenjujejo potrošnjo D5.

Pri tem je potrebno ločiti spremembo oblike kapitala od ustvarjene dodane vrednosti, ki je nastala pri spremembi oblike kapitala ali zaradi nje.

Poraba posameznika in poraba skupnosti je prikazana z rdečo barvo. Vse davčne stopnje seveda povratno vplivajo na motive posameznika, ko razporeja porabo svojega denarja.

Tretji tokokrog je političen.

Skupnost z davki zbrani denar troši za:

1. osebno človeško delo posameznikov v skupnih službah (minuto delo, delo in prihodnje delo),
2. za nabavo potrošnega kapitala,
3. za investicije v produkcijski kapital in
4. za usmerjanje motivov posameznikov preko socialnih ali kapitalskih subvencij ali z ukinjanjem zakonskih omejitev pri prisvajanju lastnine v skupni lasti ter naravnih virov (na primer vodnih virov).

135. Zakaj davčne stopnje povratno vplivajo na motive posameznika za delo ter porabo denarja?

Posameznik se 'ekonomsko' vede 'racionalno'. To pomeni, da bo v okviru danih možnosti z lastnimi zalogami vrednosti v obliki denarja deloval le v tisti smeri, v kateri mu 'davek pobere' najmanjši delež.

Pri tem je seveda pomembno, da ne more postati večinski lastnik. Večinski lastnik ima namreč možnost prestopiti v krog 'uspešnih', a le pod pogojem, da je na dovolj nizki moralno-etični stopnji, saj je 'uspeh' praviloma pogojen s prisvajanjem lastnine v skupni lasti ali v lasti nekoga drugega.

Zato se prav z davčnimi stopnjami regulira motive posameznikov ter jih usmerja v večinski del skupnosti posameznikov – potrošnikov, ki jim je, v skrajnosti, namenjeno le osnovno preživetje, ali pa še to ne, ter manjšinski del skupnosti – večinskih lastnikov, ki jim je namenjena

pravica do prisvojitve celotnega premoženja v skupni lasti ter pravica do neomejene kakovosti bivanja.

136. Kako so primerjalno videti davčne stopnje po različnih družbenih ureditvah?

Prikazana tabela prikazuje vrste davkov, višine davčnih stopenj, glavni vzvod oblasti v družbeni ureditvi ter posledično družbeno ureditev, ki je povratno pogojena prav z določenimi davčnimi stopnjami.

Tabela je poenostavljen prikaz, a tudi poenostavljena tabela jasno pokaže povratni vpliv davčnih stopenj na družbeno ureditev.

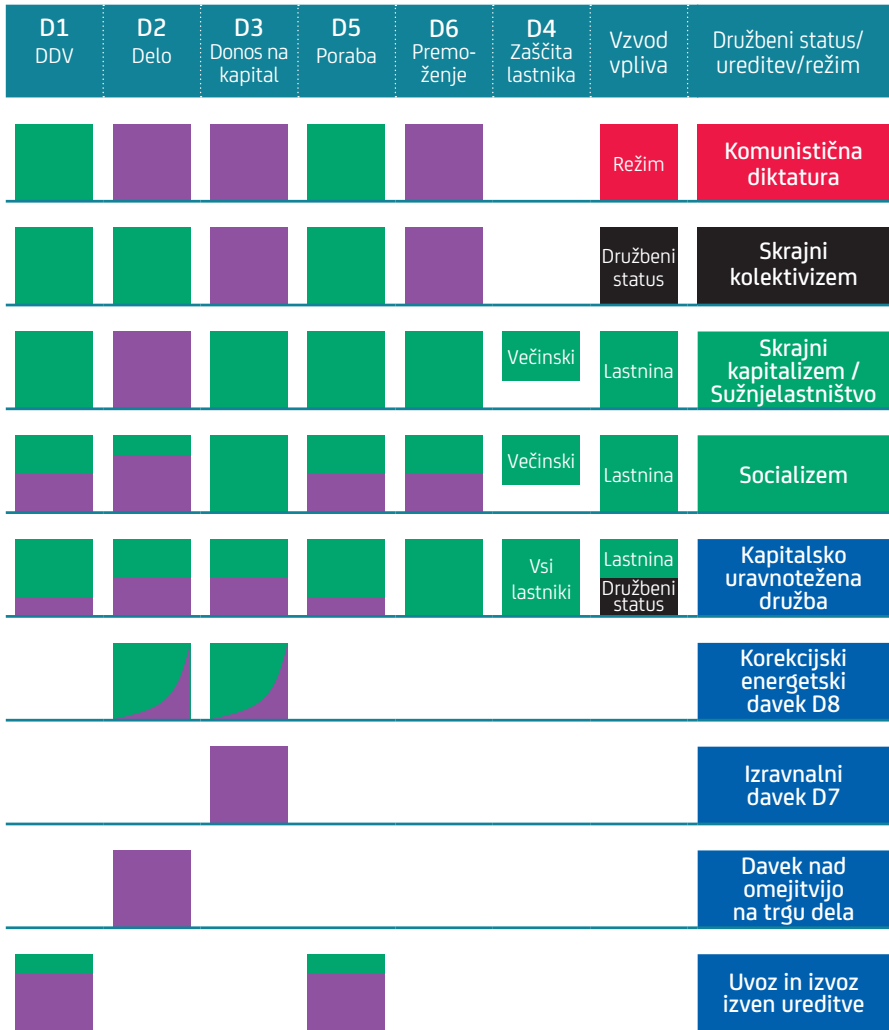
Vzvod družbene moči je pri tem temeljna osnova, s katero družbeni voditelji vzdržujejo svoj vpliv na družbo ter vzdržujejo razmerja med posamezniki in skupnostjo.

Razumevanje prikazane tabele je ključno. Prikazane davčne stopnje so namenoma prikazane v svojih skrajnostih, saj so sicer delno različne po različnih državah ali tudi po drugih merilih.

A v osnovi tabela prikazuje, kakšne davčne stopnje se uporabljajo v posameznih družbenih ureditvah. Tabela prikazuje, da učinek davčnih stopenj povratno vodi v določeno družbeno ureditev oziroma jo vzdržuje.

Izključno sprememba davčnih stopenj lahko spremeni družbeno ureditev in samo s spremembo davčnih stopenj je mogoče spremeniti družbeno ureditev ter jo dolgoročno ohraniti drugačno.

Nobena od skrajnih družbenih ureditev dolgoročno ni vzdržna in nobena skrajna družbena ureditev ni naravno vzdržna.

Povratni vpliv davčnih stopenj (D1-D8) na oblikovanje družbene ureditve

Legenda

- Davčne (prispevne) stopnje
- Motiv posameznika; način vpliva posameznika na družbo (lastnina)
- Način vpliva posameznika na družbo (družbeni status)
- Način vpliva posameznika na družbo (režim)

137. Kako bi se morale spremeniti davčne stopnje, da bi se vzpostavila uravnotežena kapitalaska skupnost?

Za vzpostavitev dolgoročno vzdržne kapitalsko uravnotežene skupnosti bi bilo potrebno sprejeti 'samo' nekaj sprememb v okviru že obstoječega sistema.

Davčne obremenitve dela D2 bi se morale znižati in izenačiti z davčnimi obremenitvami donosa na kapital D3, ki pa bi se morale povečati glede na stopnje, ki vodijo v skrajno kapitalistično ali socialistično družbeno ureditev.

Davčne obremenitve ustvarjene dodane vrednosti D2 in na porabo D5 bi se morale znižati. Davčne stopnje D2 in D5 bi se morale povišati pri izvozu v družbeno ureditev ali uvozu iz družbene ureditve, kjer še ne uporabljajo kapitalsko uravnotežene davčne politike.

Namen izravnalnega davka D7 je izravnava ter vzdrževanje velikosti trga dela in trga donosa na kapital. Davek D7 deluje kot varnostni ventil, ki izenačuje velikost trga dela in trga kapitala. Če je vpliv poslovne družbe na trg dela in na trg kapitala izenačen, vpliva davčnega ventila D7 ni.

S spremembo stopnje D4 se zaščiti interese vseh lastnikov in ne pretežno interesov večinskih lastnikov.

Relativni davek na delo D2 ima enotno nizko stopnjo do relativne omejitve razmerja, nad omejitvijo pa se donos na delo samodejno spremeni v donos na kapital, kar je prikazano z visoko davčno stopnjo nad relativno omejitvijo donosa na trgu dela.

Davek na porabo energije D8 deluje kot korekcijski davek na stopnjah davka na donos na delo D2 in donos na kapital D3. Pri nadpovprečni porabi energije se progresivno povečuje tudi do 100 %.

Namen davka D8 je usmerjanje motivov posameznikov, da aktivno sodelujejo pri varčevanju z energijo povsod, kjer je to mogoče.

Uporabljene prikazane davčne stopnje bi katero koli družbeno ureditev v katerem koli času samodejno prestavile v kapitalsko uravnoteženo družbo.

Družbeni sistem bi še vedno ostal tako kapitalističen kot tudi socialističen, zato ni potrebe po formalni spremembi družbene ureditve.

138. Kdo določa prispevne stopnje?

Prispevne stopnje določa politika, oziroma jih določajo politiki. V parlamentarni demokraciji politiki praviloma delujejo znotraj političnih strank oziroma politično organiziranih skupin posameznikov.

139. Zakaj se političnim odločitvam reče, da so politične?

Kadar odločitve nimajo racionalne osnove,
ki je pogojena z naravnimi omejitvami,
so odločitve politične.

Vedno, kadar ima posameznik na prosto izbiro vsaj dva 'enakovredna, a med seboj izključujoča se cilja', in lahko 'enakovredno' in brez naravno očitno pogojene izključitve enega od obeh ciljev izbere enega ali drugega, je odločitev posameznika, do katerega cilja bo šel, politična, saj odločitev odraža posameznikovo 'politično' stališče in prepričanje.

Politične cilje skupnosti določajo vplivni posamezniki.

V tej točki bi lahko rekli, da so vplivni politični posamezniki pravi lutkarji,

drugi posamezniki v skupnosti pa lutke. Verjetno bi se s tem stališčem strinjala velika večina bralcev?

Pa vendar smo Lutkarji prav vsi in je zatekanje k miselnosti, da smo samo lutke, pravzaprav zatiskanje oči pred tem, da je lahko le volja večine vseh Lutkarjev edini mogoči vzvod sprememb.

140. Kako bi prikazali demokratični politični sistem kot drugi del sistema človeške družbe?

Lahko ga prikažemo v poenostavljenem diagramu povezave med vsemi posamezniki kot volivci, ki na volitvah volijo svoje predstavnike v parlament (poslance in predsednika).

Poslanci nato oblikujejo koalicijo in to sporočijo predsedniku, ki nato podeli mandat za oblikovanje izbranemu posamezniku, ki ima dovolj podpore poslancev.

Posameznik oblikuje vlado, ki jo poslanci nato potrdijo.

Vlada nato pripravi različne zakone, ki vplivajo na to, kaj je zakonsko dopustno in kaj ni. Med najbolj pomembnimi zakoni so seveda zakoni o davkih, o porabi z davki zbranih proračunskih sredstev ter odpravljanje omejitev pravic do prisvajanja lastnine v skupni lasti.

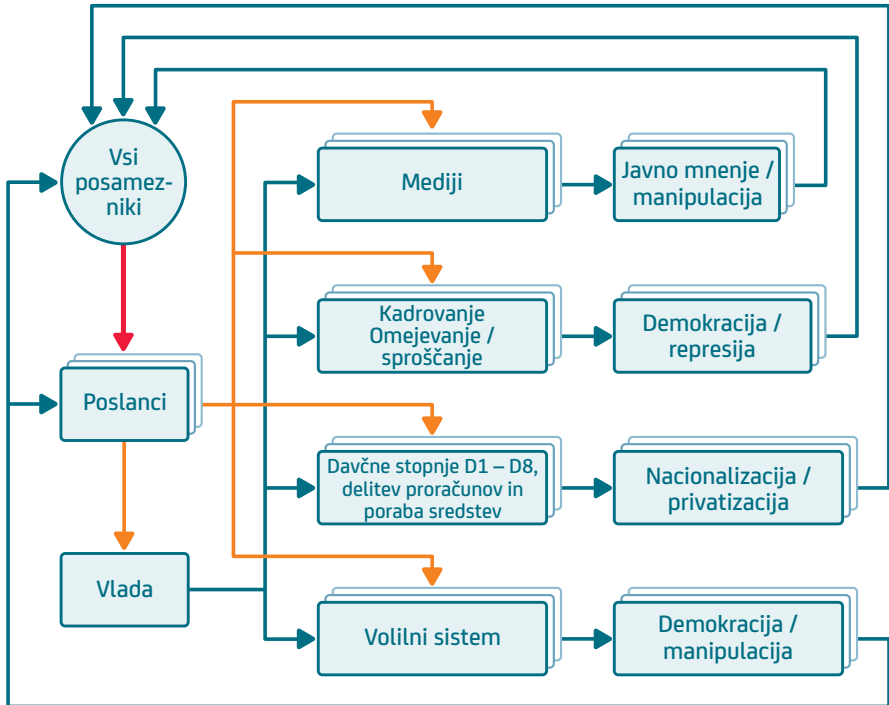
Poslanci nato potrdijo predloge vlade. Zakoni nato povratno vplivajo na vse volivce in tudi na poslance, kar je prikazano z vijolično barvo.

Bodite posebej pozorni na del, ki je prikazan z rdečo barvo, v katerem volivci lahko potrjujejo svoje poslance. To je namreč ključni del delovanja političnega sistema človeške skupnosti.

Za razliko od splošnega prepričanja, da ta del pride v poštev le enkrat na vsaka štiri leta v smislu ... 'koga naj pa volivec sploh voli, saj so ja vsi enaki', pa ta povezava deluje ves čas. **Volivci se namreč lahko**

organizirajo v nove politične stranke in vsak dan sproti sporočajo svojim izvoljenim poslancem, kaj od njih pričakujejo ter česa gotovo ne bodo pozabili in jih bodo kaznovali na naslednjih volitvah s prenosom svojega pooblastila na drugega poslanca.

Univerzalni politični sistem, vpliv volivcev na poslance, vlado, zakone ter povratni vpliv zakonov na volivce in na poslance

141. Kakšne vrste politike poznamo?

V teoriji obstajata dve vrsti delitve politike:

'Desna', konservativna politika, in 'leva', liberalna politika.

Ekonomsko se politika deli na levo – delavsko, ter na desno – kapitalsko politiko. Konservativna politika načeloma zagovarja stare norme in ne mara družbenih sprememb.

Liberalna politika na drugi strani zagovarja družbene spremembe v smeri večje 'svobode in neomejenosti pravic posameznika'.

Leva delavska politika zagovarja, da dodana vrednost pripada tistemu, ki je v postopek ustvarjanja vrednosti vložil svoje osebno delo.

Desna kapitalska politika pa zagovarja, da dodana vrednost pripada tistemu, ki je v postopek ustvarjanja dodane vrednosti vložil svoj kapital.

V praksi pa obstaja le ena vrsta politike,
ki družbo deli na 'naše' in 'vaše'.

Politika 'naših' in 'vaših' se praviloma ne ukvarja z vprašanjem, kako ustvariti dodano vrednost ali kako jo učinkovito povečati; ukvarja se izključno z vprašanjem, kako lahko privatizira skupno premoženje in si ga prisvoji z namenom, da politika ohrani vpliv, ki ji omogoča bodisi lastništvo ali družbeni socialni status političnega voditelja.

Zato je pri tem pomembno, da ključne položaje, ki omogočajo vpliv na premoženje ter vse glavne odločitve v skupnosti, zasedejo 'naši' in ne 'vaši', saj je bolj pomembno, da skupnost obvladujejo 'naši', kot da je skupnost učinkovita, pravična, moralna, etična ter dolgoročno vzdržna z naravnim okoljem. Lahko bi rekli, da danes 'desna' politika zagovarja vpliv na družbo tistih posameznikov, ki so si v preteklosti že prisvojili velike kapitalske zaloge ter preko sistema družbenih norm in predpisov zdaj z vrednostjo lastnega kapitala obvladujejo celotno skupnost; leva politika pa želi preko volitev ter zbrane politične moči na volitvah prevzeti čim večji del vpliva na osnovi statusa ter si nato z vplivom na celotni družbeni sistem prisvojiti in podrediti čim večji del lastnine skupnosti ali drugih posameznikov.

142. Kako povratno delujejo davčne stopnje na odločitve posameznika in skupnosti?

Tako kot dodana vrednost povratno vpliva na vrednost kapitala, tako tudi davčne stopnje povratno vplivajo na odločitve posameznika.

Na primer – v sodobni družbi so davčne stopnje na delo visoke in progresivno naraščajo, na drugi strani pa so davčne stopnje na kapitalske donose nizke in z velikostjo donosov celo progresivno padajo.

To pomeni, da bi posameznik, ki bi si prisvojil 10 milijard iz naslova osebnega človeškega dela, za skupnost plačal delež v skupni višini 7 milijard, isti posameznik, ki bi ustvaril 10 milijard iz naslova lastnega osebnega kapitala, pa bi plačal največ 4 milijarde; če pa bi se malo pogajal z državo, pa bi lahko plačal tudi skoraj nič davka ali pa bi lahko celo dobil še subvencijo oziroma dodatno še del sredstev, ki jih drugi posamezniki prispevajo preko previsokih davčnih stopenj na delo, dodano vrednost, zalogo vrednosti in porabo.

Tak primer so, na primer, velike korporacije, ki na Irskem plačujejo skoraj nične davke, zato pa morajo posamezniki v vseh drugih državah v EU plačevati davke in prispevne stopnje po bistveno previsokih stopnjah.

Razlike med davčnimi stopnjami med skoraj 0 % in 70 % zelo močno usmerijo motiv posameznika, da v procesu ustvarjanja dodane vrednosti sodeluje pretežno ali v celoti kot lastnik kapitala in ne kot delavec.

In tudi posameznik kot volivec podpira le tisto politično stranko, ki bo tako razmerje še dodatno legalizirala in dodatno 'liberalizirala' v smeri donosa na kapital in na breme davkov na človeško delo.

Ekonomska moč in politična moč se, posledično, konsolidira (zbira) pri le enem ali pri le nekaj posameznikih v skupnosti, tako kapitalsko kot politično.

143. Kako zaščita večinskega lastnika vpliva na manjšinskega lastnika?

Zaščita večinskega lastnika povratno vpliva na posameznika na način, da posameznik dodane vrednosti, ki si jo je prisvojil na osnovi vloženega dela,

ne vloga v produkcijski kapital. Njegov delež bi bil namreč manjšinski, kot manjšinski deležnik pa bi bil takoj v sistemsko podrejeni vlogi motivov večinskega lastnika.

Podrejenost motivom večinskega lastnika pa pomeni, da sistem odvrča potencialne manjšinske investitorje, da bi sodelovali na kapitalskem trgu, posledično pa večinski lastniki lahko dodatne deleže in kapital na trgu kupujejo ter akumulirajo še hitreje in ceneje.

144. Kaj pomeni, da se družba konsolidira politično?

Ekonomska konsolidacija pomeni, da se lastništvo produkcijskega kapitala združuje v lasti vedno ožjega kroga najbolj premožnih ljudi.

Politična konsolidacija pa pomeni, da se družba politično sicer deli na dva pola, ki pa enotno zastopata enake kapitalske interese kapitala v obliki, ki ni delo. Oba dela polarizirane družbe si skupaj prizadevata le za to, da bi si lahko preostalo skupno lastništvo prisvajali podporniki zmagovite stranke ('naši') in ne podporniki stranke, ki je v opoziciji ('vaši').

Ali, povedano drugače, **danes na svetu ni več nobene politične stranke, ki bi zastopala interese osebnega človeškega dela.** Pa tudi če obstaja, nima podpore širše skupnosti in posledično ne more biti uspešna.

Osebno človeško delo kot eno od dveh temeljnih osnov za prisvajanje ustvarjene dodane vrednosti postaja v takih razmerah vse bolj zane-marljivo.

145. Kam vodi taka politična konsolidacija?

Taka politična konsolidacija vodi v popolno privatizacijo naravnega okolja ter posledično v popolno razslojenost družbe, v kateri bodo redki posamezniki imeli vse, vsi drugi pa ničesar.

Težava take polarizacije pa je tudi v dejstvu, da skupnost nima več ničesar

oziroma je celo zadolžena, tako kot je zadolžena večina posameznikov, ki prav tako nimajo ničesar.

Skupnost, ki nima ničesar, pa ne more delovati. Zato ne deluje ne zdravstvo, ne šolstvo, ne javni red in mir, ne javna uprava, ceste se ne vzdržujejo, vodovodni, elektro- in komunalni sistemi se starajo ter se ne vzdržujejo in podobno.

Kdor se takemu dogajanju čudi, se pravzaprav čudi samemu sebi.

146. Ali ne rešuje problema popolne razslojenosti družbe že socializem?

Socializem je primer reševanja kapitalistične ureditve družbe na način, da se posameznikom podeljuje t. i. socialne statuse. Posameznik je 'tak in tak', zato mu pripada 'socialni status'; ker pa ima posameznik status, pa mu pripada dodatek, nadomestilo oziroma renta.

Status posameznika tako postane posameznikov kapital, renta pa donos na kapital.

Pri tem je izredno pomembno razumeti, da socialni status prejme posameznik na osnovi tega, da nima ničesar ali da je celo zadolžen, in to kljub temu, da je sposoben za opravljanje človeškega dela, česar pa se ne vrednoti. Namen socializma za delazmožne posameznike ni zaščita dela, temveč so moralni odpustki v skupnosti z namenom zaščite in donosov na trgu kapitala.

Potrebno je razumeti, da politika, ki dodeljuje 'socialne statuse' in s statusi pogojene mesečne rente, tega ne počne na svoj račun ali na račun kapitalskih donosov, temveč na račun tistih, ki plačujejo previsoke davčne stopnje (delo). Poleg tega se socialni statusi podeljujejo na osnovi ničnega ali celo negativnega osebne kapitala posameznika, ki prejema svoj status.

Socialni status je s tem utemeljen na negativnem kapitalu, kar pomeni, da ima neskončno stopnjo donosa.

Politika, ki zagovarja socialne statuse, pa s stališča ekonomske delitve vrste politike ni leva politika, temveč je še bolj desna od desne politike, ki zagovarja donose na (vsaj navidezno obstoječi) kapital.

S stališča ekonomske razlage pa posledično sistem posameznika usmerja v stanje, v katerem bo čim manj ustvaril z lastnim osebnim delom ali lastnim kapitalom, čim hitreje potrošil vse, kar ima, in se še dodatno zadolžil. Imeti nič, biti dolžan in ne opravljati (dovolj) dela, vse to namreč posamezniku omogoča, da hitreje pridobi dodaten socialni status in s tem povezano rento.

Renta na osnovi socialnega statusa naj bi znižala socialno razliko med posamezniki v družbi. V resnici pa to razliko še dodatno povečuje, saj posameznika spremeni v odvisnika od socialnega sistema, namesto da bi zaščitila trg dela ter posamezniku pomagala, da se usposobi za delo na trgu dela, zaščitenem po skupnem obsegu in omejenih razmerjih.

Podpiranje socializma je moralno sprejemljivo izključno za predstavnike tistega dela skupnosti, v katerem posamezniki niso, še niso ali niso več zmožni dela. Za mladoletne, stare in bolne. Za te tri dele skupnosti je socializem prava rešitev, za vse delazmožne pa je edina rešitev izključno splošna zaščita obsega in omejenih razmerij na trgu človeškega dela kot osnovne in temeljne človekove pravice.

147. Kaj pa univerzalni temeljni dohodek ali UTD?

UTD kot skrajna stopnja socializma pomeni še več povsem nepremostljivih težav.

Prva težava je v dejstvu, da dohodek ni univerzalen. Če bi bil univerzalen, bi ga moralo vedno prejeti vseh 7,5 in več milijard ljudi. Seveda to ni izvedljivo. In prav zato, ker to ni izvedljivo, dohodek ni univerzalen. Pripadal bi lahko le nekaterim.

Druga težava je ločevanje med potrebo po osnovnem preživetju in potrebo posameznika po dvigovanju kakovosti bivanja. Ta ločnica namreč določa, koliko potrebuje posameznik za svoje osnovno preživetje. Ne glede na to, kako visok bi namreč bil UTD, bi se stroški osnovnega preživetja dvignili najmanj na tak nivo UTD. Posledično bi se z UTD družba popolnoma razslojila le še hitreje in še bolj skrajno, kot se je do sedaj.

Tretja težava je v že opisanem dejstvu, da je razslojena družba pravzaprav sužnjelastniška. Tudi v 'klasični' sužnjelastniški družbi so morali (z UTD) sužnjelastniki poskrbeti za svoje sužnje, da ti niso pomrli od lakote. Ali pa pač ne.

In v tem 'ali pa pač ne' je tretja težava UTD. **UTD takoj pripelje do vprašanja, komu v družbi pripada osnovno preživetje (vsem), in komu tudi kakovost bivanja (samo nekaterim)?**

Prej ali slej bi UTD pripeljal tudi do vprašanja: Komu pa sploh še pripada preživetje? In po principu, ki se začne že ob samem začetku UTD, saj UTD ne more pripadati vsem ljudem, se bo zmanjševalo tudi število upravičencev za UTD.

Stari? Bolni? Homofobni? Homoseksualni? Pripadniki napačne narodnosti? Vere? Če jim ukinemo UTD zaradi ... bomo prihranili ...

Posameznik v taki ureditvi ne bo več imel nobenega izhoda. Podpiranje UTD je sejanje vetra, ki se bo prej ali slej spremenil v nasilni vihar med prejemniki ter zavezanci za plačevanje, saj je osnova za delitev povsem odtujena od postopkov ustvarjanja dodane vrednosti; tega pa omejenost naravnega okolja enostavno ne more prenesti.

148. Ali torej obstaja vsaj teoretična rešitev za ohranitev naravnega okolja ter za vzdržno človeško družbo?

Možnost obstaja. Vedno je obstajala, a človeška družba (in, seveda, vplivni posamezniki) za to do sedaj niso hoteli niti slišati. Družbo je namreč mogoče lažje 'obvladovati', če je družba ekonomsko v vsesplošnem medsebojnem nasprotju motivov, razslojena in posledično 'neenakomerno svobodna'.

V nadaljevanju bomo prikazali nekaj enostavno razumljivih ukrepov, ki bi v človeško družbo lahko ponovno vpeljali naravno ravnovesje in s katerimi bi se morda še lahko izognili spirali nasilja ter posledičnemu popolnemu uničenju naravnega okolja.

149. Kako bi lahko potekal prehod v vzdržno človeško družbo?

Če bi se želeli izogniti nasilju, nasilje gotovo ni prava rešitev. Prava rešitev je izključno izobraževanje človeške družbe, ozaveščanje ter posledično sprememba odnosa večine posameznikov do človeškega dela in sprememba odnosa večine do razmerja med lastnino posameznika in solastnino v skupnosti.

Sprememba odnosa posameznika bi se morala odraziti v spremembi politične odločitve večine posameznikov. Uveljavitev spremenjene odločitve večine posameznikov se lahko uveljavi le na miren, civiliziran in demokratičen način. Uveljavljanje volje na nasilen način, z demonstracijami in neredi, vodi lahko le v spiralo nasilja, ki pa posledično vedno vodi le v (novo) obliko diktature.

Uveljavljanje (drugačne) politične volje posameznika (Lutkarja) je zato mogoče izključno z demokratično obliko pritiska na voljene poslance.

150. Kakšna bi morala biti demokratična oblika pritiska na poslance?

Skupnost, v kateri demokracija še deluje in ni ukinjena ali podrejena osebnim interesom posameznika, kot se dogaja danes v nekaterih največjih državah na svetu, lahko oblikuje jasne zahteve in jih vnaprej posreduje obstoječim ali novim poslancem ali novim kandidatom za poslance.

Seveda je pomembno, da zahteve javno čimprej in vnaprej podpre čim več posameznikov v skupnosti. Da jih podprejo tako posamezniki kot tudi tisti, ki so na položaju vplivnega posameznika s pooblastili.

Če obstoječi poslanci ne bi želeli slišati zahtev, bi se morda lahko na osnovi zbrane podpore zbrala nova ekipa, ki bi prav tako verjela v enake zahteve, oblikovala novo stranko ter vložila kandidaturo na prihodnjih volitvah.

Priprava nove kandidatne liste z jasnim programom in močno javno izraženo podporo volivcev je lahko izredno močno sredstvo za pritisk na obstoječo skupino, ki ima še veljavna pooblastila za zastopanje in ukrepanje v imenu celotne skupnosti.

Sodelovanje na demonstracijah je prej odraz nemoči skupine posameznikov, ki jim je zmanjkalo demokratičnih vzvodov za sprejemanje odločitev v korist skupnosti. Tak primer so demonstracije povsod po svetu, kjer večini ne preostane nobena drugačna možnost kot javne skupinske demonstracije. Posamezniki podporo novim idejam potrdijo s tem, da se čim bolj številčno vpišejo v seznam podpornikov ali članov nove politične skupine, in se izpišejo iz skupine, ki njihovih motivov ne zastopa več skladno z njihovimi pričakovanji.

Izpisovanje iz vladajoče stranke je prav tako lahko močno sporočilo obstoječim poslancem in vladi.

The image features a central composition of wireframe figures. At the top, a larger wireframe figure of a person with arms raised is suspended by four ropes. These ropes extend downwards to a smaller wireframe figure of a person, also with arms raised, who is standing on a globe. The globe is depicted with a cracked, textured surface, suggesting a dry or parched planet. The entire scene is rendered in shades of blue and white against a plain white background.

Za seznanjanje z rešitvami nadaljujte z branjem.
Obrnite pogled na svet.

Manifest

LUTKAR

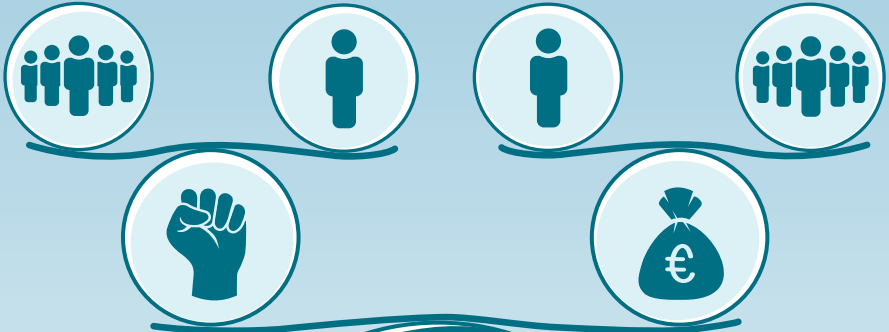

LUTKAR KAPITALISTIČNI MANIFEST

II. del

ZALOŽBA
CHIARA

1. Zakaj 'Kapitalistični manifest'?

V drugem delu bomo prikazali nekaj osnovnih pravil, ki bi jih morala človeška skupnost sprejeti oziroma spremeniti glede na današnje stanje in glede na zgodovinsko stanje družbenih ureditev.

Gre za 'kapitalistični manifest', saj so vse predlagane spremembe in omejitve pravzaprav kapitalske. Vsekakor pa se najprej seznanite z vsebino prvega dela, saj sicer predlogov skoraj gotovo ne boste mogli razumeti v korist in zaščito motivov vseh posameznikov, skupnosti in zaščite naravnega okolja, kot so predlagani.

Ta kapitalistični manifest je poskus priznanja kapitalske osnove tudi oblikam, ki nikoli niso imele priznanega statusa kapitala, ter poskus vzpostavitve ravnotežja med posameznimi oblikami kapitala.

2. Kaj je osnovni namen Kapitalističnega manifesta?

Čeprav je morda na prvi pogled videti, da gre za predlog radikalnih sprememb, **revolucija absolutno ni namen tega manifesta.**

Prej nasprotno. Revolucija praviloma pomeni nasilje, nasilno rušenje obstoječega sistema ter nasilno prisvajanje zalog vrednosti skupnosti ali bogatih posameznikov.

V vsaki revoluciji se praviloma spremeni le oblika vpliva na zaloge kapitala ter se zamenja posameznik, ki ima po revoluciji glavni vpliv na skupne zaloge kapitala, razmerje med posameznikom in skupnostjo pa ostane enako.

Namen tega kapitalističnega manifesta je 'evolucijsko' ohranjanje vseh dosedanjih dosežkov človeške skupnosti, civilizacije, ter sporazumno

uvajanje nekaterih dodatnih omejitev in 'manjših' sprememb v okviru obstoječega neomejenega kapitalističnega sistema , vse pa z namenom zaščite pravic in ohranitev možnosti preživetja in ohranitev naravnega okolja.

Dodatne ekonomske omejitve

3. Kako bi se torej morala spremeniti družbena ureditev?

Najprej bi morala skupnost spremeniti svoj odnos do osebnega človeškega dela.

Osebno človeško delo bi moralo postati kapital. In ne samo to: **osebno človeško delo bi moralo postati družbeno zaščiten oblika kapitala.**

4. Kaj pomeni, da bi moralo človeško delo postati zaščiten oblika kapitala?

To pomeni, da bi morali za zaščito osebne svobode vsakemu posamezniku priznati temeljno pravico prisvajanja dela ustvarjene dodane vrednosti na osnovi vloženega človeškega dela.

Zaščiteno pravico posameznika, da si lahko na osnovi lastnega človeškega dela prisvoji del ustvarjene dodane vrednosti, bi bilo potrebno zaščititi na način, da bi zaščitili sorazmerno enako velikost trga dela, kot je velik trg donosa na kapital.

To pomeni, da bi moral vsak posameznik kot podjetnik ali poslovna družba najmanj polovico svoje ustvarjene dodane vrednosti vedno porabiti na trgu dela ter največ pol na trgu donosov na kapital v drugih materializiranih oblikah.

To dodatno pomeni, da bi morali omejiti najvišja sprejemljiva in vzdržna razmerja velikosti dela prisvojenega dela ustvarjene dodane vrednosti (plače, mezde ipd.) med posamezniki, ki svoje delo prodajajo na trgu dela.

Šele predlagane omejitve bi namreč zagotovile možnost prav vsakemu posamezniku, da bi s svojim osebnim človeškim delom lahko sodeloval na trgu dela in si s svojim osebnim človeškim delom lahko zagotovil preživetje ter s tem tudi osebno svobodo, zaradi omejenih razmerij velikosti med trgom dela in trgom donosa na kapital ter omejitev na trgu dela pa tudi kakovost bivanja.

5. Enako pravilo bi moralo veljati tudi za porabo z davki pobranih sredstev.

Česar ne bi na trgu dela sorazmerno razdelili posamezni lastniki in njihove poslovne družbe, bi razdelila skupnost preko sistema delitve zbranih dajatev, a skladno z zaščito velikosti trga dela v enakem razmerju do velikosti trga donosa na kapital.

6. Kako bi lahko to izvedli v praksi?

Najprej bi uvedli posebni izravnalni davek, ki bi samodejno trajno izravnal vsaj enako velikost trga dela v razmerju do velikosti trga donosa na kapital, tako na nivoju vsakega posameznika, kot tudi na nivoju vsake poslovne družbe. Nato bi uvedli še relativni davek, ki bi omejil pravice posameznika do prisvajanja ustvarjene dodane vrednosti na trgu dela.

7. Kakšne bi bile stopnje izravnalnega davka?

Izravnalni davek bi v praksi pomenil, da bi posameznik v določenem časovnem obdobju lahko obdržal največ toliko, kolikor bi v istem časovnem obdobju skupaj znašal delež, ki bi ga namenil za plačila na trgu dela. Morebitni presežek kapitalskih donosov nad višino plačila za delo bi moral posameznik ali poslovna družba nameniti za potrebe skupnosti v obliki 100 % stopnje izravnalnega davka.

8. Kako bi izravnalni davek deloval na posameznika in na skupnost?

Izravnalni davek bi poenotil celotno skupnost ter vse posameznike v enotnem prizadevanju, da se ponovno poveže vse posameznike v enotno skupnost, v kateri noben posameznik v zasledovanju svojih osebnih motivov ne bi mogel več preseči skupnih motivov skupnosti za življenje v naravnem okolju, trajno vzdržnem obremenjevanju okolja ter moralno-etično povezani človeški skupnosti.

9. Kako bi v praksi delovala relativna omejitev med posamezniki na trgu dela?

Posameznik si za opravljeno človeško delo v istem obdobju ne bi smel več prisvojiti kot petkrat (5 x) kot kateri koli drug posameznik na istem trgu dela.

In to v seštevku, v istem časovnem obdobju, od vseh delodajalcev ter v seštevku za vse časovno razmejene faze človeškega dela (preteklo, sedanje in prihodnje delo).

Posameznik bi sicer še vedno lahko zaračunal svoje storitve tudi preko relativne omejitve razmerja na trgu dela, a v tem primeru bi se celotni presežek prihodkov posameznika obravnaval kot posameznikov kapitalski donos in ne več kot plačilo za njegovo človeško delo.

10. Zakaj se zdi omejitev trga donosa na kapital v odnosu do trga dela smiselna?

Osnova za omejitev med trgom dela in trgom donosa na kapital izhaja iz več dejstev.

1. **Noben človek ne more opraviti neskončne količine dela.**

2. **Nobeno delo ne more biti ali ne sme postati neomejeno več vredno za skupnost kot kakšno drugo delo.**

Vsaka neomejenost namreč vodi v neomejena razmerja med posamezniki in posledično k neomejeno večjim pravicam enega posameznika v odnosu do drugega posameznika ter v odnosu (razmerju) do celotne skupnosti.

Pred dvigovanjem razmerja bi morali zagotoviti, da lahko na trgu dela za osnovno plačilo najdejo delo vsi delazmožni in zainteresirani posamezniki.

‘Zdrava stopnja brezposelnosti’ namreč ne obstaja in je le izraz, ki koristi le donosom na trgu kapitala. Umetno vzdržuje stanje na nezaščitenem trgu dela, pri katerem plačilo za delo na ‘odprtem trgu dela’ ne more zrasti, saj je na trgu dela vedno dovolj brezposelnih, ki bodo za nižje ali minimalno plačilo želeli opravljati delo za zagotavljanje svojega osnovnega preživetja.

Šele po tem lahko začne razmerje plačil za posamezne vrste dela naraščati, a le do splošne omejitve razmerja med najmanj in najbolj plačano vrsto dela. Posamezniki, ki bi dosegli zgornjo relativno omejitev na trgu dela, bi morali za nadaljnji dvig svojih prihodkov iz naslova opravljanja dela najprej dvigniti tudi plačila za vse posameznike na spodnjem robu razmerja na trgu dela.

3. **Vse dobrine, tako na Zemlji kot v vesolju, so omejene, in posledično je v časovno omejenem obdobju omejena tudi narava in sposobnost naravnega okolja za regeneracijo.**

4. **Dejstvo je, da se svoboda posameznika konča tam, kjer se začne svoboda drugega posameznika, in seštevek svobode vseh posameznikov predstavlja svobodo celotne skupnosti.**

Če je svoboda celotne skupnosti enaka 1, je torej svoboda posameznika 1 proti številu posameznikov v skupnosti.

Popolnoma nobenega razloga ni, da bi bila lahko pravica katerega koli posameznika do neomejenega bogatenja lahko neomejena v razmerju do skupnosti ter v razmerju do drugega posameznika.

Obstaja pa dobrih 7 in pol milijarde razlogov, da mora biti svoboda in s tem pravica do ekonomske moči posameznika omejena, in sicer v relativnem smislu oziroma v odnosu do svobode drugega posameznika.

11. Ima predlog zaščitenega trga dela kot trga donosa na kapital tudi globlji pomen?

Predlog ureditve trga dela kot zaščitenega kapitalskega trga ima seveda več namenov preureditve kapitalistične družbene ureditve.

Splošna naravna omejitev posameznika, da lahko opravi le omejeno količino osebnega človeškega dela, namreč vodi v naravno razporeditev premoženja.

Naravna razporeditev premoženja (razporeditev, kot jo je matematično opisal Gauss), bi bila nujno potrebna, če bi hoteli ponovno vzpostaviti ravnovesje z naravnim okoljem ter ohraniti vsaj tisti del okolja, ki nam je kot človeški družbi sploh še preostal.

Na drugi strani relativno (odnosno) razmerje 1 proti 5 med najmanj in najbolj plačanim osebnim človeškim delom še vedno zagotavlja posamezniku odstopanja od povprečja ter ne uvaja splošne uravnilovke, v kateri se nikomur ne splača potruditi biti boljši kot drugi.

Zaščita trga dela kot posebnega kapitalskega trga pomeni, da mora posameznik hkrati razvijati tudi trg dela z osebnim človeškim delom in ne izključno trga kapitala. Posameznikom in poslovnim družbam, ki po kratko omejenem času iz naslova varovane intelektualne lastnine ne ustvarjajo prihodka v posamezni državi, v kateri varujejo svojo intelektualno lastnino, ali ki ne plačujejo ustreznega dela akontacij na dobiček v tisti državi, v kateri ustvarjajo sorazmerni del svojih prihodkov na osnovi varovane

intelektualne lastnine, se ne bi smelo priznati pravic iz naslova varovanja intelektualne lastnine. Posameznik, ki bi ustvarjal prihodke le na trgu kapitala, svojih kapitalskih donosov ne bi mogel več obdržati.

Zaščita trga dela pomeni tudi zaščiteno pravico vsakega posameznika, da bi na trgu dela lahko kadar koli našel prostor tudi za svoje osebno človeško delo ter bi lahko posledično s svojim delom sam poskrbel za lastno preživetje ter za kakovost bivanja ter si s tem zagotovil tudi temelje za osebno svobodo.

Izključno z osebnim človeškim delom se povečuje tudi vključenost posameznika v socialno okolje ter povezanost s skupnostjo. Z vključenostjo posameznika v postopek ustvarjanja dodane vrednosti človeško življenje šele dobi svoj smisel na eni strani in potrditev na drugi strani. Nobena druga človeška aktivnost tega ne more nadomestiti.

Nadrejenost trga človeškega dela trgu donosov na kapital ima tudi namen zaustavitve hitrosti, s katero človeška družba uničuje naravno okolje, a pri tem ohraniti motive posameznika, da sodeluje v postopku ustvarjanja dodatne vrednosti tako z osebnim delom kot z osebnim kapitalom v drugih oblikah.

12. Ali je 'pravica do delovnega mesta' lahko osnovna človekova pravica?

Osnovna človekova pravica bi morala postati 'zaščita velikosti trga osebnega človeškega dela, z omejenimi medsebojnimi razmerji med najmanj in najbolj plačanimi posamezniki'.

Noben posameznik ne bi smel ustvarjati dodane vrednosti na način, da si sme prisvojiti del ustvarjene dodane vrednosti, ki je ni potrebno razdeliti na trgu dela, ker na trgu dela vlada boj za osnovno preživetje.

V nobenem primeru pa nobenemu posamezniku ne pripada tudi 'pravica do delovnega mesta'. 'Pravica do delovnega mesta' namreč samodejno postane kapitalski status posameznika.

Prav tako nobenemu dela zmožnemu posamezniku ne more pripadati 'socialno nadomestilo', ne da bi bilo to neposredno pogojeno z aktivnim sodelovanjem posameznika na trgu dela. Trgu donosov na kapital sorazmerno vsaj enaka velikost trga dela pa mora seveda postati način za zaščito dela kot posebne oblike kapitala.

Posameznik se mora potruditi, da postane delovno sposoben, ter se potruditi, da opravlja osebno človeško delo, če želi na trgu dela ustvarjati svoje prihodke.

Delodajalec mora ohraniti pravico do zamenjave posameznika, ki ne želi ali ne zna opravljati dela. Z ukinitvijo ali menjavo delavca delodajalec ne bi smel (ne bi več mogel) prisvajati dodatne dodane vrednosti in ustvarjati dodatnega dobička, saj bi mu na novo nastalo razliko odvzel izravnalni davek.

Če bi res želeli pravilno urediti družbena razmerja, bi jih morali urediti tako na strani delojemalca kot tudi na strani delodajalca.

13. So kapitalski status dela, omejitev trga dela v razmerju do trga donosov na kapital in omejitev odnosov na trgu dela edine potrebne spremembe današnjega kapitalističnega sistema?

To niso edine omejitve, so pa glavne. Brez teh samoomejitev se človeška družba ne bo mogla izogniti povečevanju razslojenosti v človeški družbi ter posledičnemu izumrtju večine naravnih vrst in, posledično, izumrtju lastne človeške vrste.

14. Katere so še druge spremembe obstoječega družbenega ekonomskega sistema?

Seznam dodatnih ukrepov ni tako zelo dolg, kot je 'ideološko revolucionaren' v primerjavi s tem, kako človeška družba ravna danes in je ravnala do danes.

1. Uvesti bi morali obvezno **energetsko bilanco vsakega potrošnega izdelka in storitve ter uvesti dodatne korekcijske stopnje davka na donos na delo in na donos na kapital, v odvisnosti od obvezne energetske bilance vsakega posameznika.**

Energetska bilanca je razlika med energijo, ki jo posameznik (ali poslovna družba) v obliki opreme in storitev kupi in pridobi od drugih ali iz okolja, in energijo, ki jo isti posameznik (ali poslovna družba) v istem časovnem obdobju proda drugemu posamezniku (ali družbi), v obliki opreme ali storitev (na primer osebnega človeškega dela).

Nobena energetska bilanca ne more (ne sme) biti (ali postati) negativna v nobenem časovnem obdobju, saj posameznik del energije vedno porabi za svoj obstoj in opravljanje dela, kar preko porabe energije predstavlja vpliv posameznika na okolje.

Samo energetska bilanca porabe energije posameznika lahko prikaže vpliv posameznika na naravno okolje ter da pravi odgovor na vprašanje, kako tehnološko izboljšati procese, izdelke in storitve na način, da bodo postali energetsko bolj učinkoviti ter s tem naravno vzdržni.

Izključno vsesplošno prizadevanje, da bi z manj porabljenе energije ustvarili več ter z manjšo porabo naravnih virov in energije manj obremenjevali naravno okolje, lahko prinese za preživetje nujno potrebno spremembo v odnosu do naravnega okolja.

Obvezno spremljanje energetske porabe posameznika pa seveda ne sme postati vsesplošno sledenje posamezniku in njegovim navadam ali gibanju. Energetska bilanca se mora omejiti le na porabo kWh, brez povezav podatkov z drugimi podatki o porabi, kraju ali času porabe.

2. **Zaščititi bi morali vse solastnike ter tudi celotno skupnost**, in sicer na enak način, ki bi zavezoval vse poslovne družbe, da ob koncu vsakega obdobja v celoti izplačajo celoten dobiček iz preteklega obdobja. Za

potrebe nadaljevanja investiranja pa bi morale poslovne družbe pri vseh obstoječih ali novih solastnikih vsakič znova doseči, da izplačani dobiček ponovno vložijo v podjetje za naslednje obdobje.

Čeprav se zdi, da je za 'poslovno družbo' zadrževanje dobička koristno, saj predstavlja 'najcenejši vir financiranja', pa za skupnost in za manjšinske lastnike to ni rešitev, ki bi spodbujala investicije v manjše solastniške deleže, temveč je to rešitev, ki investicije v manjšinske deleže odvrča. Manjšinski solastniki se morajo namreč podrediti volji večinskega solastnika, ki lahko odloča o celotnem dobičku, torej tudi o deležu manjšinskega solastnika.

Rešitev tudi ni v korist skupnosti, saj lahko lastnik tako hitreje povečuje svoj delež v primerjavi s skupnostjo, ker mora skupnost na osnovi odločitve lastnika, da dobička ne izplača, 'prisilno' financirati lastnika v njegovem prizadevanju povečevanja dobička v razmerju do skupnosti.

In čeprav se zdi, da je to 'koristno' za skupnost, pa neomejena razmerja bogatenja posameznikov v odnosu do skupnosti in pospeševanje uničevanja naravnega okolja več kot dokazujejo, da ni tako oz. ni več tako.

3. **Vse sklade, organizacije, društva in poslovne družbe**, v katerih po ustrezno kratkem prehodnem obdobju **ne bi bilo mogoče javno določiti imenskega lastnika ter ugotoviti, ali so že bili plačani vsi davki in prispevne stopnje**, bi bilo potrebno **takoj prenesti nazaj na skupnost in odpraviti tudi vse morebitne 'posebne davčne ugodnosti'**.

Za skupnost je škodljivo, da lahko obstajajo skladi, ki nimajo imenovanega lastnika in lahko neimenovanemu lastniku ali upravljavcu premoženja predstavljajo osnovo za prikriti ekonomsko-politični vpliv na skupnost.

4. **Izravnati bi morali časovna obdobja in davčne osnove** za plačilo dela in izplačilo vseh možnih oblik donosa na kapital.

Ni korektno do posameznikov, da lahko plačajo davek od dobička na kapitalski donos šele po več zaporednih obdobjih, na delo pa ga morajo posamezniki za svoje osebno delo plačati vsak mesec ter vsako leto.

Prav tako ni korektno, da lahko 'pravna oseba' koristi olajšave iz naslova amortizacije, fizična oseba pa ne, pa čeprav obe ustvarjata prihodke iz povsem enakega naslova.

Skupnost bi morala izenačiti vsa pomembna časovna obdobja in davčne osnove za dohodke posameznikov iz naslova človeškega dela in s tem od vseh oblik kapitalskih donosov.

5. Izravnati bi morali davčne in prispevne stopnje na delo in na donos na kapital.

Izravnane davčne in prispevne stopnje na delo in na vse druge kapitalске donose v seštevku ne bi smele preseči 50 % (polovica za posameznika in polovica za skupnost).

Edini dve izjemi v višini davčno prispevnih stopenj sta lahko le izravnalni davek na presežne kapitalске donose, ki pa bi moral biti 100 %, saj se s tem samodejno regulira velikost trga osebnega človeškega dela, ter izravnalni davek na energetske bilanco, ki pa bi lahko davčno obremenitev progresivno zmanjšal tudi do 0 % za vse posameznike (in poslovne družbe) z močno podpovprečno energetske porabo, ter progresivno povečal tudi do 100 % za vse posameznike (in poslovne družbe) z močno nadpovprečno energetske porabo. Progresivno/degresivne stopnje davka na energetske bilanco bi samodejno regulirale sistemsko zniževanje energetske porabe posameznika ter s tem zniževale vpliv posameznika in skupnosti na naravno okolje.

Tako zasebni kot skupni (javni) sektor bi morala vedno plačevati najmanj polovico ustvarjene dodane vrednosti na trgu dela in največ polovico na trgu donosov na kapital.

Posledično bi postalo vseeno, ali gre pri izvedbi za javno, javno-zasebno

ali povsem zasebno podjetje. Trg dela in trg donosov na kapital bi bila zastopana v vseh treh primerih enako.

Javni in zasebni sektor bi lahko zato tekmovala med seboj z učinkovitostjo, učinkoviti zasebni sektor pa bi lahko, posledično, prevzel večji del ustvarjene dodane vrednosti ter znižal vse skupne prispevne stopnje za skupnost pod polovico.

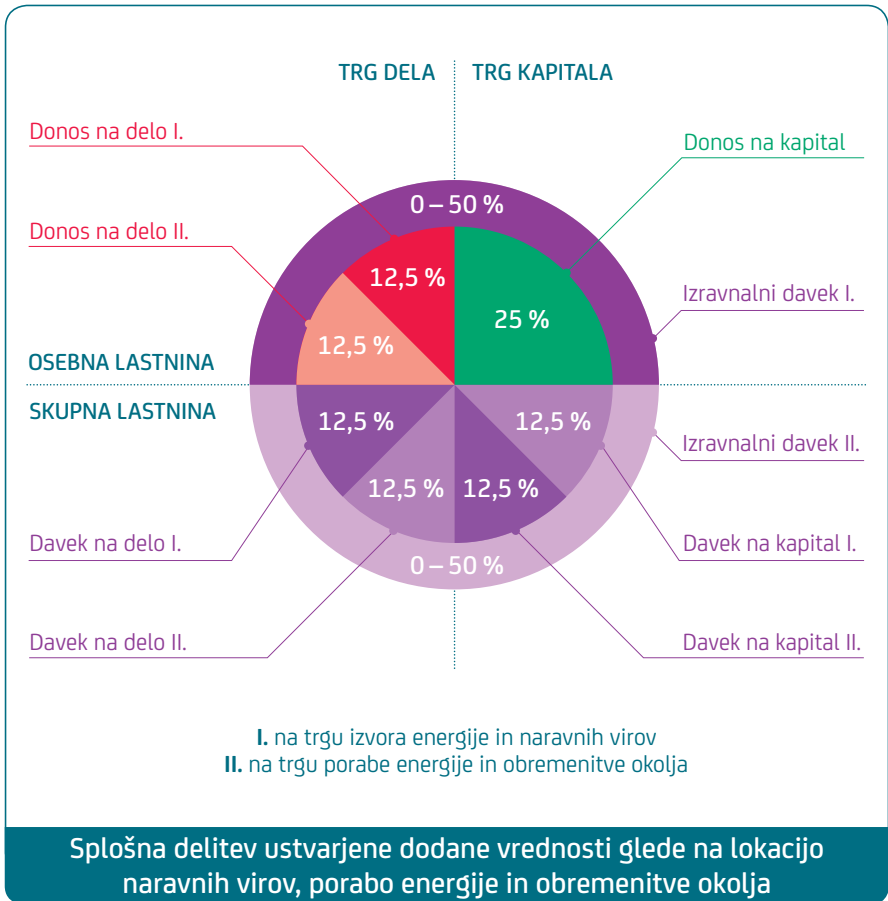
Na drugi strani pa bi morala biti najmanj polovica ustvarjene dodane vrednosti vedno namenjena zasebni pobudi. Le z zasebno pobudo se lahko ohranja motive vseh in še posebej najbolj sposobnih posameznikov za sodelovanje v postopkih ustvarjanja dodane vrednosti, v svobodni podjetniški pobudi ter posredno tudi pri družbenih ter političnih postopkih in odločitvah.

A ponovno: **vsak dodatni uspeh posameznika mora samodejno predstavljati tudi dodatno odgovornost uspešnega posameznika za skupnost**, kar pomeni več zaposlenih ter posledično verjetno tudi več solastnikov. In ne obratno, kot je to danes, ko je uspeh posameznika večji, če si uspe prisvojiti večje prihodke, odgovornost za skupnost pa preložiti na druge.

6. **Posamezniki in poslovne družbe bi morale soustvarjati sorazmerno enako velik trg dela v tistih državah, kjer ustvarjajo sorazmerni del prihodkov.**

Ta ukrep je namenjen preprečevanju, da bi mednarodne korporacije še naprej lahko kolonizirale druge države. Zaradi današnjega mednarodnega sistema davčnih ureditev se lahko korporacije nato v davčnih oazah v celoti izognejo plačilu davkov.

7. **Posamezniki in poslovne družbe bi morale plačevati sorazmerni del davka od dobička v državi, kjer njihovi izdelki in storitve obremenjujejo okolje.**

Posamezniki in poslovne družbe, ki naravne vire, uporabljene za ustvarjanje dodane vrednosti, pridobivajo v drugih državah, kot so države, v katerih osnovni kapital črpajo iz narave, bi morali sorazmerni del davkov (polovico) plačati v tisti državi, iz katere izhajajo naravni viri, drugo polovico pa v državi, kjer njihov izdelek ali storitev obremenjuje okolje.

V delu, kjer gre za nepredelano obliko kapitala iz naravnega okolja, bi morala biti delitev ustvarjene dodane vrednosti najmanj polovična med državo izvora in največ polovična v državi porabe.

Ta ukrep je namenjen preprečevanju kolonizacije držav, ki so bogate z naravnimi bogastvi. Polovica dobička, ki je povezana s porabo naravnih bogastev, bi morala biti namenjena državam, od koder v naravi izvirajo naravna bogastva. Druga polovica pa bi morala biti namenjena borbi družbe proti povzročnim smetem, ki jih posameznik ali poslovna družba proizvede in pusti v državi porabe izdelka ali storitve.

Tako bi tudi motivirali poslovne družbe, da bi prevzele smeti iz ciljnih držav, ter predvsem, da teh smeti ne bi več povzročale.

8. **Vse s postopkom ustvarjanja dodane vrednosti povezane poslovne družbe bi morale postati solidarno odgovorne za plačilo davka v državah, kjer se porabi potrošni kapital v končni obliki, in v državah, od koder izvirajo naravni viri, če se njihovi končni izdelki ali storitve prodajajo preko posrednikov.**

S tem bi se izognili podjetjem, ki so namenjena le preprodaji izdelkov in storitev z namenom, da se proizvajalec izogne plačilu davka v državi, kamor prodaja svoje izdelke ali storitve.

9. **Proizvajalci bi morali trajno obdržati celotno odgovornost za svoje odpadke in odslužene izdelke.** Ta odgovornost bi morala biti trajna in se ne bi prenašala na uporabnika s prodajo izdelka. Iztrošeni izdelek bo moral proizvajalec prevzeti nazaj. Namen ukrepa je – radikalno spremeniti odnos proizvajalcev do obremenjevanja okolja.

To je sploh edini mogoči način, da bi proizvajalci izdelovali bolj trajno uporabne izdelke, kot so že bili usmerjeni v preteklosti, in kot so redki zavezani že zdaj, ne pa le poceni potrošnega blaga, ki se programirano pokvari takoj po izteku garancije.

Proizvajalci bi morali ob prodaji izdelkov v posamezno državo dostaviti tudi popis in težo uporabljenih materialov, ki se jih ne da reciklirati, ter

hkrati prevzeti enake odpadke v enaki količini in teži. Na primer plastika, odpadne gume, strupene snovi ipd.

10. **Države**, ki podjetjem podeljujejo licence za rudarjenje, črpanje nafte, obremenjevanje vesolja, oceanov, zraka, vode, rodovitne zemlje in drugega naravnega okolja, **bi morale solidarno prevzeti odgovornost za škodo**, ki jo povzročijo taka podjetja.

Kadar pride, na primer, do izlitja nafte, ali izpusta radioaktivnih odpadkov ali drugih nevarnih snovi v okolje ali v ocean, na primer plavajoči otok smeti v Tihem oceanu, bi morala država, ki je izdala licenco za opravljanje dejavnosti poslovni družbi, ki je povzročila škodo ali ni ustrezno preprečila nastanka škode v okolju, solidarno odgovarjati za nastalo škodo, dokler ta v celoti ne bi bila odpravljena, ter v vmesnem času plačevati tudi vsa nadomestila za uničenje okolja in posledično izgubo vrednosti.

11. **Davke od prihodkov od provizij, licenc in registracij** bi morali plačati tam (v tisti državi), **kjer nastaja sorazmerni del prihodkov od prodaje** in uporabe licenc in registracij in kjer izdelki in storitve obremenjujejo okolje.

To se še posebej nanaša na celotni ladijski, letalski, cestni, železniški ter vesoljski in komunikacijski promet.

12. **Vse oderuške obresti bi morale postati kaznivo dejanje.**

13. **Osebni podatki kot tudi hkratni obstoj pozitivnih in negativnih obretnih mer bi morali (p)ostati trajna neprenosljiva last posameznika.**

Deklaracija o človekovih pravicah bi morala prepovedati vse prakse, pri katerih lahko kdor koli drug kot le posameznik kadar koli in na kakršen

koli način postane lastnik osebnih podatkov. Vsako uporabo za namen pregona bi moral vedno predhodno odobriti pristojni sodnik.

Vsako pregledovanje posnetkov ali podatkov, zbranih iz javnih površin (javne površine so solastniške površine vseh posameznikov v skupnosti) z namenom identifikacije posameznikov brez predhodne odobritve pristojnega sodnika ter brez jasnega namena preganjanja posameznega kaznivega dejanja (in ne tudi dejanj, ki so opredeljena le kot prekršek), bi moralo postati kaznivo dejanje.

14. **Vsem poslovnim družbam bi morali prepovedati posredovanje osebnih podatkov drugim poslovnim družbam.** Posredovanje osebnih podatkov bi moralo postati kaznivo dejanje.

Prepovedano bi moralo postati tudi pogojevanje uporabe storitev ali izdelkov s pravico do posredovanja osebnih podatkov uporabnika tretji osebi ali s pridobitvijo ali prenosom lastništva osebnih podatkov uporabnika. Popolnoma nobenega smisla nima dopuščanje prisiljevanja uporabnikov storitev, da podpisujejo splošne pogoje, v katerih se 'zavestno odpovedujejo pravici do svojih osebnih podatkov', če želijo uporabljati storitev ali opremo določenega ponudnika, ki želi prodajati ter s tem zlorabljati namen zbiranja podatkov za uporabo storitve.

Vsa podjetja, ki želijo kakor koli uporabljati osebne podatke uporabnika, bi morala dobiti dovoljenje neposredno od uporabnika in ne posredno od 'zbiralca prisilnih soglasij'.

15. **Uporabnikom storitev poslovnih družb, ki ne plačujejo ustreznega dela akontacij na dobiček v državi, kjer ustvarjajo prihodke, se ne bi smelo priznati vračila dela davka na dodano vrednost, niti se ti stroški ne bi smeli priznati kot davčno upravičeni stroški v poslovni bilanci.**

Vsa prekmejna vračila ali izplačila (preko meja posameznih držav) davkov, prispevkov, odškodnin, obresti, dobičkov in podobno, bi morala biti pogojena s plačilom ustrezne akontacije dobička dobavitelja ali kupca v posamezni državi. Seznam rednih plačnikov akontacij davka od dobička bi moral biti javen.

Če podjetje v državi ustvarja prihodke, sorazmerne dela davka od dobička pa ne plačuje v isti državi, res ni razloga, da se lahko takemu podjetju povrne še davek na dodano vrednost, ali da se uporabniku prizna upravičeni strošek za dobavo opreme ali storitev od dela, ki se nanaša na uvoz ali izvoz brez plačila ustrezne akontacije dobička, glede na sorazmerno velikost ustvarjenih prihodkov ali obremenitve okolja v državi.

16. Posameznikom in poslovnim družbam, ki po kratko omejenem času iz naslova varovane intelektualne lastnine ne ustvarjajo prihodka v posamezni državi ali ki **ne plačujejo** ustreznega dela akontacij na dobiček v državi, v kateri ustvarjajo sorazmerni del prihodkov, se **ne bi smelo več priznati pravic iz naslova varovanja intelektualne lastnine.**

Popolnoma nobenega upravičenega razloga ni v varovanju intelektualne lastnine, če ta ne ustvarja dodane vrednosti in če se, posledično, od tega ne plačuje sorazmerne dela davka od dobička, ali če je varovanje intelektualne lastnine namenjeno predvsem temu, da se tehnološki napredek omejuje, namesto da se ga pospešuje v prid človeštva.

17. **Odpraviti bi bilo potrebno vsako omejitev in vse omejitve v smeri, da so lahko uradna zdravila le taka, ki jih je mogoče patentirati.**

Učinkovine bi sicer še vedno morali preverjati in za njihovo odobritev opraviti ustrezne študije. A dokler obstaja splošna omejitev, ki prepoveduje uporabo učinkovin, ki se jih ne da patentirati, se tudi študije ne morejo pričeti, izdelkov se ne da registrirati kot zdravilo, niti se izdelkov ne da uporabiti v uradnih postopkih zdravljenja.

Res je povsem protislovno, da se ljudi kot naravnih bitij, ki izhajajo iz narave, ne sme zdraviti z zdravili, ki jih je mogoče najti v naravi, naravne učinkovine pa so potisnjene na sezname prehranskih dodatkov brez ustreznega nadzora in brez možnosti uporabe za namen zdravljenja z uporabo učinkovin, ki jih je mogoče najti v naravi.

Ukrep pa je, ponovno, namenjen predvsem konsolidaciji premoženja vplivnih in premožnih posameznikov.

15. Zakaj bi morale biti prispevne stopnje na kapitalski donos enake kot na donos na delo?

Pravo vprašanje je pravzaprav obrnjeno. Zakaj pa ne?

Davčne stopnje so razmerje med pravico posameznika, da del ustvarjene dodane vrednosti zadrži zase v celoti in z njo prosto razpolaga, del pa nameni za uporabo skupne lastnine.

Če so davčne stopnje različne, to neposredno pomeni, da lahko posameznik, ki preko nižje davčne stopnje lahko zadrži sorazmerno večji del ustvarjene dodane vrednosti, uporablja del skupne lastnine na račun nekoga drugega.

Dodatne politične omejitve

16. Bi morala uravnotežena kapitalistična družba sprejeti dodatne naravne omejitve tudi na političnem področju?

Najprej je potrebno še enkrat poudariti, da so predlagane dodatne omejitve 'politične' in da so vse predlagane dodatne omejitve namenjene omejevanju danes nenaravno neomejene politične moči in vpliva posameznika na skupnost preko vzvoda socialnega kapitalskega statusa voljenega ali samo-oklicanega voditelja. A vse predlagane dodatne omejitve so namenjene preprečevanju revolucionarnega prevzema oblasti ter zaščiti in ohranitvi pravic in motivov vseh posameznikov, demokratične ureditve, civilizacijskih dosežkov ter ohranitvi naravnega okolja in biotske raznovrstnosti.

18. Prva politična omejitev bi morala postati, da prav **noben pripadnik človeške družbe ne bi smel zasesti nobenega od vodilnih političnih položajev v skupnosti, dokler ne bi imel vsaj enega lastnega potomca, po možnosti v krvnem sorodstvu.**

Vsako politično urejanje človeške družbe ima namreč dolgoročne medgeneracijske učinke. Posamezniki, ki še nimajo ali celo nočejo imeti lastnih potomcev, ne bi smeli postati vplivni predstavniki skupnosti.

Če osebno še niso ali celo ne želijo prispevati k medgeneracijskemu povezovanju družbene skupnosti, to praviloma pomeni, da celotne skupnosti in dolgoročnih medgeneracijskih posledic še ne razumejo in jih sploh še ne morejo pravilno razumeti.

Politični ukrepi takega posameznika pa lahko skupnosti na dolgi rok precej bolj škodijo kot koristijo. Ukrep se mora posledično nanašati na vse poslance, predsednike, direktorje javnih služb, predsednike sodišč, ministre, inšpektorje in vse druge, ki lahko samostojno odločajo ali predlagajo 'politične' rešitve, ki pa postanejo zavezujoče za skupnost. In – ne, taka omejitev ni namenjena izločanju posameznikov na osnovi spola, vere, barve kože, spolne usmerjenosti, prepričanja ali česar koli drugega, temveč izključno zagotavljanju neposredne medgeneracijske povezanosti politično vplivne osebe na celotno skupnost.

19. Za vse najbolj vplivne položaje v skupnosti bi morali kandidati obvezno opraviti ustrezna strokovno določena psihološka testiranja.

Zgodovina je preveč polna psihopatskih voditeljev, ki so povzročili neomejeno količino zlorab tako skupnosti kot naravnega okolja, da je posameznikom, ki ne dosegajo ustreznih psiholoških standardov, nujno potrebno onemogočiti prevzem odgovornosti za skupnost.

20. Noben posameznik, ki v izobraževalnem procesu še ni dokazal znanja in razumevanja iz naravoslovnega področja o regulacijah in delovanju povratnih regulacijskih povezav, ne bi smel imeti pravice kandidiranja za pomembne vplivne položaje v družbi.

Danes ne morete kandidirati za pilota letala, če nimate vseh potrebnih dokazil o znanju in izkušnjah. Lahko pa kandidirate za predsednika države. Ali si predstavljate, da bi na letališču pred poletom volili, kdo bo pilotiral letalo? Zakaj je torej povsem razumljivo, da so lahko poslanci, predsedniki, glavni sodniki, glavni tožilci ... ljudje, ki nimajo prav nobenega potrebnega znanja iz naravoslovnih znanj?

Zakaj nam je tako zelo vseeno, da ljudje, ki ne morejo razumeti niti narave, saj morda še ne poznajo niti osnovnih principov delovanja povratnih zvez, lahko predlagajo in potrjujejo politične rešitve in ukrepe na družbenem področju?

Naravoslovna znanja o regulacijah so tako pomembna in tako temeljna, da se ne bi smelo priznati prav nobene izobrazbe višje stopnje, v kateri posameznik ne bi dokazal znanja iz naravoslovnega področja regulacij, pozitivne in negativne povratne zveze, točke brez povratka, histerezne zanke, zakasnitve pri regulacijah, povratnih logičnih zankah in o vsem drugem, kar neposredno vpliva tako na naravo kot na družbo.

21. Voditelji zakonodajne veje (poslanci), sodne veje (predsednik vrhovnega sodišča, in vsi ustavni sodniki in generalni javni tožilec), oblasti (predsednik vlade in direktor policije) in predsednik države bi morali biti izvoljeni na neposrednih volitvah.

To je sploh edini način, da bi bile posamezne veje oblasti lahko neodvisne, in tudi edini način, da demokracija v družbi sploh lahko obstaja in se razvija. Za ustavnega sodnika bi lahko kandidirali tudi visoko kvalificirani strokovnjaki iz drugih področij znanosti, z dokazanimi visokimi osebnimi moralno-etičnimi standardi, in ne le pravni strokovnjaki. Ustavne pravice varujejo temeljne človekove pravice, kar presega samo pravne okvire.

22. Z namenom zmanjševanja vpliva posameznika na skupnost bi bilo potrebno odpraviti združljivost vplivnih položajev v skupnosti. Poslanci, ministri, sekretarji, župani, predsedniki vlade in osebe na podobnih odgovornih položajih v skupnosti ne bi smeli sočasno opravljati aktivne vloge v političnih strankah.

Politične stranke so, po pravilu, predstavniki interesne skupine posameznikov ali le dela posameznikov, ki delijo podobne svetovnonazorske poglede.

Predsedniki, ministri, župani in drugi vplivni posamezniki v skupnosti pa so predstavniki celotne skupnosti, ne le posameznega dela. Sočasno delovanje v imenu politične stranke in opravljanje dela na položaju

skupnosti je v tako velikem nasprotju motivov posameznika, da na skupnost vpliva precej bolj negativno kot pozitivno.

Posameznik, ki je, lahko tudi s položaja predsednika stranke, osvojil mesto na odgovornem položaju v skupnosti, bi moral svoj položaj v stranki prepustiti drugemu posamezniku, sam pa se posvetiti delu v imenu ter v korist celotne skupnosti.

23. Oblikovati bi bilo potrebno instrument avtomatske prekinitve mandata izvoljene osebe ter, po potrebi, takojšnji sklic nadomestnih volitev, kot velja v primerih smrti voljenega župana.

Kandidati bi morali ob predložitvi svoje kandidature predložiti svoj politični program, ki ga želijo zastopati v svojem mandatu, v glavnih točkah, in to predvsem, glede davčnih stopenj in drugih predlaganih ukrepov, ki vplivajo na razmerje med posameznikom in skupnostjo.

Kandidate bi morali voliti osebno in ne na osnovi pripadnosti listi politične stranke. Na volilnem seznamu bi morala biti prikazana fotografija osebe, ne bi pa smela biti več prikazana politična stranka, ki jo oseba predstavlja ali ji pripada.

Če bi izvoljeni poslanec želel potrditi kakšen zakon v nasprotju s svojim programom, s katerim je od volivcev prejel mandat za sprejem ustrezne zakonodaje, bi se tak glas samodejno razveljavil, poslancu pa bi avtomatsko potekel tudi mandat.

Popolnoma v nasprotju z interesi skupnosti je, da lahko posameznik brez programa najprej postane poslanec, nato pa brez programa ali celo v nasprotju s svojim programom potrjuje zakone – in tega volivci ne morejo spremeniti do izteka časovnega mandata.

To je družbeni sistem, pri katerem mora skupnost počakati, da se posamezniku, ki v popolnem nasprotju s svojimi zagotovili, na osnovi katerih je prejel pooblastilo skupnosti za zastopanje in zaupanje, preko noči postane morilec, tat ali posiljevalec, dovoli, da to počne, dokler se mu

ne izteče mandat, za katerega je prisegel, da bo deloval v dobro skupnosti in ne v dobro le nekaterih posameznikov.

Tak družbeni sistem omogoča, da skupina 'marketinško sposobnih posameznikov' prevzame oblast, ter v času, preden se mandat izteče, naredi tako zelo škodljive posledice za skupnost, da jih tudi v obdobju več generacij ali pa tudi nikoli več ni mogoče odpraviti.

Vsem izvoljenim osebam in predlagateljem zakonov bi samodejno potekel mandat tudi v vsakem primeru, ko bi Ustavno sodišče kakšen zakon ali del zakona razglasil kot protiustaven. Poslanci so prisegli, da bodo ščitili ustavo, in ko sprejmejo zakone, ki ustavo kršijo, so v nasprotju s podano prisego.

Sodbe in odločitve ustavnega sodišča bi morale biti sprejete najmanj z ustavno večino vseh sodnikov.

V primeru, da take večine na ustavnem sodišču v omejenem časovnem roku ni mogoče doseči, bi morali odgovor na tako vprašanje pridobiti na obveznem referendumu.

Vse spremembe, ki bi spreminjale ustavne pravice v smeri zmanjševanja pravic skupnosti ob sočasnem povečevanju pravic posameznikov, bi morala na obveznem referendumu podpreti najmanj ustavna večina vseh volivcev, sicer ne bi smele postati ali ostati veljavne.

Mandat predlagateljem in poslancem, ki so potrdili predlog, pa bi se moral samodejno prekiniti tudi v primeru, da bi bil potrjeni zakon naknadno zavržen v zakonodajnem referendumu. Izgubljeni zakonodajni referendum bi moral postati tudi nezaupnica in posledica bi morala postati tudi takojšnji odvzem pravice voljenemu posamezniku do zastopanja skupnosti.

V primeru samodejne prekinitve mandata poslancu bi v parlamentu položaj zasedel naslednji poslanec po številu zbranih glasov na volitvah. In to ne glede na pripadnost posamezni politični stranki. Odgovornost posameznega poslanca je osebna in ne le strankarska.

24. Spremeniti bi morali osnovno razlago, kaj je sovražni govor.

Sovražni govor je vsako izražanje in dejanje posameznika na odgovornem položaju, ki zaničuje, grozi, vzpostavlja, vodi in spodbuja posameznike in dele skupnosti v sovražna (povratna) dejanja in posledično v poglobljanje spirale nasilja.

V primeru sklicevanja vplivne osebe na 'svobodo govora' bi se moral mandat osebi za zasedanje odgovornega položaja samodejno prekiniti. Morebitno sklicevanje osebe na odgovornem položaju na svobodo govora, ki je potrebno, ker oseba na položaju izraža ali deluje v smeri, ki je opredeljena kot sovražni govor, je v nasprotju s prisego posameznika, da ne bo deloval na tak način. Kriteriji za osebe na vplivnih položajih v družbi bi morali biti bistveno bolj strogi kot za posameznike brez vplivnega položaja.

Svoboda govora je zaščitená pravica posameznikov, ki niso na vplivnih položajih. Verbalni in izrazni upor proti vplivnim osebám na položajih ter njihovim dejanjem, ki omejujejo ali kaznujejo nekatera dejanja v skupnosti, morajo ostati ustavno zaščitená oblika upora, ki je nujno potrebna, da se skupnost ne more razvijati preveč v napačno smer. Posameznik pa mora, seveda, prevzeti odgovornost za morebitna dejanja, ki predstavljajo osebne razžalitve drugih posameznikov, ki niso na vplivnih položajih, neposredne grožnje z nasiljem, s smrtjo ali z ekonomsko škodo, ali druga dejanja, ki so opredeljena kot kazniva dejanja.

Javno izražanje in delovanje politično vplivnih posameznikov, ki vodijo v delitve, kot na primer 'Amerika first', v praksi pomeni neposredno 'neformalno vojno napoved' vsem drugim 'ne-Amerika' državam.

Enako velja za, na primer, pozivanje ali vzpostavljanje 'taborišč za prevzgojo' ali razglašanje izključnih področij v korist enim in hkrati na škodo drugim delom človeške skupnosti.

Vsaka oblika 'sovražnega govora' bi morala imeti neposredno posledico v obliki takojšnjega in avtomatskega odvzema mandata posamezniku za izvajanje javne funkcije.

Slogane tipa 'Najprej Amerika' bi morali spremeniti v 'Najprej narava', 'Najprej ljudje', 'Najprej preživetje', 'Najprej svoboda in kakovost bivanja za vse'.

Predsedniki držav, parlamenta, poslanci, sodišč, vodilni politični ljudje v lokalni in globalni človeški družbi bi morali vedno delovati povezovalno, v imenu vseh posameznikov ter v korist njih in celotne skupnosti.

V nasprotnem primeru jim ne more in ne sme pripadati pravica do zasedanja vodilnega položaja v skupnosti in posredno vpliv, saj njihovo izražanje nakazuje, da obstaja velika verjetnost, da tudi svojo moč in vpliv uporabljajo v korist le nekaterih ter na škodo skupnosti in naravnega okolja.

25. Povečati bi bilo potrebno sodelovanje predsednikov držav na nivoju Združenih narodov, ki bi morali postati svetovni parlament, sposoben sprejemati odločitve v korist vseh držav in vseh prebivalcev.

Pravica veta nekaterih največjih držav bi se morala omejiti na pravico veta samo v primerih, kjer bi šli lahko ukrepi (ali ne-ukrepi) v korist le posameznim državam, skupinam ali posameznikom ter na škodo celotne skupnosti.

Tudi politične stranke bi morale vedno predstavljati program in predlagane rešitve za celotno skupnost. Politični programi 'delavske stranke' ali stranke 'upokojujencev' in vse podobne rešitve za le del skupnosti ne

sodijo v parlament in predstavniki interesnih skupin ne smejo postati politično vplivni.

26. Mandat posamezne osebe na vodilnem vplivnem položaju bi moral biti omejen na največ 5 let v celotnem življenju posameznika.

Predolgi ali verižni mandati na vodilnih položajih v skupnosti namreč rušijo sistem naravne selekcije. Na vodilno mesto posledično praviloma pride le (premlad in premalo izkušen) posameznik ali posameznik z najnižjim nivojem osebnih moralnih in etičnih standardov, in ne posameznik v času, ko je za tako vodilno mesto res najbolj primeren in dokazano usposobljen.

Za stabilnost skupnosti je pomembno, da posameznik kandidira za položaj z jasnim programom in z zavedanjem, da je njegov čas omejen. Le omejeni prispevki in omejen vpliv posameznika na skupnost lahko zagotovijo, da v času svojega vodenja ne povzroča kriznih razmer v korist posameznikov in na škodo skupnosti.

Mandati, ki jih posamezniki nizajo drugega za drugim, več kot očitno predstavljajo preveliko nevarnost za skupnost; posamezniki v več zaporednih mandatih si namreč praviloma skupnost in družbeni sistem preveč podredijo lastnim osebnim motivom ali motivom nekaterih ekonomsko bogatih posameznikov, ki s sredstvi podpirajo politično vplivnega predstavnika in si s tem medsebojno povratno omogočajo povečevanje političnega vpliva in ekonomske moči.

Samo omejeni mandat bi skupnosti (in vsaki stranki) omogočil in naložil, da bi sočasno pripravljala več kandidatov za vodilne položaje in da bi lahko na volitvah res imeli pravega, ne pa 'večnega' kandidata.

Po preteku 5 let od nastopa mandata bi se zato posamezniku mandat moral trajno izteči. In to bi moralo veljati za vse vplivne posameznike na vseh političnih področjih, kjer lahko s svojim pooblaščenim vplivom

kot posamezniki vplivajo na celotno skupnost. Poslance, predsednike, predsednike sodišč bi morali – zaradi neodvisnosti vej oblasti – volivci vedno voliti neposredno, posamezniki pa bi smeli imeti en sam mandat v življenju, kar vključuje tudi vojno stanje in stanje izrednih razmer.

Vpliv posameznika z daljšim ali celo s trajnim mandatom na kapital v lasti skupnosti in posredno na kapital v zasebni lasti je namreč preveliko breme ter tveganje tako za lokalno kot za globalno skupnost.

Zaradi omejitve vpliva posameznika na skupnost bi bilo potrebno ukiniti vse trajne, verižne ali ponavljajoče mandate tudi sodnikov, profesorjev, županov, ministrov, predsednikov večjih javnih služb in podjetij ter vseh drugih vplivnih položajev v skupnosti, skupno število mandatov na enakem vplivnem položaju pa omejiti na enega – ali največ na dva mandata v življenju posameznika.

Predlagani ukrep je namenjen sprejemanju dolgoročno boljših odločitev skupnosti, saj bi se s sistemom sprememb na vodilnih položajih sprejemale odločitve tako v 'eno' kot v 'drugo' smer, v povprečju pa bi bile odločitve skupnosti manj radikalne in bolj skladne z večinskim prepričanjem v družbi, z manjšim vplivom na naravno okolje ter z manjšimi motivi za vzpostavljanje izrednih razmer.

Izjeme v času izrednih razmer pa prav kličejo po vzpostavljanju in vzdrževanju izrednih razmer z namenom, da se v neskončnost podaljšuje mandat posamezniku na vplivnem položaju.

Skupnosti, ki se ne bi želele podrediti tej omejitvi, bi bilo potrebno obravnavati kot skupnosti, v katerih velja bolj ali manj prikrito sužnjelastništvo ter kolonializem.

- 27. Vsem polnoletnim ljudem na svetu bi morali priznati volilno pravico in tudi za obsojene za kriminalna dejanja odpraviti sužnjelastništvo in hlapčevstvo.**

Povsem protislovno je, da se del črne populacije v Ameriki, velja pa gotovo tudi drugod po svetu za podobne primere, statistično sistematično namerno kriminalizira z namenom, da se jim odvzame volilna pravica. S tem se namreč spreminja tudi volilni rezultat in posledično politika celotne skupnosti države.

V resnici je še precej slabše, kot se sliši, saj tudi pretežno 'demokratična' ameriška ustava sužnjelastništva in hlapčevstva za obsojene za kriminalna dejanja tudi do danes še vedno ni odpravila; zelo podobno, a vseeno precej bolj omejeno določilo o prisilnem delu pa je tudi del Evropske konvencije o človekovih pravicah za osebe, ki prestajajo zaporno kazen. Res pa je, da evropska konvencija, za razliko od ameriške, obsojenim ne odvzame volilne pravice ter s tem možnosti dolgoročnega vpliva na spremembo družbene ureditve.

28. Vsi volilni postopki in referendum bi morali trajati najmanj toliko časa, da bi se o kandidatih ali vprašanih izjasnila najmanj polovica volilnih upravičencev.

Noben voljeni kandidat ne bi smel biti imenovan in nobena odločitev sprejeta, dokler se volitev ne bo udeležila najmanj polovica volilnih upravičencev.

To pravilo bi bilo tudi pritisk na volivce, da se čim prej udeležijo volitev, saj se spremembe ne morejo uveljaviti, dokler se o njih ne bi izrazila vsaj polovica volilnih upravičencev.

To pravilo ima lahko izjemo v času morebitne vojne ali krize, kjer bi lahko začasno upravnika imenovala manjša skupina predhodno pooblaščenih volilnih upravičencev ali poslancev, a le za krajše omejeno časovno obdobje, največ enega leta; takoj po odpravi razlogov, ki so onemogočili volitve, pa bi se morale ponovno opraviti prave volitve z najmanj polovično udeležbo.

V nobenem primeru pa nobenemu posamezniku ne bi smeli podaljšati političnega mandata preko obdobja petih let. Po preteku mandata mora vodilno mesto prevzeti njegov namestnik ali drugi začasni voditelj, ki pa mu s prevzemom vodenja prav tako začne teči omejeni čas vodenja in je ponovno omejen na skupaj največ 5 let v življenju istega posameznika.

29. Nobenih volilnih rezultatov, ki jih ‘opozicija’ ne more samostojno in neodvisno kontrolirati, se ne bi smelo priznati kot veljavnih.

A kljub temu voditelj, ki mu je mandat potekel, ne bi smel več imeti veljavne vloge na odgovornem položaju.

30. Za razvoj skupnosti v skladu z naravnim okoljem bi bilo potrebno zagotoviti enakomerno zastopanost spolov v različnih poklicih in šolah.

V praksi to pomeni, da bi se v tradicionalno ‘ženskih’ ali ‘moških’ poklicih, pri vseh dostopih do delovnih ali izobraževalnih mest, ki imajo omejeno število razpisanih mest (na primer pri sprejemu v šolo) ter pri izbiri sodelavcev v uradnih postopkih na sodiščih ali uradih, oziroma povsod, kjer zastopanost zasedenosti mest enega spola že presega 65 % vseh mest, kandidatom tistega spola, ki je v manjšini, morale priznati izključno in zaščiteno pravico do položaja ali mesta pred kandidati tistega spola, ki že predstavlja večino. Oziroma – kriterij spola bi moral prevladati nad drugimi kriteriji ‘točkovanja’.

Sorazmerna zastopanost obeh spolov v vseh delih skupnosti je predpogoj, da se skupnost lahko razvija skladno z naravnim okoljem.

Pri tem pa bi bilo potrebno upoštevati le kriterij spola glede na biološko lastnost posameznika za ustvarjanje zarodnih celic ter naravni razvoj otroka od zarodka do rojstva ter, na drugi strani, lastnost posameznika za naravno ustvarjanje spolnih celic za oploditev zarodne celice, ne pa tudi morebitne omejenosti posameznika zaradi zdravstvenih ali okoljskih vplivov, prepričanja, vedenja, počutja, ekonomskega ali družbenega

vpliva, vere, barve kože ali odnosa in načina izražanja posameznika v skupnosti.

17. Ali so predlagani ukrepi edini in vsi, ki so potrebni?

Gotovo še niso navedene vse spremembe, ki bi bile potrebne ali smiselne. Pri ocenjevanju katerega koli od predlogov, ki so že predlagani, ali pa takih, ki bi jih kot dodatne ali kot alternativne predlagal kdor koli drug, pa je potrebno slediti skupnemu cilju: to je uravnotežena kapitalska družba z vsaj naslednjimi osnovnimi lastnostmi:

1. Človeško delo bi moralo postati zaščiten oblika kapitala in osnovna človekova pravica kot temelj za osebno svobodo posameznika.
2. Vsaj polovica ustvarjene dodane vrednosti mora biti namenjena trgu osebnega človeškega dela.
3. Na trgu dela morajo biti razmerja med upravičenci do prihodkov iz naslova človeškega dela relativno omejena.
4. Največ polovica ustvarjene dodane vrednosti sme biti namenjena prihodkom iz naslova kapitalskih vložkov, ki niso osebno človeško delo.
5. Davčne stopnje in časovna obdobja na dohodke iz naslova človeškega dela in donosov na kapital morajo biti izravnane.
6. Skupne efektivne davčne stopnje na delo in donose na kapital morajo biti največ 50 %, lahko pa so nižje.
7. Pravica posameznika, da opravlja politično vplivno vlogo v družbi, mora biti časovno omejena.
8. Volitev se mora udeležiti najmanj polovica volilnih upravičencev, sicer niso zaključene ali pa niso veljavne.

18. Kako in kdaj naj bi družbene spremembe uvedli v prakso?

Čim prej, če bi želeli ohraniti, kar nam je ostalo od naravnega okolja, in če bi želeli ohraniti demokratično ureditev in civilizacijske dosežke razvite družbe.

Kako? Izključno demokratično, z aktivnim vplivanjem na voljene predstavnike političnih strank.

To lahko naredimo z izbiro takih zastopnikov v parlamentu, ki bi posameznika, ki voli, bolje in dolgoročno bolj vzdržno zastopali pri bistvenih vprašanjih. **Bistvena vprašanja so tista, ki so najbolj pomembna za ohranitev naravnega okolja ter za ponovno vzpostavitev moralno-etične družbe, v kateri bi bilo še vedno mogoče in vredno živeti človeka vredno življenje.**

19. Kje bi lahko predlagane spremembe uvedli 'otočno'?

Otočno (samo v posamezni državi ali celo na nivoju posameznika) bi lahko predlagane spremembe uvedli le na področju, ki je 'neodvisno od drugih področij ali držav'.

Take so na primer večje države, celine ali večje skupnosti, na primer EU, Amerika, Avstralija, Rusija, Kitajska, Indija ali Velika Britanija.

A pravzaprav so vsi ti primeri zelo slab primer, saj se vse naštete države v osnovi obnašajo kot najslabši primer kolonizacije drugih držav in drugih delov družbe.

Za otočno spremembo je pomembno, da bi imela skupnost dovolj hrane in energije za preživetje, da bi lahko samostojno preživela daljše obdobje, medsebojno pravico za plačevanje davkov glede na območje obremenjevanja okolja ter sorazmerneга ustvarjanja prihodkov pa bi si otočne države z drugimi državami lahko priznale le na osnovi ustreznih medsebojnih sporazumov na osnovi recipročnosti in solidarni odgovornosti za plačilo deležev davkov.

20. Ali so kje države, ki bi morale takoj vpeljati predlagane izravnalne davke?

Vse države, še posebej pa vse tiste, v katerih prevladuje revščina, in vse

države, ki so tarča kolonializma mednarodnih korporacij, bi morale takoj vpeljati predlagane izravnalne davčne stopnje, druge ukrepe pa čim prej. Tak primer so vse države, ki so na robu bankrota, čeprav so v osnovi bogate z naravnimi viri. A tudi danes največje in najbogatejše države bi morale predlagane spremembe uvesti čimprej, saj so tudi same postale tarče konsolidiranja lastništva in žrtve podnebnih sprememb, posledičnih migracij ter prihajajočih radikalnih sprememb družbenih režimov.

21. Ali bi lahko posameznik s spremembo svojega načina porabe vplival na skupnost?

Da bi posameznik otočno, s spremembo lastnega odnosa do narave ter trenutne porabe energije na prebivalca, spremenil tok zgodovine, je povsem nemogoče.

Razen, če gre za posameznika, čigar ravnanje res pomembno vpliva na skupno porabo energije v celotni skupnosti.

Posameznik lahko in mora spremeniti izključno svoj lastni odnos do razmerja med posameznikom in skupnostjo ter si prizadevati, da se predlagane omejitve čim prej uvedejo kot splošno veljavne.

Samo tako se namreč lahko spremeni skupni odnos do okolja in do celotne človeške skupnosti.

22. Zakaj otočna sprememba ter spremenjen odnos posameznika ne more rešiti planeta Zemlja?

Težave z okoljem so globalne in za spremembo se morajo predlagane spremembe uveljaviti globalno in ne lokalno.

Požiganje in krčenje deževnih gozdov in pragozdov na vseh celinah in povsod, kjer se to dogaja danes in se je dogajalo v bližnji preteklosti, pa tudi globalno onesnaževanje voda in zraka vpliva onstran vseh nacionalnih meja. Na žalost se ne bo končalo, če bo le posamezna skupnost ali država sprejela predlagane ekonomske ukrepe in rešitve.

Res pa je tudi, da se vsaj brez otoplo predlaganih sprememb v praksi prav nikjer ne morejo pokazati pozitivne posledice predlaganih rešitev.

Žal so tovrstne spremembe primer klasične dileme 'kure ali jajce' – kaj je bilo prej?

Rešitev je zato mogoča le s postopnim približevanjem predlaganim ciljem, korak za korakom, s postopnim oddaljevanjem od današnjih skrajnih ureditev in popolne neomejenosti posameznika v razmerju do skupnosti.

23. Kdo se mora spremeniti, da lahko uresničimo predlagane spremembe?

Najprej mora svoj odnos do razmerja med skupno in zasebno lastnino in posledično s političnim vplivom, ki iz tega naslova izhaja, spremeniti vsak posameznik, ki se seznanil z vsebino tega besedila.

Vsak posameznik bi moral dojeti, da z 90 % verjetnostjo tudi sam že sodi med tiste, ki mu današnji družbeni sistem v ekonomskem in družbenem smislu veliko več jemlje, kot mu omogoča ali mu daje.

Če tega ne vidite tako, se vprašajte: kako je mogoče, da je bogastvo med posamezniki v človeški družbi razporejeno v korist 10 % in na škodo 90 %? Dojeti bi tudi moral, da bo sčasoma njegov položaj le še slabši in da njegovo nadaljnje podpiranje sistema, kjer se ščiti večinskega lastnika ter kapital izključno v oblikah, ki niso človeško delo, dela ta postopek vsak dan le še hitrejši in bolj nasilen.

Dojeti bi moral, da je predlagana rešitev pravzaprav povsem enostavna za implementacijo, hkrati pa je tudi povsem edina možnost, ki je človeški družbi in naravnemu okolju še preostala.

Dojeti bi moral tudi, da se čas za predlagano spremembo nepreklicno izteka. Morda je pravzaprav celo že prepozno. Človeška družba je namreč okolje že spremenila v dvigalo, ki pospešeno pada proti dnu prepada.

24. Kako se ne sme uvajati družbenih sprememb?

Na noben način se sprememb ne sme uvajati nasilno ali z revolucijo.

Nasilje in revolucionarni pristop vodita le v spiralo nasilja, ki vodi le še v hitrejšo in močnejšo obliko diktature posameznika ali diktature večinskih lastnikov. Čeprav živimo v pospešenem prostem padu, pa je vpliv posameznikov, ki ekonomsko in vplivno obvladujejo človeško skupnost, tako močan, da je vsako nasilje v kateri koli smeri že vnaprej obsojeno na propad.

25. Zakaj bi skupnosti lahko uspelo?

Skupnost kot taka sicer ne obstaja. Obstajajo pa posamezniki, ki imajo enake lastnosti in motive ter s tem skupaj posredno oblikujejo skupnost.

Če bi torej večina posameznikov dojela in sprejela predlagane spremembe, bi se te spremembe zgodile same od sebe.

In to se lahko zgodi kadar koli, kjer koli, in tudi zelo hitro. Z 'enostavno' uvedbo izravnalnih in izravnanih davčnih stopenj. Predvsem pa bi predlagane spremembe lahko uspelo zato, ker so v korist vseh posameznikov, tako revnih kot bogatih, ker predstavljajo upanje, da je celotno skupnost še mogoče povezati v skupnem izzivu ohranitve naravnega okolja ter zaustavitvi spirale nasilja za prostor in naravne vire ter posledični popolni razpad civilizacije.

Posledice

26. Kaj bi bile posledice predlaganih ukrepov za posameznika in za skupnost?

Posledice predvidenih ukrepov lahko delimo na pričakovane pozitivne ter na 'kolateralne' negativne posledice.

Pričakovane pozitivne posledice predlaganih ukrepov so gotovo pozitivne za okolje, za vse posameznike in posledično za celotno skupnost.

27. Kaj bi predlagane spremembe pomenile za današnjo skupnost v pozitivnem smislu?

Spremembe v osnovi pomenijo samoomejitev posameznika v svojo korist in sočasno v korist skupnosti, ki bi na daljši rok pomenila edino možnost preživetja človeške družbe.

Spremenjeni odnos do varovanja intelektualne lastnine bi usmeril razvoj v energetsko učinkovitost, trajnost, vzdržnost ter v čim bolj naravne metode zdravljenja.

Odpravili bi možnosti za prisvajanje vpliva ter bolj ali manj prikrite in časovno neomejene ekonomske moči posameznika, s katero vse manj posameznikov obvladuje vse večji del svetovne družbe ter celotnega premoženja, na vseh področjih.

Odpravili bi možnost, da bi lahko posameznik dodatno obogatel na način, s katerim siromaši skupnost ali si prisvaja del zalog vrednosti skupnosti.

Odpravili bi možnost, da lahko kateri koli posameznik na katerem koli področju obogati na način, da odpusti delavce ter si prilasti njihove zaloge vrednosti v obliki minulega dela in skladov za pokojnine.

Odpravili bi možnost, da lahko posameznik obogati s provizijami ali z nerazumno visokimi in nesorazmernimi odškodninami v razmerju do trga dela ter do kraja izvora odškodnine ter obremenitve okolja.

Odpravili bi možnosti, da katera koli država ali skupnost (p)ostane kolonizirana sužnjelastniška družba.

Posledično bi se družbe in skupnosti povezale v skupnem motivu za ohranitev naravnega okolja ter za vzpostavitev vzdržne moralno-etične globalne skupnosti, v kateri prav vsak posameznik lahko dobi svoje mesto ter možnost za osebno rast, sodelovanje, preživetje in dvigovanje kakovosti bivanja v okviru naravnih možnosti.

Vsi posamezniki bi pridobili ob dejstvu, da bi se družba na osnovi predlaganih ukrepov in dodatnih omejitev posameznikov ponovno 'normalizirala' in bi se na grafu družbenih ureditev lahko predstavila na dolgoročno stabilno področje in posledično na usklajenost življenja z naravnim okoljem.

Osnovna predpostavka za tako prepričanje je, da bi lahko bogata skupnost in sorazmerno dodatno omejeni posameznik skupaj sprejemali boljše ter dolgoročno bolj vzdržne odločitve, kot jih sprejema današnja skupnost in posameznik v ekonomsko povsem neomejenih družbenih ureditvah in razmerjih.

28. Katere so glavne pričakovane negativne posledice predlaganih omejitev in ukrepov?

Omejevanje pravice posameznika do neomejenega bogatenja bi kot 'negativne posledice' gotovo najbolj občutili najbolj nesorazmerno bogati in

najbolj nesorazmerno vplivni posamezniki. Zaradi omejitev bi namreč morali prevzeti svoj del soodgovornosti za skupnost, ki bi moral biti bistveno večji, kot je to danes in kot je bilo do sedaj.

Negativne posledice bi bile precej manjše za veliko večino posameznikov v celotni človeški skupnosti, ki so danes v sužnjelastniškem položaju brez vsega, z uničenim trgom dela ter zadolženi za več generacij. Za veliko večino bi bile posledice predvsem pozitivne.

Za del sorazmerno bogatih, vplivnih in odgovornih posameznikov, ki so že doslej živeli in delali na predlagani način ter v duhu predlaganih dodatnih omejitev in ukrepov, predlagane spremembe ne bi predstavljale praktično nobene spremembe.

‘Negativne’ posledice pa bi bile verjetno vseeno številne in verjetno bi se prav vsi posamezniki v skupnosti soočili vsaj s kakšno od njih.

Produkcijski in potrošni kapital bi se gotovo podražil in postal bi tudi bistveno bolj težko dostopen, saj se vsaj nekaterih danes dostopnih oblik potrošnega kapitala ne bi več dobilo na vsakem koraku, kot je to danes.

Potovanja, na primer z letali, bi se podražila ali postala celo povsem nedostopna, dokler ne bi postala okoljsko vzdržna ter energetske manj potratna. Upočasnila bi se skupna rast, lahko bi celo nastopila večja ‘tehnološka recesija’ oziroma zmanjšanje skupne proizvodnje dodane vrednosti.

Posamezniki, ki so sposobni za delo, danes pa živijo od socialnih prejemkov, bi se morali aktivirati na trgu dela, njihove pravice in socialni donosi pa bi morali postati pogojeni z njihovo aktivno udeležbo na trgu dela.

Vsi posamezniki, ki živijo od kapitalskih rent na račun drugih z načinom prisvajanja in ne ustvarjanja dodane vrednosti v sorazmerni kombinaciji človeškega dela in vloženega kapitala, bi se soočili z odgovornostjo iz naslova kapitalskih donosov za skrb za skupnost ter za skrb za vzpostavitev ter vzdrževanje trga dela.

Na drugi strani pa bi nastale tudi številne pozitivne posledice predlaganih ukrepov in sprememb; verjetno bi se prav vsi posamezniki soočili vsaj s kakšno od njih. Predvsem bi se povečal obseg trga dela ter s tem posledično tudi svoboda, kupna moč in odnos posameznikov do porabe energije in s tem do naravnega okolja.

In v tem je tudi smisel predlagane spremembe. Vsi posamezniki nekaj izgubijo in vsi na drugi strani pridobijo nekaj možnosti za preživetje človeške vrste ter ohranitev vsaj dela naravnega okolja.

29. Zakaj bi bile spremembe in omejitve koristne tudi za najbolj bogate in vplivne posameznike?

Depresija, ki vodi v nacionalizem, fašizem in revolucijo, vodi tudi v diktatorski nasilni prevzem oblasti. Na novo nastala družbena ureditev pa svoje kapitalske zaloge nasilno prevzame tam, kjer so te najbolj koncentrirane, torej pri bogatih posameznikih.

To se je v zgodovini že večkrat ponovilo, a se tega bogati in vplivni posamezniki še kar nočejo naučiti. Če bi se, bi namreč predlagane rešitve predlagali že sami in jih tudi podprli na vse mogoče načine, saj predstavljajo edino res pravo obrambo pred prihajajočimi dogodki.

30. Kaj bi lahko prav vsak posameznik naredil takoj?

Vsak posameznik bi moral takoj narediti vsaj tri stvari:

1. Dojeti bi moral slabosti ter uničujoče posledice (do) sedanjega družbene sistema ter prednosti predlaganega modela – kot verjetno edino in zadnjo možnost preprečitve množičnega izumiranja človeške družbe.
2. Spremeniti mora svoj odnos med zasebnim in skupnim premoženjem ter posledično svoj odnos do tega, komu bo na volitvah (za kateri koli odgovorni položaj v skupnosti) podelil svoje pooblastilo ter katera dejanja v skupnosti bo bolj ali manj aktivno zagovarjal in podpiral.
3. Čim prej bi moral posredovati to besedilo naprej tudi drugim posameznikom v razmislek in spremembo odnosa.

31. Kaj bo, pričakovano, posameznik res naredil?

V zgodovini posamezniki niso naredili ničesar od naštetega. Enostavno so se 'prilagodili' in 'podredili' obstoječemu sistemu. In kaj nameravate vi?

32. Zakaj posameznik ne naredi, kar bi moral?

Razlogov je, na žalost, zelo veliko, skupno vsem razlogom pa je dejstvo, da se posameznik večinoma raje odloči za cilj ali pot, ki je zanj lažje dosegljiv, in ne za cilj ali pot, ki predstavlja večji izziv.

'Bolje vrabec v roki kot golob na strehi.'

Posamezniku je v razvitem svetu **lažje 'obogateti'** na način prisvajanja dodane vrednosti na osnovi kapitala kot na način prisvajanja na osnovi lastnega osebnega človeškega dela.

Posamezniku je v razvitem svetu **lažje** (legalizirano) **prisvajati zaloge vrednosti** drugih ali skupnosti na osnovi 'socialnih statusov', kot pa aktivno ustvarjati dodano vrednost v postopku sprememb oblike kapitala v drugo obliko.

Osebnostno delo je napor. In ker posameznika pri izogibanju tega podpira in v tako dejanje usmerja tudi sistem, je odločitev povsem 'logična' in 'racionalna'.

Šolski sistem razvitega sveta že desetletja (stoletja) uči predvsem to, kako se legalizira prisvajanje in kako se uspešno prisvaja in kolonizira, ne pa, kako se kaj učinkovito naredi ali ustvari hitreje, bolje, z manj porabljenega kapitala ter z manj odpadki.

Politični sistem dodatno uničuje trg dela in razvija trg prejemnikov socialnih prejemkov in UTD ter s tem sistematično vodi družbo v popolno razslojitev na tiste, ki jim pripada kakovost bivanja, in tiste, ki jim pripada osnovno preživetje.

Skupna lastnost razlogov za pasivnost posameznikov pa je tudi, da bi predlagane spremembe pomenile za posameznika 'znižanje hitrosti rasti kakovosti bivanja' ter povsem onemogočanje neomejene obogatitve v kratkem času (**American dream**).

Večina posameznikov se tudi bolje počuti, če **sledi drugim**.

Ti drugi pa, žal, vodijo skupnost običajno skladno s svojimi osebnimi motivi, ti pa so, praviloma, **v nasprotju z motivi skupnosti**.

Skrajni primer navezave skupnosti in posameznika je naveza 'nemški in avstrijski narod ter Hitler' kot domnevno 'razsvetljeni absolutist' v obdobju pred drugo svetovno vojno.

Primer so tudi lokalne delitve nekaterih drugih narodov, ki so Hitlerju večinsko sledili in se le delno uprli.

Dejstvo je, da je bilo za končanje druge svetovne vojne potrebno sodelovanje večine posameznikov na svetu.

To obdobje bi se lahko končalo tudi povsem drugače, če bi Hitlerju uspelo še pred zahodnimi zavezniki izdelati uspešno atomsko orožje.

Na srečo celotne svetovne skupnosti sveta so imeli zavezniki, pa tudi Stalin, na 'svobodo posameznika' vseeno vsaj malo bolj sprejemljiv pogled za celotno skupnost, kot ga je imel Hitler.

Ni pa nujno, da imajo tak 'za zahodno civilizacijo še sprejemljiv' pogled tudi Kitajci. Zgodovina in današnja dejstva namreč bolj dokazujejo povsem nasprotno. Zato je 'skokovito neomejeni ekonomski uspeh' Kitajske lahko še prej toliko bolj problematičen za celotno človeško družbo, naravno okolje in za vse civilizacijske dosežke zahodne družbene ureditve nasploh.

Morda pa posameznik podpira nekatera dejanja v skupnosti iz razlogov maščevanja za vse krivice, ki so se mu zgodile ali so se zgodile komu drugemu v preteklosti, ter pri tem verjame, da so taka dejanja bolj škodljiva za skupnost kot zanj – ali pa mu je povsem vseeno, samo da se 'maščuje'. Ali pa verjame v kult večje sile in delo razsvetljenega absolutista, ki bo prinesel rešitev in odrešitev v korist celotne skupnosti.

33. Ali je teoretično mogoč koncept razsvetljenega absolutista?

Že teoretično bi moral 'razsvetljeni absolutist' najprej postati diktator, kar pomeni, da bi si moral bolj ali manj nasilno podrediti celotno skupnost.

Podrejanje kogar koli pa pomeni, da mora biti tisti, ki si podreja nekoga drugega, najprej na nižjem moralno-etičnem nivoju, kot je tisti, ki se je 'pustil podrediti'. Ali – povedano drugače – kdor si podreja drugega, mora biti pripravljen storiti bolj nemoralno dejanje kot njegov nasprotnik, ki se je ustavil korak prej in se je s tem podredil prvemu.

Posledično pride do naravne selekcije, pri kateri je diktator vedno lahko le tisti, ki osebno vedno dokazuje najnižji nivo moralno-etičnih vrednot.

Ker posameznik celotne skupnosti sam fizično ne more nasilno obvladati, jo lahko obvlada le posredno, s pomočjo vzvoda sebi podrejene manjšine, ki pa mora prav tako dokazano izkazati nižji moralno-etični standard od celotne skupnosti.

Nasilno obvladovanje skupnosti je zato spirala nasilja, ki se ne more končati, saj bi se večina nasilni manjšini maščevala za povzročeno trpljenje, če bi se manjšina odločila popustiti pri svojih doseženih razmerjih.

Zato manjšina tudi svojemu diktatorju ne more dovoliti, da bi ta spremenil svoje moralno-etično stališče do skupnosti in bi preko noči postal razsvetljeni absolutist ter začel 'sistem' spreminjati v korist skupnosti.

V primeru take spremembe bi manjšina svojega diktatorja zamenjala z novim diktatorjem, ki pa bi bil praviloma še slabši za skupnost, kot je bil njegov predhodnik.

Koncept razsvetljeni absolutist posledično teoretično ni mogoč.

34. Kdo je torej res pravi Lutkar in kdo lutka?

Čeprav se morda zdi na prvi pogled, da so 'Lutkarji' bogati ali vplivni posamezniki, pa v sodobnem svetu po drugi svetovni vojni ni tako.

Lutkar je danes, dokler še obstaja možnost demokratičnih ter 'politično neomejenih' volitev, prav vsak posameznik v skupnosti, ki ima lastno volilno pravico za imenovanje svojega predstavnika v skupna telesa odločanja (parlament).

Pooblaščen predstavniki si z zbiranjem pooblastil za zastopanje poveča svoj politični vpliv, ki pooblaščenemu posamezniku nato daje ekonomsko moč.

Pooblaščen posameznik lahko nato določi upravo (vlado) in s tem odloča tako o zasebni lastnini kot o lastnini skupnosti ter tudi o vseh davčnih stopnjah, ki so najbolj pomembne za regulacijo sistema človeške družbe.

Posameznik s tem, ko svoje pooblastilo za zastopanje zaupa drugemu posamezniku, prenese svoje pooblastilo lutkarja na drugega posameznika,

pooblaščen posameznik pa z zbiranjem pooblastil tako postane pooblaščen lutkar; posameznik, ki je pooblastilo oddal, pa ostane lutkar.

Potrebno je dojeti, da v osnovi pravi lutkar ni 'pooblaščen lutkar'.

V demokratični družbi je pravi lutkar z vsemi vzvodi za spremembe vsak posameznik, ki ima volilno pravico.

Politični predstavniki so namreč le pooblaščen lutkarji. In vsi politično in ekonomsko vplivni posamezniki so močni in vplivni samo zato, ker jim to dovoli večina lutkarjev.

Če (in ko) bi se pravi lutkarji res zavedali, da so prav oni sami Lutkarji, bi se šele vzpostavile razmere, v katerih bi se lahko celotna skupnost ponovno spremenila v normalno (distribuirano) in moralno-etično enotno skupnost, ki bi lahko ponovno vzpostavila vzdržno razmerje z naravnim okoljem.

Zato je izredno pomembno, da bi prav vsi posamezniki ustrezno spremenili svoj lastni odnos do razmerja med zasebno in skupno lastnino ter podelili svoje pooblastilo izključno tistim, ki bi uvedli predlagane spremembe davčnih stopenj in druge predlagane konceptualne spremembe.

35. Zakaj se 'pravi lutkar' noče soočiti s svojo družbeno in zgodovinsko vlogo?

Večina lutkarjev tega ne stori, ker bi morali za to prevzeti tudi svoj del soodgovornosti za stanje v družbi in naravi.

Lutkarji se raje predajamo stanju kolektivnega zaupanja, da je vse v redu, da so osnovne človekove pravice, svoboda, demokracija ter kakovostno življenje v naravnem okolju trajno zagotovljene pravice, ki so pridobljene za vedno, in da bo tako za vedno tudi ostalo.

Žal pa je resnica vsak dan bolj oddaljena od splošnega kolektivnega prepričanja, tako da bo imelo prebujanje iz stanja globoke hipnoze izredno negativne posledice na posameznike, na celotno skupnost in na naravno okolje.

Pri tem pa ne gre za nov pojav, temveč le za novo ponavljanje zgodovinsko enakih vzorcev, ki si sledijo že skozi celotno kratko zgodovino človeške skupnosti.

Kot dokazujejo udeležbe na volitvah, se večina pravih lutkarjev ni pripravljena soočiti s svojo soodgovornostjo, se volitvam izogiba – oziroma se volitev in referendumov sploh ne udeležuje.

Pri tem se nezavedno ali pa tudi zavestno raje samodejno prestavijo v vlogo lutke, se skrijejo za drugimi in prepustijo drugim posameznikom, da odločajo tudi v njihovem imenu, sami pa le govorijo o tem, kako so odločitve v škodo skupnosti škodljive in kako jih sami ne podpirajo.

Dejstvo pa je, da posameznik, ki ima volilno pravico in na volitvah aktivno ne podpre sprememb v korist uravnoteženega razmerja med motivi posameznikov in skupnosti, v resnici podpira obstoječe stanje, in to ne glede na vprašanje na volitvah ter današnjo pravico neomejenega bogatenja in neomejenega družbenega vpliva posameznikov na skupnost.

36. Kakšne so posledice ne-ukrepanja posameznika in skupnosti?

Posledice so navedene že na začetku prvega dela knjige.

Res je, da ni mogoče z gotovostjo pravilno oceniti vseh posledic predlaganih 'ekonomskih in političnih' ukrepov in omejitev, a res je tudi, da je pa na žalost mogoče predvideti posledice ne-ukrepanja.

Dejstvo je, da je ponavljanje enakih dejanj in pričakovanje drugačnih rezultatov osnovna definicija za norost.

Ali torej človeška družba res odraža kolektivno inteligenco ali je ne in se bo do svojega konca obnašala le kot zajedavec in virus na planetu Zemlja, je torej odvisno od vprašanj, povezanih s temi in podobnimi predlogi o dodatnih omejitvah pravice posameznika v razmerju do skupnosti.

Posledice za posameznika pa bodo tudi v tem, da bo verjetno zelo kmalu izgubil celo svojo vlogo 'Lutkarja'.

Ko se bo namreč ustavilo delovanje danes še obstoječega družbeno-političnega sistema, ki zaenkrat še omogoča posamezniku izbiro svojega predstavnika, ki nato v imenu posameznikov in skupnosti zaenkrat 'še vedno lahko' oziroma 'še vedno sme' spreminjati davčne stopnje, bo posameznik svojo vlogo lutkarja dokončno izgubil in bo za vedno ostal le še lutka. Lutkarji pa bodo tisti posamezniki, ki jim je uspelo prisvojiti svojo neomejeno lastniško in vplivno ekonomsko moč.

Posledice bodo tudi v dejstvu, da bomo le še zgroženo opazovali, koliko si bo kdo prisvojil na račun nekoga drugega ali na račun skupnosti in na kakšen način.

Nivo morale in etike bo pri tem z vsakim dnem nižji, nasilje, revščina, obseg prisvajanja ter negativne posledice na svobodo, demokratično voljo, pravice posameznikov in na naravno okolje pa bodo vsak dan večje.

37. Ali torej sploh lahko spremenimo sistem?

Lahko ga, če bi ga res hoteli.

Sistem lahko spremeni le večina posameznikov v skupnosti.

Tudi Hitlerja je, tako kot vsakega drugega diktatorja pred tem, na koncu le premagala skoraj celotna svetovna skupnost skupaj.

Če pa tudi celotna skupnost ne bi bila uspešna, pa doslej še nobeden od diktatorjev ni bil nesmrten, in to velja tudi za vse cesarje, kralje, sultane, generale, predsednike in faraone.

Žal pa se tudi po nobeni vojni doslej predlagane splošne samoomejitve posameznikov v odnosu do skupnosti niso uveljavile. Še več.

Lahko bi rekli, da se o uravnoveženi kapitalistični družbi ter o prednostih in lastnostih, ki bi omogočile preživetje naravnega okolja in posledično vzpostavitvi razmer, ki bi dolgoročno omogočale in vzdrževale svobodo in demokracijo v človeški družbi, doslej pravzaprav še nikoli ni resno razmišljalo.

38. Ali bi lahko torej sploh kakor koli prišlo do predlagane spremembe?

Mahatma Gandhi je nekoč rekel in tudi živel v smeri sledeče misli: »Majhna skupina odločnih in podobno mislečih ljudi lahko spremeni potek zgodovine.«

Morda pa se bo kdaj taka skupina oblikovala in spremenila tok zgodovine, dokler bo to sploh še imelo smisel in bo to še mogoče.

Čas za tovrstna dejanja se, žal, neusmiljeno izteka. Ali pa, če pogledamo z druge strani, je prav zdaj dovolj časa zaradi vseh na novo nakopičenih razmer.

Ohranjanje človeške vrste po tem, ko bodo izumrle danes še preostale za preživetje pomembne vrste drugih živih bitij, bo namreč povsem nemogoče. In to se lahko zgodi že v roku 10 ali 20 let.

Pri tem pa je pomembno razumeti, da bi bile predlagane spremembe v korist zaščite motivov posameznikov v vseh družbenih slojih in delih družbe ter posameznikov v vseh delih skupnosti.

III. del

ZAKLJUČEK

Komu lahko verjamemo?

Če ne morete verjeti tega, kar ste prebrali od 'neimenovanega avtorja', pa boste morda razumeli besede znanega ekonomista **dr. Jožeta Mencingerja**, ki je v predgovor k ponatisu slovenske izdaje Marxovega *Komunističnega manifesta* (Ljubljana, Založba Maks Viktor, 2008) napisal:

»Zdi se mi, da je zdajšnja gospodarsko krizo mogoče pojasniti le z 'marksistično' razlago svetovnih gospodarskih dogajanj v preteklih štirih desetletjih, ko se je prej dolgo stabilna delitev BDP med delom in kapitalom 75:25 začela spreminjati v današnjo 67:33, ko so lastnike družb vse bolj zamenjevali lastniki premoženja, ki so na borzah igrali 'monopoli', in ko je gospodarska učinkovitost povzročala vse večjo presežno ponudbo dobrin.«

ter

»Enako ustrezni so opisi sodobne globalizacije in nacionalnega interesa. Globalizacija omogoča, da so lastniki na enem koncu sveta, njihovo premoženje pa povsem na drugem. Z njo se proizvodnja seli od tam, kjer je 'delovna sila' draga, tja, kjer je poceni in kjer ne poznajo socialnih pravic. Nacionalni interes naj bi bil stvar preteklosti; v najboljšem primeru naj bi se skrčil na 'življenjsko raven', ki naj bi jo prinesli cenejši nakupi v 'učinkoviti' multinacionalki.«

Glede na razdelitev premoženja je verjetno lahko vsakomur povsem jasno, da so razmerja med trgom dela in trgom kapitala danes še precej bolj v korist trga kapitala ter v škodo trga dela, kot je bilo to leta 2008. In z vsakim dnevom to nesorazmerje le še raste na škodo trga dela ter s tem tudi na škodo velike večine vseh posameznikov v skupnosti.

Ali pa morda lahko zaupamo **dr. Boštjanu M. Zupančiču**, ki je pravnik, avtor številnih knjig ter nekdanji sodnik na Evropskem sodišču za človekove pravice v Strasbourgu. V svoji knjigi z naslovom *Prva od suhih krav* (Ljubljana, Cankarjeva založba, 2009) je zapisal:

»Skupno lastnino je na primer podpiral pokojni profesor Bajt, nekateri zahodni ekonomisti pa so mislili, da je edini problem z jugoslovanskim socializmom in samoupravljanjem reinvestiranje presežne vrednosti v samem podjetju. Od tod vprašanje 'skupnega lastništva'.«

V razlagi pa še dodaja:

» ... Pri nas pa je bil medtem delavec postavljen v klasično situacijo proletarca, presežno vrednost, prigarano v 50 letih socializma, pa si je prisvojila peščica neskrupuloznih posameznikov. Ko sem nekoč na seji Ustavnega sodišča omenil 'rop stoletja', so zoper to burno reagirali predvsem tisti sodniki (predvsem en sodnik), ki sicer veljajo za 'leve'. S tega stališča je dvopolnost 'levo-desno', kot je to ves čas poudarjal sijajni politični analitik, pokojni Mladen Švarc, popolnoma zmedena in zavajajoča.«

Številne misli v omenjenih delih v celoti ali vsaj pretežno potrjujejo izhodišča, predstavljena v tej knjigi; veliko preveč jih je, da bi lahko vse citirali. Vabljeni, da se s celotno vsebino seznanite sami in si ustvarite lastno mnenje.

Lahko pa dodamo, da ni bil le jugoslovanski in slovenski delavec postavljen v vlogo proletarca. Neomejeno prisvajanje je del neomejenega kapitalističnega sistema in je prav tako napačno, kot je tudi popolna ter neomejena skupna lastnina, kot jo je zagovarjal Marx in njegovi sodobniki.

Tisti, ki še vedno mislite, da se vsebina knjige ne nanaša na vas, pa opazujte, kako na vas delujejo naslednje navedbe:

»Obstajajo tri vrste tiranov. Prve je na čelo kraljestva izvolilo ljudstvo, drugi so si ga izborili z orožjem, tretji so ga dedovali. Tisti, ki so si ozemlja prilastili

z vojsko, se vedejo tako, da se že na prvi pogled vidi, da vladajo podjarmljeni deželi. Tisti, ki se kot kralji rodijo, navadno niso nič boljši, kajti zato, ker so bili rojeni in vzgajani v tiraniji, naravo tirana pijejo že z mlekom, in ljudi, ki so jim podložni, obravnavajo kot dedne sužnje, s kraljestvom pa razpolagajo kot s svojo dediščino in v skladu s svojim značajem, najsi so skopuški ali darežljivi. Tisti, ki jim državo izroči ljudstvo, bi po mojem mnenju morali biti bolj znosni in bi to verjetno tudi bili, če se ne bi v trenutku, ko se povzpnejo nad druge, očarani od tega, čemur pravimo veličina, odločili, da s svojega položaja ne bodo več odstopili; ti navadno moč, ki jim jo je podarilo ljudstvo, nameravajo predati svojim otrokom in takoj, ko se jim utrne ta zamisel, v svojih pregrehah in celo v krutosti prekosijo druge tirane z osupljivo prednostjo, saj lahko novo tiranijo zagotovijo le s tem, da suženjstvo tako okrepijo in svojim podložnikom tako odtujijo svobodo, da slednji nanjo pozabijo, četudi je spomin še svež.«

»Takoj, ko se tako kralj proglasi za tirana, se vsi ničvredneži, vsi izmečki kraljestva – pa ne govorim o tolpah tolovajev in tatičev, ki republiko ne morejo storiti ne slabega ne dobrega, temveč o tistih, ki jih razžirata goreče stremušstvo in izjemna pohlepnost – zberejo okoli njega in ga podpirajo, da bi bili deležni plena in da bi bili tudi sami tirančki v senci velikega tirana.«
in ...

»Prav neverjetno je, kako hitro ljudje takoj, ko si jih podredimo, tako docela pozabijo na prostost, da je nikakor ne morejo ponovno pridobiti. Služijo tako ubogljivo in tako rade volje, kot da ne bi izgubili svobode, temveč pridobili suženjstvo.«

»Prvi razlog za prostovoljno suženjstvo je potemtakem navada, tako kot pri najvrlejših bojnih konjih, ki sprva grizejo uzdo, nato pa v njej uživajo.«

»Človek iz ljudstva je od nekdaj tak: po eni strani ves odprt in pripravljen za užitek, ki ga ne more biti deležen, ne da bi izdal svojo čast, po drugi strani

neobčutljiv za krivico in žalost, ki ju vendarle nihče ne more prenašati, ne da bi oskrunil svojo čast.«

»Ta, ki vam tako vlada, ima le dvoje oči, le dvoje rok in eno telo, in razen prednosti, ki mu jo priznavate v svojo lastno pogubo, nima ničesar več od najšibkejšega človeka v katerem koli izmed vaših številnih mest. Od kod mu toliko oči, s katerimi opreza za vami, če mu jih ne dajete sami? Od kod mu toliko rok, s katerimi tolče po vas, če ne od vas samih? Od kod mu noge, s katerimi tepta vaša mesta, če ne od vas samih? Kako bi lahko imel nad vami kakršno koli moč, če mu je ne bi dajali sami? Kaj bi vam mogel, če ne bi sami ščitili razbojnika, ki vas ropa, če ne bi bili pomočniki morilcu, ki vas ubija, in izdajalci samih sebe? Svoje pridelke sadite, da jih on uniči, opremljate in polnite hiše, da ima kaj pleniti, svoje hčerke vzgajate, da ima s čim potešiti svojo pohoto, otroke hranite, da jih v najboljšem primeru odpelje v svoje vojne, jih vodi v klavnico, iz njih naredi sluge svojemu pohlepu in izvrševalce svojih maščevanj. Sami sebe ugonabljate, da bi on lahko užival v nasladi in se vdajal umazaniam, nizkotnim užitkom. Postajate šibkejši, on pa postaja močnejši in bolj trdoživ in vas trdneje drži v pesti. Vseh teh nedostojnosti, ki jih celo živali bodisi ne bi čutile, bodisi ne bi trpele, se lahko osvobodite, ne da bi se poizkusili osvoboditi, temveč zgolj z željo, da bi to storili. Odločite se, da ne boste več služili, in svobodni boste. Nočem, da suženjstvo odrivata ali otresate s sebe, le trpite ga ne več in videli boste, kako se bo, kakor velik kolos, ki mu odvzamemo podstavke, od same teže sesulo na tla in se raztreščilo na kosce.«

Besede, ki so tudi danes povsem, morda pa celo vsak dan bolj aktualne, pa ne govorijo o vas. Ne morejo. Zapisane in izdane so bile namreč pred več kot 450 leti. Priporočam, da si jih v celoti preberete v knjigi z naslovom *Razprava o prostovoljnem suženjstvu*, ki jo je napisal Étienne de La Boétie (1530–1563), KUD Apokalipsa.

Morda pa vam bodo vsaj malo odprle oči.

Zaključne besede

Spoštovana gospa in gospod Lutkar!

Vse težave naravnega okolja in človeške skupnosti skozi celotno zgodovino imajo skupno lastnost, in to je neomejeno nesorazmerje med zasebnim in skupnim ter neomejeno nesorazmerje med pravico do prisvajanja na osnovi človeškega dela ter na osnovi zasebnega kapitala.

Ker je to razmerje medsebojno neomejeno, se vsa razmerja v družbi premikajo v breme donosa na človeško delo ter v korist donosa na kapital ter v breme skupnosti in v korist posameznika.

Tako urejanje človeške družbe po eni strani pomeni, da se lastnina in z njo moč ter vpliv na ureditev človeške družbe zbira (konsolidira) v rokah nekaterih posameznikov, katerih skupna lastnost je, da imajo nični moralno-etični standard do drugih posameznikov; po drugi strani pa pomeni, da vsem drugim preostane samo možnost biti 'potrošnik'.

Vsi ukrepi bogatih in vplivnih posameznikov so, posledično, naravnani v smeri, da se ta razslojenost vse hitreje ter povsem neomejeno povečuje, povečana potrošnja vseh drugih pa pomeni, da se vse hitreje in vse bolj obsežno obremenjuje naravno okolje.

Oboje vodi v izumiranje naravnega okolja in posledično celotne človeške družbe.

Čeprav je sistem neomejenega kapitalizma nastajal več kot 100 let in danes na videz predstavlja nerešljivo enačbo gordijskega vozla in Avgijevih

hlevov, pa obstaja 'magična formula', ki povsem enostavno rešuje vse do sedaj nastale 'nerešljive' vzroke.

Magična formula so izravnane ter izravnalne davčne stopnje, ki bi, najprej, ponovno vzpostavile dolgoročno vzdržno razmerje med donosom na kapital in donosom na delo, v nadaljevanju pa vzpostavile tudi dolgoročno vzdržno razmerje med pravico posameznika, da si del prisvojene dodane vrednosti zadrži v celoti v zasebni lasti in z delom, ki ga mora nameniti, da ohranja svoj sorazmerni del v idealnem skupnem deležu skupne lastnine.

Skupna lastnina je nujno potrebna, če želi posameznik ohraniti vrednost dela lastnine v zasebni lasti.

Če skupne lastnine namreč ni, se povečujejo stroški z ohranjanjem vrednosti zasebne lastnine, zaradi padca kupne moči drugih posameznikov se zmanjšuje donos na kapital, zaradi nesorazmerja med pravico do donosa na delo in donosa na kapital, kar prav tako urejajo davčne stopnje, pa se povečuje nesorazmerje med posamezniki v skupni človeški družbi.

Vsak in vsi posamezniki imajo torej enotni skupni interes, ki je sočasna zaščita skupne lastnine in zaščita zasebne lastnine ter sočasna zaščita trga dela in trga donosa na kapital.

Za dolgoročno preživetje posameznika, skupnosti ter naravnega okolja si mora torej prav vsak posameznik prizadevati, da se zaščiti njegova osebna pravica, da si lahko prisvoja sorazmerni del ustvarjene dodane vrednosti na trgu dela in donosa na kapital ter se pred vsemi drugimi zaščiti tudi njegova zasebna lastnina in obenem tudi njegov del skupne lastnine v idealnem skupnem deležu.

V praksi to pomeni, da morata biti trg človeškega dela in trg donosa na kapital po svojem obsegu enako velika, davčne stopnje na trgu dela in trgu donosov na kapital pa časovno ter po višini enake ter enako razmejene.

Dodatno morajo biti razmerja na trgu dela medsebojno omejena, kar pomeni, da je najvišji donos odvisen od višine najnižjega donosa v družbi, pa tudi, da to razmerje ne sme preseči razmerja 1:5.

Predlagane omejitve lahko ponovno vzpostavijo omejena razmerja med posamezniki v družbi, kar bi, posledično, vodilo k ponovni vzpostavitvi moralno-etičnega sistema v družbi ter tudi k skupinski zavezanosti k ohranitvi naravnega okolja, kolikor je to še sploh mogoče.

Čeprav se vam morda ne zdi verjetno ali celo verjamete, da je to napačno, pa se vse to lahko uredi izključno s spremembo davčnih stopenj in z obvezo, da se davki sorazmerno plačujejo tam, kjer se obremenjuje naravno okolje z odvzemom virov iz narave, ter tam, kjer nastajajo prihodki od prodaje in kjer uporabniki obremenjujejo okolje z uporabo.

Davčne stopnje, kot so zastavljene vse do danes, pa nasprotno, pomenijo, da ...

- se obremenitve okolja dogajajo na eni strani sveta,
- se dobički zbirajo pri posameznikih na drugi strani sveta,
- je trg dela uničen zaradi borbe za preživetje ter tudi zaradi uvedbe robotizacije, avtomatizacije ter umetne inteligence,
- bogati posamezniki vse bolj obremenjujejo skupno lastnino,
- ti posamezniki si to tudi vse bolj obsežno prisvajajo,
- vse bolj pa bogati posamezniki s povečano porabo energije za proizvodnjo dodatnih potrošnih dobrin nepovratno uničujejo naravno okolje.

Davkov od dobička bogati posamezniki ne plačajo nikdar, nikjer in nikomur, denar nalažajo v davčne oaze ter namerno povzročajo manjše ali večje

krizne razmere povsod, še najraje tam, kjer je človeška družba najbolj ranljiva, saj to prinaša največje donose.

Z neplačevanjem davkov od dobička tam, kjer se obremenjuje okolje, ter tam, kjer se prodajajo izdelki in storitve, pa si posamezniki prisvajajo tudi skupni delež vseh drugih, ki posledično plačujejo sorazmerni del davkov tudi za bogate posameznike.

Vse drugo so le pravljice in medijske zgodbe o tem, kako je neomejeno bogatenje posameznikov koristno tudi za skupnost. Ni koristno. Škodljivo je. Na drugi strani pa bo še bolj škodljivo, da bo vse to pripeljalo do revolucije, do nasilja, do vojne. V njej bodo ti isti posamezniki ponovno in le še vse hitreje postali še bolj bogati, vsi drugi pa še bolj revni in tudi množično bolni, ranjeni in mrtvi.

Škodljive so tudi vse populistične ideje v smeri nacionalizacije tega ali onega, o dvigu davčnih stopenj na lastnino (kar pa v svoji osnovi ni nič drugega kot delna nacionalizacija).

Vse oblike davčnih stopenj, ki niso izravnalne in izravnane, so škodljive.

Samo izravnalne in izravnane davčne stopnje namreč varujejo tako posameznika kot skupnost, pravico vsakega posameznika do preživetja in do kakovosti bivanja, pravico posameznika, da se aktivno vključuje v človeško družbo ter aktivno sodeluje pri varovanju naravnega okolja.

Samo izravnalne in izravnane davčne stopnje preprečujejo vsem ter vsakemu posamezniku, da bi na kakršen koli način lahko obogatel na račun skupnosti, da bi prekomerno obogatel v razmerju do skupnosti ter tudi v razmerju do vseh drugih posameznikov; hkrati pa varujejo tudi njegovo pravico, da je lahko bolj bogat kot drugi, da lahko ustvarja več kot drugi, da ima višji nivo kakovosti bivanja kot drugi. Tudi vsega precej več kot drugi.

Glavna razlika pa je v tem, da to razmerje s tem postane splošno omejeno na povečevanje koristi za posameznika, ob pogoju, da se hkrati korist povečuje tudi za skupnost, ter omejeno tudi v razmerju pravice (in posledično tudi svobode) vsakega posameznika, da lahko prisvaja na osnovi lastnega dela le še v omejenem razmerju do drugih posameznikov v isti družbi ter v istem naravnem okolju.

Samo izravnane davčne stopnje lahko hkrati zaščitijo jin in jang vsakega posameznika in skupnosti, ohranjajo ravnovesje znotraj vsakega posameznika in znotraj skupnosti.

Vse drugačne davčne stopnje kot izravnane namreč pomenijo, da si posameznik, ki si prisvaja na osnovi nižjih davčnih stopenj, prisvaja na račun prispevnih stopenj, ki jih plačuje nekdo drug, ter na račun sorazmernega prisvajanja dela skupnega premoženja, ki je v lasti tistih, ki plačujejo višje davčne stopnje.

Če (in dokler) namreč ne znamo in nočemo zaščititi pravice posameznika in skupnosti hkrati, se ne da dokazati skupinske inteligence človeške družbe, posledično pa se ne more zaščititi ne posameznika niti skupnosti.

Nobena družbena ureditev, ki ima drugačne davčne stopnje kot izravnane, posledično ni prav nič drugačna kot sužnjelastniška, le da se ji drugače reče. Vse ključne družbene lastnosti v njih pa so enake.

A. Boste torej (kdaj) spremenili svoj osebni odnos do razmerja pravic posameznika v odnosu do skupnosti in s tem zaščitili svoj lastni delež v skupni lastnini?

Boste kdaj zaščitili svojo lastno pravico do dostopa do trga človeškega dela v razmerju do danes neomejenih pravic drugih posameznikov iz naslova trga kapitala?

Boste torej kdaj podprli predlagane rešitve izravnalnih davčnih prispevnih

stopenj za splošno zaščito trga človeškega dela in izravnanih davčnih prispevnih stopenj za sistemsko prerazporeditev lastništva?

To je edina možnost, ki lahko vodi v smeri naravne porazdelitve (Gauss) bogastva ter s tem v smeri prave in ekonomske svobode vseh pripadnikov človeške vrste ter vseh drugih bitij v naravnem okolju.

Izravnane davčne stopnje resda ne bodo rešile vseh težav v naravnem okolju in v človeški družbi, vendar pa brez izravnanih in izravnalnih stopenj ne bo mogoče rešiti prav nobene od nakopičenih ter vse večjih težav naravnega okolja ter človeške družbe.

Boste kdaj posredovali to knjigo ter v knjigi predlagane rešitve tudi komu naprej v razmislek, za spremembo njegovega/njenega lastnega odnosa ter kot svojo novo 'politično zahtevo'?

B. Ali boste raje še naprej le nemo in pasivno – ali celo aktivno – opazovali ter še naprej podpirali 'leve in desne' politične opcije?

Slednja možnost, zgodovinsko večkrat dokazano, vodi v smeri še vse hitrejšega padanja moralno-etičnih standardov v človeški skupnosti, k razraščanju revščine med vsemi, razen med ekstremno bogatimi posamezniki, v smeri nasilnega izumiranja naravnega okolja, živalskih vrst, izgubo svobodne družbe, odpravo civilizacijskih dosežkov, v pospešeno staranje prebivalstva, v razraščanje bolezni ter vse bolj brezkompromisno plenjenje na osnovi 'ekonomsko-političnega povzročanja in reševanja' vse bolj obsežnih in vse bolj pogostih 'kriznih situacij' ter posledičnih vojn, kar vse skupaj vodi le še v nasilno izumiranje človeške vrste.

Pravi Lutkar ste namreč vi.

Vaša je tudi odgovornost za skupnost in naravno okolje.

Ne morete je preložiti na nikogar drugega.

Vse posledice so neposredno povzročene z vašo izbiro, komu boste zaupali svoj glas na prihodnjih volitvah. Levim? Desnim?

Ali pa ne levim in ne desnim, temveč tistim, ki vam bodo v programu končno ponudili izravnalne in izravnane davčne stopnje na delo in na donos na kapital ter plačevanje davkov tam, kjer se obremenjuje okolje in ustvarjajo prihodki?

Izbirate lahko samo možnosti A ali B. Tretje možnosti ni. Tretja možnost ne obstaja niti v teoriji.

Če torej res želite, da se skupnost prilagodi vašim in hkrati tudi skupnim potrebam celotne družbe, se morate naučiti potegniti res prave niti.

Če boste namreč še naprej vlekli niti 'samo v svojo korist' in 'v breme skupnosti' ter trmasto vztrajali na izpolnitvi vseh do sedaj pridobljenih nesorazmerno prevelikih pravic, ki izhajajo iz lastninskih ali pridobljenih socialnih statusov, vas bodo niti drugih posameznikov, ki imajo še nižji moralno-etični nivo, kot ga imate sami, spremenile iz lutkarja v lutko in vam odvzeli še vse tisto, kar danes – morda – še imate. To so namreč tiste niti, ki so vam – kot pravemu lutkarju – na voljo ter s katerimi sooblikujete celotno skupnost ter izvajate pritisk na druge posameznike ter na naravno okolje.

Niti drugih lutkarjev pa povratno vplivajo tudi na vas.

Zato je tudi odločitev in odgovornost predvsem vaša, rešitev pa je lahko le skupna. Večinska. Zavestna. Mirna. Demokratična.

Morala in etika

Verjetno najboljša razlaga odnosa med moralo in etiko je povzeta v prvem verzu pesmi z naslovom *Genocid*, ki jo je napisal znani slovenski kantavtor.

»Se vsaka žvau mi smil', ampak ščurek ne.«

Da se posamezniku smili vsaka žival, je 'morala'. Izločitev ščurkov iz nabora vseh živali pa je 'etika'.

Le posameznik sicer naravno izločitev ščurkov od nabora vseh 'drugih' živali uporabi 'z namenom', da lahko vse druge živali pusti živeti, ker se mu »smil'jo«, ščurke pa brez zadržkov pobija, kar najbolje prikazuje, da se, na osnovi izbrane naravne ali družbene lastnosti posameznika ali skupine posameznikov taka delitev živali na 'druge živali' na eni strani in ščurke na drugi strani uporablja z namenom uporabe različnih moralnih vrednot za posamezne skupine, ki so izločene iz celotne skupnosti.

Moralo zato najlažje razumemo kot navidezno horizontalno delitev odnosa posameznika do dejanj v celotni skupnosti in okolju. Nad horizontom so dejanja omejevanja pravic posameznika ali okolja moralno sprejemljiva (smeš krasti), pod horizontom pa niso sprejemljiva (ne smeš ubiti).

Etika pa je zelo natančno opredeljena vertikalna delitev skupnosti.

Natančne delitve v skupnosti lahko izhajajo iz kategorij, ki so pogojene z naravo (spol, barva kože, višina, starost, zdravstveno stanje, spolna usmerjenost, narodna pripadnost) ali družbene ureditve ali pripadnosti v skupnosti (vera, državljanstvo, premoženje, politično prepričanje ... v okolju pa

naravne ali živalske vrste, kraji ..., oziroma vse, kar se da na kakršen koli način opredeliti kot 'posamezno skupino, ki se jo da nekako izločiti od širše celote').

Glede na naravne delitve je jasno, da skupnost brez razdelitev v kategorije ne more obstajati, saj je naravno pogojena. Izredno pestri 'naravni etični delitvi' rečemo biotska raznovrstnost.

Težava za celotno skupnost pa nastane v trenutku, ko večina, manjšina ali kateri koli posameznik uporabi naravne ali družbene delitve skupnosti z 'namenom', da se 'lahko' ('se sme', 'je dovoljeno', ker je to moralno sprejemljivo v tistem delu skupnosti, ki je 'močnejša') za različne segmente skupnosti uporabi različna moralna načela.

Na levi strani etične delitve z namenom je nato 'sprejemljiva' uporaba moralnega horizonta na drugi višini, kot je to 'sprejemljivo' na desni strani delitve.

Uporaba različnih moralnih vrednosti na različnih delih skupnosti pa je ne-etična.

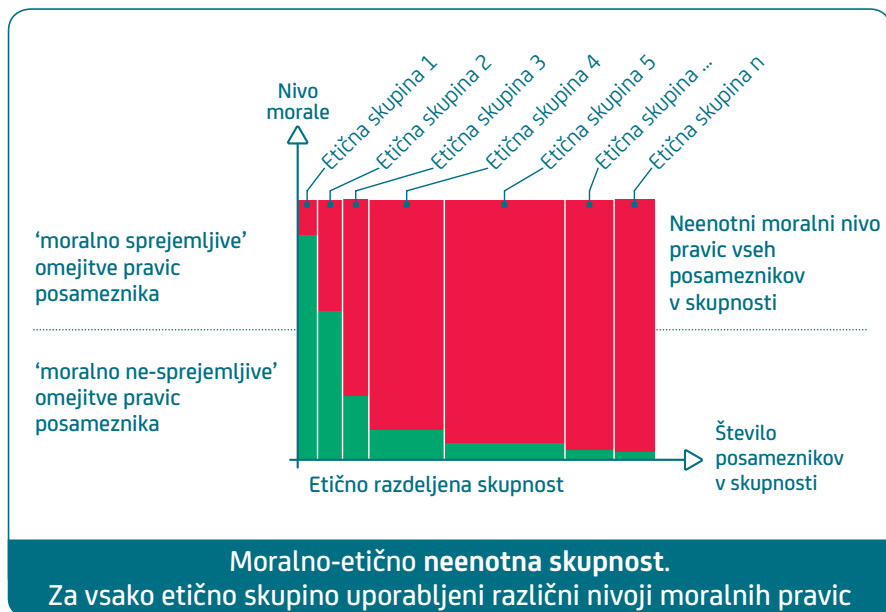
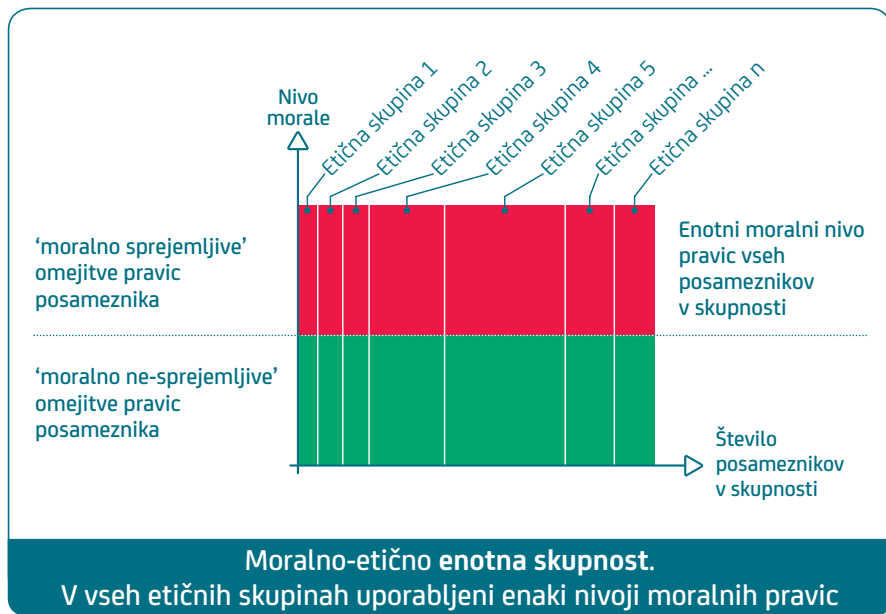
Drugače za ženske kot za moške, drugače za bele kot za črne, drugače za stare kot za mlade, drugače za zdrave kot za bolne, drugače za leve kot za desne, drugače za bogate kot za revne, drugače za 'naše' kot za 'vaše' ter drugače za vse živali kot za ščurke. **Enotna etična skupnost ne pozna delitev 'z namenom'**. Za vse dele etičnih skupin veljajo enaka moralna načela.

Neetična skupnost pa je razdeljena na neomejeno število načinov.

Neetični posameznik lahko razlikuje (in zna razlikovati) med posamezniki v skupnosti.

Deli jih (lahko) na vse mogoče načine etiketiranja posameznika. In to počne 'z namenom', da lahko nato uveljavi različne nivoje moralnih načel za posamezne skupine.

Najprej Amerika. Življenja temnopoltih so pomembna. Ženska enakopravnost. To so pravzaprav skrajno neetična načela.

Prava etična načela bi bila *Najprej življenje. Vsa življenja so pomembna. Enakopravnost za vsakogar.*

V dvoboju dveh posameznikov, ki zagovarjata dve nasprotujoči si načeli, lahko praviloma v svetu neomejenega 'American dream' zmagata le tisti posameznik, ki ima nižja osebna moralno-etična merila.

In ker je bogatenje mogoče izključno na račun drugega ter izključno v razmerju do drugega posameznika ter do skupnosti, to implicitno pomeni, da 'American dream' za zmagovalca pomeni 'American nightmare' za vse druge.

A moti se, kdor misli, da se delitve končajo na splošnih sloganih.

Slikovno snemanje ter spremljanje vseh posameznikov na vsakem koraku ter posledično dodeljevanje 'socialnih točk' vodi le v skrajno in absolutno neetično skupnost, v kateri je mogoče katerega koli posameznika na osnovi sistema točkovanja 'osebno oddvojiti' od drugih posameznikov v skupnosti ter posamezniku (avtomatizirano) določiti 'lastni osebni moralni nivo' ter ga prestaviti v 'lastno etično skupino'.

S stališča moralno-etične skupnosti se tako ustvari skrajno razdeljeno skupnost ter popolni propad vseh moralno-etičnih vrednot skupnosti.

In tudi kadar se naravne delitve uporabi za izključevanje posameznikov ali delov skupnosti, je to vedno narobe. Ker potem posledično postane 'sprejemljivo', da se 'sme' na grmadi zažigati 'čarovnice' ali pripadnike židovske vere, od sveta izolirati skupine, ki pripadajo palestinskemu narodu, do smrti izstradati prebivalce Ukrajine ali Jemna, množično 'prevzgjati' posameznike, ki pripadajo ujugurskemu narodu ... Seznam etičnih delitev z namenom prirejanja moralnih načel res nima konca.

Novejše ter vse bolj radikalne delitve in pogojevanje osnovnih pravic do prostega gibanja, katerih razsežnosti pa si morda sploh še ne znamo predstavljati, **pa so na okužene, (ne)cepljene, (ne)testirane, prebolele ...** Vračanje odvzetih državljanskih pravic posameznikov do gibanja in dostopa do storitev in prostorov 'pod pogoji, ki jih določa država', v imenu 'varovanja zdravja' ter podprto s 'tehnoškimi nadzorom' so namreč povsem na enaki osnovi kot je bilo ločevanje posameznikov na osnovi pripadnosti židovski rasi, 'ločevanju čarovnic' od drugih posameznikov v družbi ter povsem enako sistemu podeljevanja socialnih točk in s tem povezanih pravic in svoboščin v kitajski družbi.

Predlagatelji, potrjevalci in podporniki tovrstnih rešitev bodo razumeli, kako škodljiva je uvedena tehnološka segregacija, ki se jo danes uvaja 'zaradi varovanja zdravja', za demokratično ureditev in svobodo posameznika šele takrat, ko bodo, na osnovi istega sistema, sami – ali njihovi bližnji – ostali pred rdečo lučjo, ki jim bo prepovedovala uporabo te ali one temeljne človekove pravice, izločeni iz skupnosti in ko bodo tudi sami ostali brez dela ali brez vseh pravic in temeljnih svoboščin.

Žal bo takrat precej prepozno, saj bo do takrat celotni sistem avtomatske tehnološke segregacije postal tako vseobsežen in – podprt s kapitalskimi motivi vplivnih posameznikov – tako skrajno neetičen, da poti nazaj ne bo več mogoče najti brez vsesplošnega, a takrat pa žal le še revolucionarno kaotičnega upora večine posameznikov v skupnosti.

Prav ukrepi na osnovi etičnih delitev so glavni problem celotne družbe; bolj je družba bogata, več je delitev in višji so 'židovi' ter manjše so skupine, ki jim pripada vse, celotna ekonomska in družbena moč, vpliv in svoboda, vsem drugim pa nič.

V družbeno-ekonomsko in vplivno neomejeni družbi še vedno praviloma zmaga tisti, ki ima z lastnim osebnim moralno-etičnim sprenevedanjem

manj težav kot drugi, ker ravna iz lastnega najnižjega mogočega splošnega moralnega horizonta.

Brez dodatnih omejitev v družbi nas bodo zato vedno vodili tisti, ki imajo najnižji osebni moralno-etični standard in nas vodili v vedno nove in dodatne etične delitve namesto v odpravljanje delitev ter poenotenje skupnosti z naravnim okoljem.

In prav zato je vsakokratni 'seznam najbogatejših posameznikov' mogoče razumeti tudi kot seznam posameznikov z najnižjim osebnim moralnim horizontom in z najbolj spornim etičnim kodeksom, z izjemo od pravila za vse tiste posameznike, katerih nastanek in obstoj bogastva je vsaj pretežno usklajen s predlaganimi naravnimi družbenimi omejitvami; to pa je v današnji družbi težko, a vseeno ni povsem nemogoče.

Kakršno koli bogatenje ali vzdrževanje nesorazmernega 'bogastva' ali 'družbenega vpliva na skupnost', ki v razmerju presega naravno porazdelitev bogastva in vpliva, ter v razmerjih, ki niso povratno omejena v odnosu med posameznikom in skupnostjo, sta namreč mogoča izključno po načelu:

»Vse je zame, vsi drugi pa naj se brigajo zase in skrbijo za druge. In tudi zame.«

V dilemi posameznega lutkarja mora prav vsak posameznik doumeti, da s svojim dajanjem podpore tistemu posamezniku, ki v tekmi za položaj v družbi izkazuje nižji moralno-etični standard ter nato posledično vodi družbo, s tem absolutno omejuje tudi svoj lastni osebni moralni nivo.

Ni mogoče, da bi posamezni voljeni lutkar imel osebni moralni nivo na višji stopnji, kot je najnižja skupna moralna stopnja, ki jo je isti

lutkar pripravljen izvajati katerim koli drugim posameznikom v celotni skupnosti ter naravnem okolju.

In ni mogoče, da bi lahko posamezni lutkar presešel najnižji skupni moralni nivo tistega posameznika, ki mu predaja pooblastilo za zastopanje (na volitvah ali referendumu).

Izvoljeni posameznik posledično v imenu lutkarja ter z njegovim pooblastilom v skupnosti uvaja najnižji mogoči moralni standard in dodatne etične delitve skupnosti.

Vsak posamezni lutkar bo moral sam doumeti, da ima shizofrena dilema razmerja pravic posameznika v odnosu do pravic skupnosti svoje naravne omejitve.

Naravne omejitve (ki jih preučuje naravoslovje) pa **v naravnem okolju vedno premagajo normativna pravila** (ki jih preučuje in določa družboslovje).

Bolj so normativna pravila v družbi nesorazmerna z naravnimi omejitvami, bolj je družba etično razdeljena in bolj je nemoralna.

Zato je rešitev lokalno-globalne 'moralno-etične dileme v skupnosti' mogoče iskati **izključno** v (predlaganih) dodatnih sistemskih in splošnih omejitvah pravic posameznika v odnosu do skupnosti:

- V omejitvah ekonomske in družbene moči v odnosu posameznika do drugega posameznika.
- V omejitvah ekonomske in družbene moči v odnosu posameznika do skupnosti.

- V absolutnih časovnih omejitvah pravice posameznika, da sme opravljati delo na najbolj odgovornem položaju v družbi, kjer lahko upravlja z delom lastnine v skupni lasti.
- V absolutni omejitvi pravice posameznika, da ne sme odpraviti dodatnih splošnih omejitev razmerij med zasebnim in skupnim.
- Z omejitvijo razmerij med donosom na delo in donosom na kapital v razmerju najmanj 50 % v korist trga dela.
- Z relativnimi omejitvami med posamezniki na donos na delo na zaščitenem trgu dela.
- Ter z uvedbo izravnanih bilanc porabe energije (kWh) kot univerzalnega merila vpliva posameznika na okolje in na skupnost ter kot osnove za obračun stopenj davkov in prispevnih stopenj posameznika v odnosu do skupnosti in v odnosu do naravnega okolja.

Pri tem je potrebno poudariti, da poraba energije na posameznika ne predstavlja 'etične delitve', čeprav je vezana na posameznika. Pravilo mora namreč postati splošno, posameznik pa se mora splošnemu pravilu ustrezno prilagoditi.

Enako velja za kaznovalno politiko. Posameznik, ki krši 'splošne omejitve', ni etično izločen iz skupnosti, temveč je izločen na osnovi izvršenega dejanja (in ne le možnosti izvršitve) ter splošno uveljavljenih določil o kaznovanju, katerih namen je nato odzemanje motivov posameznikom in delom skupnosti, da bi izvajali tovrstna dejanja na škodo drugih posameznikov ali skupnosti. Šele ta 'dodatna' pravila bodo namreč v družbi omogočila ponovno odpravo poplave starih in novih etičnih razmejitev ter ponovno uvedbo enakih moralnih načel za celotno skupnost in ponovno vzpostavila odnos skupnosti do naravnega okolja. Le tako bo, povratno, lahko dolgoročno vzdržan odnos posameznika in skupnosti do naravnega okolja tudi dolgoročno vzdrževala. Šele potem bi (bo) lahko skupnost postala ponovno moralno-etična enotna skupnost.

Brez dodatnih omejitev pa skupnost postaja vse bolj etično razdeljena in vse bolj moralno sprijena oziroma z različnimi merili za posameznike v skupnosti.

Samo moralno-etično enotna skupnost
lahko skupaj ohrani naravno okolje.

Etično-moralno neenotna skupnost lahko naravno okolje samo uniči.

Glavna težava etično neenotne skupnosti je namreč v tem, da v njej 'za namen' razslojevanja ter vzdrževanja razslojene družbe eksponentno raste tudi poraba energije, s tem pa tudi poraba naravnih virov. Vse to se povratno odraža v izumiranju biotske raznovrstnosti, kopičenju smeti ter pregrevanju planeta, v požarih in poplavih.

Zato skupnost in vsak posameznik v naravnem okolju nimata prav nobene druge možnosti, kot zahtevati in podpreti predlagane (samo)omejitve. Pa še za to je res pomembno vprašanje, če je za tako ukrepanje in (samo) omejitev za namen preprečitve vsesplošnega uničenja naravnega okolja ter ohranitev vsaj dela naravnega okolja, v katerem bi lahko človeška vrsta še lahko preživela, sploh še dovolj časa za ukrepanje.

Če se bo izkazalo (oziroma ko se bo izkazalo), da je že prepozno za ukrepanje in da so spremembe v naravnem okolju že prestopile točko, od katere ni več mogoče ohraniti naravnega okolja, pa si lahko le predstavljamo, kako dramatično se bodo spremenili odnosi med posamezniki v skupnosti. In kako hitro ter popolnoma brez omejitev bo razpadla celotna 'civilizacija'.

Osnovno vodilo mora torej postati: **Enaka pravila za vse!** Nobene, še najmanj pa naravne delitve ne smejo biti uporabljene kot osnova za določanje pravil za odnose med posamezniki in skupnostjo.

Seveda pa si danes ni mogoče predstavljati sprememb celotne zakonodaje, ki že tisočletja ustvarja take in drugačne etične delitve.

Izredno velik dosežek bi bil že, če bi ustavili trend naraščanja novih delitev in pričeli s postopkom odpravljanja etičnih delitev.

In prav v tem je vodilo za vsakega posameznika in za celotno skupnost.

Vedno je pravilno podpreti tiste rešitve, ki vsebujejo manj (oziroma nič) etičnih delitev.

V moralno-etični skupnosti namreč velja pravilo:
ENAKOPRAVNOST ZA VSE.

O avtorju

Avtor tega zapisa ne želi biti imenovan. Za to obstaja več razlogov.

Prvi je, da je pretežno za vse ljudi značilno, da želijo ohraniti svoje prepričanje za vsako ceno. To pa v tem primeru pomeni, da je prva reakcija bralca podzavestno vprašanje, kako bi diskreditiral vsebino na način, da opredeli politično ali osebno pripadnost avtorja.

Kot da vsebina ni pomembna, če avtor pripada napačni politični stranki! Ta misel originalno ni avtorjeva. »*Dejansko je v naravi navadnega ljudstva, ki ga je v mestih vedno največ, da sumniči tistega, ki ga ljubi, naivno pa zaupa v tistega, ki ga vara,*« je že pred blizu pol stoletja zapisal avtor Razprave o prostovoljnem suženjstvu.

Avtor nima ekonomskih ali političnih motivov, da bralcu predstavlja težave ter edino mogočo rešitev za človeško družbo.

Ali avtor že živi skladno s pravili, ki jih predlaga, ali ne, bolj odraža družbene omejitve kot stališča avtorja. Navsezadnje – v današnji družbeni ureditvi sploh ne more.

Rešitve predlagajo nujne spremembe družbene ureditve, da bi lahko preživel naravno okolje ter posledično tudi človeška družba. Avtorjevo osebno politično mišljenje ali vedenje v okolju zato nista bistvena, saj ne vplivata bistveno niti na okolje, niti na družbo kot celoto.

Je pa toliko bolj pomembno, kakšno stališče bo zavzel bralec.

Pustimo pri miru? Se bo že uredilo? Bomo že nekako? Še vedno se je našla rešitev?

Se je, a vse te rešitve vodijo v nasilje, revolucijo, vojno, nacionalizacijo, uničevanje okolja, izumiranje živalskih vrst, sužnjelastništvo. Je to bralčeva izbira? Je, če svojega stališča ne bo spremenil in postal aktiven pri svoji lastni politični izbiri in če ne bo posredoval svojih zahtev tudi drugim prijateljem in znancem v razmislek ter za spremembo političnega stališča.

Delo je narejeno kot delovni zvezek. Podčrtajte, kar je za vas novega. Kar ste prepoznali kot pomembno. S čim se ne strinjate? Kaj predlagate? **Kaj lahko naredite? Poglejte na konec knjige in zapišite svoje zavezujoče sklepe!**

Pravi avtor zgodovine je zato bralec. Ime avtorja za zgodovino ni pomembno. Vsebina knjige ter sprememba odnosa med donosom na kapital v obliki dela in donos na kapital v drugih oblikah ter odnosa bralca do odnosa med posameznikom in skupnostjo ali med zasebno in skupno lastnino pa so, žal, nujni za obstoj naravnega okolja in človeške družbe.

Drugi razlog, zakaj avtor ne želi biti imenovan, je torej prav v dejstvu, da mora bralec predlagane zahteve prepoznati kot svoje lastne in jih posredovati naprej kot lastne zahteve in ne kot predlagane rešitve nekega avtorja. Vsak sam si lahko odgovori na vprašanje: Bi lažje posredovali politična stališča nekoga drugega ali svoja lastna stališča?

Predlagane zahteve niso leve in niso desne. Kot je razvidno iz teksta in razlag, so povsem sredinsko uravnotežene, v korist vsem posameznikom in celotni skupnosti, za sistemsko ureditev odnosa z naravnim okoljem ter preprečevanje sužnjelastniških odnosov med posamezniki na osnovi kakršnih koli bolj ali manj umetno vzpostavljenih družbenih konceptov in medsebojnih odnosov.

Če bralec zanika predlagane rešitve, to precej več pove o ekonomskih in političnih stališčih bralca kot avtorja.

Če bralec zagovarja splošne omejitve, nacionalizacijo ter visoke davke na kapitalske donose, lastnino in dediščino, je bralec podpornik skrajnega kolektizma.

Če bralec zagovarja 'neoliberalno privatizacijo' okolja, pravico do neomejenega bogatenja posameznika, šibko, revno ter visoko zadolženo skupnost ter visoke davke in prispevne stopnje na delo ter nizke davčne stopnje na donos na kapital, je bralec aktivni podpornik neomejenega kapitalizma ter potrošništva, kot ga poznamo danes.

Če zagovarja močno državo ter vplivnega voditelja brez omejitev, je bralec podpornik politične diktature in komunistične diktature, kot jo je opisal Karl Marx.

V vseh treh primerih pa politična podpora bralca še naprej vodi v isto smer, v kateri si samo nekateri vodilni posamezniki ter njihova ožja podporna skupina lastijo pravico do podrejanja celotne družbe, vsi drugi pa vse hitreje tonejo proti sužnjelastniškemu odnosu, naravno okolje se nepovratno uničuje, živalske vrste množično izumirajo, družba pa se bliža vse bolj nasilnemu obračunavanju vsakega z vsakim ter z medsebojnim obračunavanjem med privrženci take ali drugačne nore ideje, ki vodilnemu posamezniku omogoča čim hitrejšo prisvajanje premoženja ter političnega vpliva.

In prav **edina možnost, ki lahko vse to prepreči, so predlagane izravnalne ter izravnane davčne stopnje, povezana sorazmerna zaščita trga dela v obliki samodejne izenačitve velikosti trga dela s trgom donosov na kapital, v vseh nivojih in vseh oblikah poslovnih družb v človeški skupnosti, ki ustvarjajo dodano vrednost.**

Pravi avtor s tem postane bralec sam.

Učimo se hitreje in povezani v skupnosti

Lutkar me je našel na letalu. In to na prvem (po)koronskem letu. Že po prvih prebranih vrsticah me je obšel rahel občutek krivde glede mojega ogljičnega odtisa. Tako sem se še bolj 'srdito' zapodila v branje, da ugotovim, ali kaj prispevam skupnosti ali prav nič. Že po nekaj straneh sem bila precej boljše volje, saj sem ugotovila, da pa vseeno nisem čisto povprečna lutka, temveč prevzemam tudi vlogo lutkarja. Že s tem, da si drznem takoj po znamenitem drugem, 11-dnevnem lockdownu, sestiti na letalo in odpotovati, kajpak v deželo na rdečem seznamu in kljub grožnjam notranjega ministra, da se ne bo lahko vrniti v državo. Zame je prvotni namen mojih potovanj vselej učenje; obenem pa sledim svoji misiji ter predajam znanje tam, kjer ga najbolj potrebujejo. Vsako potovanje je izlet v neznano. In tudi tokrat se učim in predvsem čudim, kako veliko pametnih ljudi srečam ... Takoj ob pristanku pa me udari novica naravnost v obraz, da je v moji lepi deželi čez noč postalo dovoljeno druženje s 100 ljudmi. Kakšno nesorazmerje, pred 12 urami cepetanje užaljenega ministra, nato pa sanjska sprostitev ukrepa druženja.

Neimenovani avtor piše prav o slednjem, o nesorazmerjih človeške civilizacije. Glede na obseg in velikost nesorazmerij, ki jih najdemo prav na vseh področjih, največjo pa zagotovo na področju materialnega bogastva v nasprotju s človeškim kapitalom oz. delom človeka, je morda bolj upravičena beseda človeška necivilizacija. Avtor ne skopari z resnico, zazre se ji

naravnost v oči in pogleda še onkraj. Odkriva prave apokaliptične igre, ki jih je izumil človek, da bi si podredil naravo in vsa živa bitja na planetu ter zaslužnjil svoje sestre in brate širom sveta. Za kaj? Za kos nove zemlje? Za bankovce, ki še dišijo po sveži barvi iz tiskarne? Za kupe nove pločevine?

Nesorazmerje se pogloblja skozi vso našo znano zgodovino. Italijanski ekonomist V. Pareto je že pred dvema stoletjema javno zapisal, da ima 20 odstotkov ljudi v lasti 80 % vsega bogastva na Zemlji. No, če bi Pareto živel še danes, bi bil prisiljen dopolniti svojo teorijo. Nesorazmerje se je precej povečalo. Po nekaterih napovedih naj bi si danes le 2 % ljudi lastilo 98 % vsega bogastva. Nesorazmerja, opominja avtor, so povsod okrog nas. Nesorazmerja med razvitimi in nerazvitimi, celo primitivnimi družbami, nasprotja med generacijami, med narodi, med ženskami in moškimi, med cepljeni in necepljenimi ... Namerno ustvarjanje nasprotij in s tem nesorazmerij je že dokaj stara formula za netenje različnih vojn in hkrati popolna formula, da vržemo svet iz tečajev. Ali pa smo ga morda že, se sprašuje avtor. Ali imamo še čas za popravni izpit? Kakšna je rešitev? To ni revolucija. Prav tako to ni 'Reset', ko se po preprostem kliku vse postavi nazaj na svoje mesto. Prav tako ne bo čudežnega princa na belem konju, ki bo svet spet spravil v red, vse bolj sem skeptična tudi glede evolucije človeške zavesti. Pa ne zato, da ne bi verjela vanjo, skrbi me, da poteka prepočasi, mnogo prepočasi. Potrebno se bo še več učiti in predvsem učiti se hitreje in učiti se povezani v skupnosti.

Vsi smo namreč eno. Vsi smo povezani med seboj, pa če se tega zavedamo ali (še) ne. In povejte mi, dragi bralec, draga bralka, kako je potem možno, da dopuščamo revščino in trpljenje, ki ga ustvarjajo nesorazmerja. Kako smo lahko srečni, če je naš sosed nesrečen. Kako smo lahko veseli, ko ljudje po svetu umirajo od lakote. Kako smo lahko brezбриžni, ko gorijo brazilski pragozdovi ...

‘Ubuntu’ plemena Zulu, o katerem piše tudi urednica, pomeni zavedanje skupnosti. Kako ironično, da jih še vedno večina smatra za primitivno pleme, zame pa so ljudstvo z višjo zavestjo. Tam otroci ne tekmujejo, kdo bo prvi pretekel ciljno črto in kot zmagovalec prejel vrečo bonbonov, tam se otroci primejo za roke in skupaj pritečejo na cilj. Zakaj le bi bil le eden srečen, vsi ostali pa nesrečni, če so lahko vsi srečni. To je bistvo zavedanja skupnosti! In skupnost gradimo vsi. No, ne prav vsi, le tisti, ki se upajo aktivirati, upajo resnici pogledati v obraz in se zavzeti za skupnost. Le tisti, ki želijo živeti v kakovostni skupnosti. Le tisti, ki se zavedajo, da skupnosti ustvarjamo vsi in vsakdo.

Odločitev, ali boste lutka ali lutkar, morda celo lutkarski mojster, neimenovani avtor prepušča vsakomur izmed nas. Lutkarji smo mi vsi. Sem pa močno prepričana, da bo z vsako prebrano knjigo kakšna lutka manj in kakšen lutkar več; zato jo čim prej vzemi v roke tudi Ti.

dr. Danijela Brečko

Prebujena zavest ekonomije: STRATEGIJA, čeprav zveni kot UTOPIJA

LUTKAR je knjiga analiz izkoriščevalskih družbenih sistemov z jasno ponujenimi in izvedljivimi rešitvami za povrnjeno dostojanstvo vsem delovnim ljudem v kapitalizmu in drugih oblikah družbenih ureditev.

Kot piše avtor, je »ta 'Delovni zvezek' namenjen v pomoč posamezniku pri spremembi lastnega odnosa do razmerja med posameznikom in skupnostjo«. Vse to, piše, predlaga »z namenom, da se ustavi spirala nasilja nad naravo in družbo ter prepreči vse hitrejša in popolna izumiranje narave in s tem tudi človeštva«.

Priročniku je dodana neke vrste iniciacija, knjiga v knjigi, poimenovana – **Kapitalistični manifest**. Ta skupaj s celoto spomni: **Spremenite svoj lastni odnos do neomejenega razmerja pravic posameznika v razmerju do skupnosti**. Ali, povedano z avtorjevim pozivom: »Zahtevajte in aktivno podprite politične spremembe v družbeni ureditvi v smeri relativne omejitve ekonomske in politične moči in vpliva posameznika. Začnite se zavedati, da ste tisti, ki drži vse nitke!«

Namen Lutkarja in Kapitalističnega manifesta v njem je ponuditi rešitev za nastala in utečena stanja v družbenih ureditvah doma in po svetu. Če kdo misli, da živimo v najboljšem od možnih svetov, potem ne potrebuje te knjige. Če kdo misli, da moralno-etične norme, ki veljajo v takih ali drugačnih

kapitalizmih in v vseh drugih -izmih, ki zdaj obvladujejo svet, niso vzdržne, potem se lahko seznanimo s predlaganimi in izvedljivimi rešitvami. In se predvsem odloči, **kako jih bo sam uporabil, uporabila** v prid izboljšanju. Če še ne razumemo dobro, kaj pravzaprav so moralno-etične norme, posebno etika, ta neulovljiva, nenormirana in zakonsko nesankcionirana komponenta človečnosti, se je avtor potrudil, da jo je opredelil teoretično in še kako nazorno praktično.

Bistvena, izvedljiva in delujoča predlagana rešitev je **drugačna obdavčitev**, ki izhaja iz **upoštevanja človeškega dela**. To pa je napredek v vrednotenju legendarnega duela delo : kapital! In iz tega lahko sledi enakopravnost za vse.

Da pa bi razumeli, zakaj je sploh potrebna taka knjiga, ki predlaga radikalno spremembo odnosa do sočloveka in narave, je zbranih v prvi polovici knjige **niz analiz -izmov, ki so nas pripeljali do sem**. V drugi polovici se **vrstijo rešitve**. Od trenutka, ko jih preberete, je od vsakega posameznika in njegove moralno-etične drže odvisno, ali bo ostal isti človek, ali pa se bo odločil, da narave, živih bitij in cele Zemlje ne prepusti skorajšnjemu propadu, pač pa prispeva vsak dan in z vsako odločitvijo k rasti dobrih rešitev in zdravega življenja za vse.

‘Magična formula’, ki jo avtor predlaga, so izravnane ter izravnalne davčne stopnje. Ne glede na to, če še ne razumemo, kaj to pomeni, lahko razumemo, kaj bi naredile: *»Najprej ponovno vzpostavile dolgoročno vzdržno razmerje med donosom na kapital in donosom na delo, v nadaljevanju pa vzpostavile tudi dolgoročno vzdržno razmerje med pravico posameznika, da si del prisvojene dodane vrednosti zadrži v celoti v zasebni lasti, in z delom, ki ga mora nameniti, da ohranja svoj sorazmerni del v idealnem skupnem deležu skupne lastnine.«*

Prevod za, recimo temu, slabše ekonomistično pismene (h katerim se je več kot pol življenja štela tudi avtorica tega besedila), se lahko glasi: stari *antagonizem* med delom in kapitalom, ki smo ga obravnavali ‘usmerjeni’

še v okviru 'samoupravnih temeljev marksizma', je še kako navzoč v naši družbi in v večini sodobnih družb. Pomeni pa, po preprostem povzetku, da ima korist od kapitala samo lastnik kapitala, in to eksponencialno vedno večjo, ne pa tudi tisti, ki ga s svojim delom sploh omogoča in soustvarja. Z regulativo, kot jo predlaga *Kapitalistični manifest*, bi prišli do deleža pri dobičku tudi ustvarjalci, ne samo lastniki. Obenem pa bi obdržali in negovali skupno lastnino – ki jo je *Komunistični manifest* preganjal, prevratniško komunistična ter brezsrčna kapitalistična resničnost v preteklosti in še zdaj pa krivično in pogubno odvzemala ter uničevala.

Ali, še bolj preprosto, za kar pa se res ne moremo pretvarjati, da ne bi razumeli: **naravna razmerja veljajo za ves univerzum. Tudi za človeka, ki ima poleg zavesti na voljo še moralno-etične norme. In zakone.**

Ti bi lahko končno uredili, da niso več možna nesorazmerja, kakršna veljajo danes – v smislu lastnine. Narava ne dopušča bitij, ki bi milijonkrat prese-gala velikost najšibkejših. Kot slikovito ponazori avtor: *»Si predstavljate, da bi lahko srečali v istem okolju predstavnika iste vrste, ki bi bil kar 200-milijardkrat večji kot povprečni predstavnik iste vrste? Na primer pajek? V smislu lastnine pa sužnjelastniške svetovne ureditve to ves čas dopuščajo.«*

Ali, povedano še mehkeje: zadnje čase je skozi več kanalov postala spet znana beseda UBUNTU. Tudi kot nov odprtokodni operacijski sistem, sicer, a v našem kontekstu je mišljena kot oživiljena večšina sobivanja in so-delovanja, povzeta iz južnoafriške filozofije. Knjigo o tem modelu za prijazno življenje bitij in narave je zapisala Mungi Ngomane, vnukinja znamenitega nadškofa in Nobelovega nagrajenca za mir Desmondja Tutuja, praktično in uporabno pa se z oživljanjem tega modela ukvarja južnoafriški raziskovalec Michael Tellinger. Ubuntu je univerzalna vrednota, kot princip in živa etika je eden od stebrov sodobnega voditeljstva in tudi čisto osebnega nivoja

sodobnega človeka, ki čuti, da mu je dovoljeno dostojanstveno preživeti; je svetel zgled za možnost sodelovalnega sobivanja.

Knjiga Lutkar pa je prav tako pomembna kot starodavni ubuntu, saj ponuja oprijemljive vzvode za izboljšanje družbe, ki so vsi na voljo že v sedanji ureditvi. Predlaga jih na ravni normativov, regulative, ekonomskih vzvodov, ki tudi ali celo bolj in predvsem bolj oprijemljivo urejajo družbo, kot jo urejajo moralno-etične prvine filozofije. In prav vsak med nami, odraslimi bralkami in bralci, ima možnost, da pripomore k njihovemu uzakonjenju in jih s tem prinese v veljavo; ne pa da le predlagamo nov, prijazen etični standard in se potem pritožujemo, da se ni prijel. Ali pa da smo bili z njim pred časom. Čas je zdaj.

Tudi če niste doslej prebrali prav veliko knjig, dajte to. V imenu dostojanstvenega preživetja nas in naslednjih generacij.

In jo lahko doživite kot svojo odrešitev. Ker to je. In jo lahko predstavite komu, ki bo iz tega naredil gibanje – če ne boste tega storili kar Vi.

Namen te knjige ni biti sveta knjiga neke religije.

V idealnih razmerah bi postala manifest politične stranke ljudi nove dobe, ki ne izhajajo ne iz starih klientelizmov ne iz novejših ... -izmov.

Njen namen je postati najbolj uporabna knjiga posvetnega življenja, ki bi s tem postalo tako dostojanstveno, plemenito, da bi ga lahko poimenovali sveto. Kar si na tem lepem planetu tudi zasluži.

Sveto v posvetnem smislu, torej. Kot bi moralo biti življenje in delo, saj je oboje darilo. In kot tako vredno spoštovanja, podpore in spodbud.

Avtor, aktiven in na svojem delovnem področju uspešen posameznik, se iz razlogov, ki jih pojasnjuje v knjigi, odreka poimenovanju. Vsebine, ki jih je predstavil v knjigi, bo občasno podprl s komentiranjem, z analiziranjem in s predlogi za izboljšave aktualnih družbenih pojavov – na spletni strani www.lutkar.si.

Neimenovanosti sledimo tudi vsi, ki smo sodelovali pri nastanku knjige, saj menimo, da je vsebina tista, ki šteje.

Urednica in avtorica spremnega besedila je med drugim svojim delom urednica že okoli 300 knjig, s čimer se ukvarja zadnjih 15 let, prej pa je bila podoben čas pri časopisih. Nekaj izkušenj že ima, da prepozna Knjigo, ko ji je ponujena. Tole priporoča iz srca. Tudi ona meni, da njeno ime ni pomembno. Je pač bitje, ki se je odločilo vložiti znanje, energijo in informacije, da bodo zamisli te knjige postale sodelovalna in ustvarjalna ter zdrava Resničnost. V knjigi vidim najbolj izvedljiv prehod iz toksične družbe v sodelovalno, saj včasih pač ne gre samo s sajenjem rožic. Čeprav so te lepe in se razrastejo, nekatere nas lahko celo nahranijo, kar je še kako pomembno, omogočajo nastanek kisika in kroženje vode.

Vendar **potrebuje sedanji stroj človeka še normative in regulacijo. Za višjo zavest in vibracijo zadoščajo dogovori in priporočila, zdaj pa očitno svet potrebuje še pravila, da ne rečemo kazni kot še ne preživete oblike nadzora.**

Knjigi in rešitvam v njej želimo vsi sodelujoči pri njenem nastanku odlično širjenje med ljudmi. Ustvarjena je z namenom, da se prebudi in aktivira nov človek, ki zgradi novo družbo, doma in po svetu. Za to lahko poskrbimo. Jaz in ti. Kot pravi avtor:

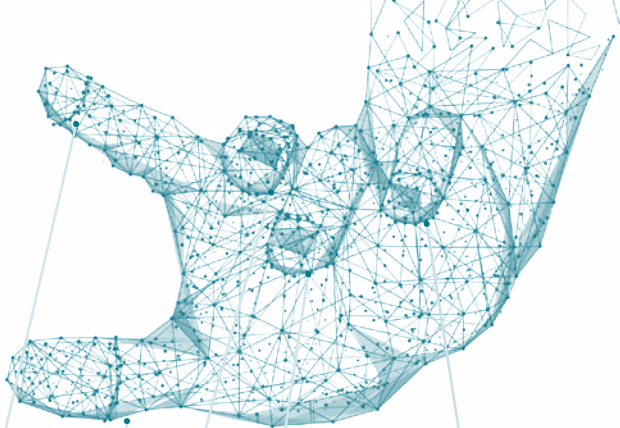
»Lutkarji smo prav vsi in je zatekanje k miselnosti, da smo samo lutke, pravzaprav zatiskanje oči pred tem, da je lahko le večina vseh lutkarjev edini mogoči vzvod sprememb.«

Se pravi smo na potezi vsi. Čim bolj povezani. Jaz, midva, ti in vsi. Vsak pri sebi, potem pa skupaj.

Urednica

Delovni zvezek

V knjigi me je presenetilo:

V knjigi mi je čisto nov pogled, da:

V zvezi s to knjigo me jezi:

Iz knjige lahko vnesem v svojo realnost:

Odslej naprej bom:

Knjigo pošljem/podarim/svetujem še:

O knjigi lahko komuniciram

s kom:

kdaj:

kje:

Verjamem, da lahko

---

kako:

---

s kom:

---

kdaj:

---

kje:

---

skupaj s to knjigo dejansko spremenim družbeno ureditev na bolje.

Knjigo v angleškem jeziku in e-knjigo, ki je tudi na voljo,
(več na www.zalozba-chiara.si) lahko predstavim:

---

z namenom, da izboljšam svet kot zavesten in odgovoren Lutkar.

Če želite, lahko pišete s tvornimi predlogi avtorju na naslov
puppetmaster.manifesto@gmail.com

Ključni pojmi

- primerjava poznanih družbenih ureditev in načini obvladovanja skupnosti skozi čas
- prisvajanje na osnovi kapitala na račun človeškega dela
- nenaravno prevelik ekonomski in družbeni vpliv posameznika na skupnost
- negativni povratni vpliv neomejene ekonomske moči posameznika na svobodo drugih posameznikov ter na naravno okolje
- očem prikrita nenaravna in nevzdržna razmerja ekonomske in družbene moči (razlike med posamezniki tudi do razmerja 1:1000 milijard)
- vzvodi prisvajanja, prikriivanja in legalizacije razlik med posamezniki ter med posameznikom in skupnostjo
- spirala nasilja in drsenje v sodobno sužnjelastniško družbo
- (ne-)moralno in (ne-)etično ravnanje posameznika
- inteligenca posameznika in skupnosti

- delovanje sistema človeške skupnosti v naravnem okolju
- davki kot regulator v vseh družbenih sistemih in posledice davčnih stopenj
- izravnalne in izravnane davčne stopnje kot pogoj za vzpostavitev in ohranitev vzdržne družbene ureditve v naravnem okolju

- vzpostavitev naravno vzdržnih razmerij v človeški skupnosti
- nujna ohranitev podjetniške pobude posameznika, pogojene z obveznostmi do skupnosti in naravnega okolja
- osebno človeško delo kot zaščiten kategorija kapitala
- vzdrževanje trajne enakosti velikosti trga človeškega dela s trgom donosa na kapital in omejena razmerja na trgu dela
- energetske bilance blaga, storitev, posameznikov in skupnosti kot način vzpostavitve odnosa potrošnikov do naravnega okolja

- plačevanje davkov glede na kraj obremenjevanja okolja in izvor kupne moči
- neprenosljiva lastnina smeti in odpadkov od proizvodnje do recikliranja
- trajna lastnina osebnih podatkov in omejitev pravice uporabe osebnih podatkov
- varovanje intelektualne lastnine v odnosu do plačevanja davkov na področju varovanja
- potrebne omejitve v družbenem sistemu za vzpostavitev in ohranitev vzdržne družbene ureditve in ohranitev naravnega okolja

- opustitev modela 'American dream' kot pogoj za vzpostavitev vzdržne družbene ureditve in za ohranitev naravnega okolja
- omejitev pravic ter povečanje odgovornosti voljenih politikov in vodilnih posameznikov v skupnosti
- ne-revolucionarni in ne-nasilni način spremembe družbe kot edina mogoča pot v vzdržno družbeno ureditev
- opolnomočenje volivcev in trajni pritisk na izvoljene politike kot pogoja za ohranitev demokratičnega sistema

The image features a central wireframe globe with a dove-like shape above it, suspended by lines. The globe is filled with a detailed landscape of mountains, trees, and clouds. At the bottom of the globe, a diverse group of people from various cultures and ages are standing. The entire scene is set against a white background.

Dobrodošli tudi na www.Lutkar.si,
kjer lahko prevzamete knjigo v elektronski obliki
ali naročite knjigo v tiskani obliki.